

QUỲNH DAO

Quỳnh Dao

BĂNG NHỊ

Thông tin về ebook

Băng Nhi

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Lê Thị Mỹ Hạnh

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 207 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Trước khi vào truyện Bắg Nhi, tôi xin kể một truyện đời xưa Ở Trung Quốc có rất nhiều truyện truyền kỳ, và đây là một truyện ngắn, thật ngắn, xuất xứ từ sách "Lang Hoàn Ký "

Ngày xưa, có chàng thư sinh tên là Trần Hưu Văn. Một hôm, thư sinh ngồi đọc sách một mình trong thư phòng đang lúc ngoài trời cơn mưa phùn, gió thổi hạt mưa li ti phiêu phất như trùn tơ mịn. Bỗng có cô gái đi dưới đám mưa, nàng vừa đi vừa thu gom hạt mưa lại và quay thành sợi tơ, rồi tiến thẳng vào thư trai đưa cuộn tơ đó cho thư sinh, bảo rằng:

- Đây là "Bắg Ti", em xin biếu chàng dệt may áo Bắg.

Vừa dứt lời là cô gái biến mất. Ngày sau, Trần Hưu Văn đem Bắg Ti may thành áo, chế ra quạt, mang mặc trọn đời, coi đó là vật quý nhất đời mình.

Lúc nàng bước vào phòng mạch của chàng, phỏng chừng 12 giờ 5 phút giữa đêm khuya Thời tiết nhằm vào tháng hai ta, đêm đông giá lạnh, ngoài trời đang cơn mưa phùn. Ban ngày, trong phòng đợi nhỏ hẹp chen đầy những người lớn lẫn trẻ nít bị cảm cúm lây truyền, mãi đến tối, số bệnh nhân mới bắt đầu thưa dần.

Đến khi bệnh nhân chót nhất rời khỏi phòng mạch đã 11 giờ khuya Chừng 11 giờ rưỡi, sau khi hai cô y tá trực đêm, Hoàng Nhã Bội và Chu Châu ra về rồi, vốn tánh cẩn thận, chàng đi

kiểm soát một vòng rồi định đóng cửa tắt đèn lên lầu ngủ, song, chẳng hiểu tại sao chàng lại nấn ná ngồi vào chiếc ghế sofa phòng khách, nhìn ngẩn ngơ đám mưa mù xuyên qua cửa kính trong màn đêm.

Có lẽ bởi ban ngày quá ồn ào, nên về đêm nguôi ta cảm thấy thật là yên tĩnh. Chàng nhìn kỹ những hạt mưa rơi bám vào cửa kính rồi nối đuôi nhau tuột xuống đất, làm mát dịu cả tâm hồn. Thật vậy, trọn một ngày trời chỉ được có giờ phút ngẩn ngui này là thuộc về mình thôi, chàng cảm thấy ưa thích im lặng vô cùng.

Trong đêm mưa, tấm bảng đề "Bác sĩ Lý Mộ Đường, chuyên Nội khoa, Nhi khoa" vẫn hiện rõ dưới ánh đèn ngoài cửa phòng mạch.

"Cái thằng Lý y sư non choẹt, mới có 30 mà đã mở phòng mạch riêng rồi".

Đó là lời tự đắc có pha lẫn chút khoe khoang của mẹ chàng.

"Thằng Lý Y sư, nó là con một sách, ngoài sách vở và bệnh nhân ra, nó chẳng còn biết gì hơn cả".

Đó là giọng nói trầm ngâm pha lẫn kiêu căng của cha chàng.

"Ông Lý Y sư kỳ cục, ông tập trung cả cổ điển lẫn hiện đại vào thân".

Đó là lời trêu ghẹo mà lại hâm mộ của cô y tá Chu Châu

"Có lẽ mình hơi thích Chu Châu chẳng?"

Giữa đêm khuya, chàng hay tự hỏi lòng mình như vậy. Câu trả lời là khẳng định, chẳng những là hơi hơi mà thực sự khá nhiều đấy.

Một ông bác sĩ có thâm yêu cô y tá giúp việc kể ra cũng chẳng là chuyện lạ gì, huống chi Chu Châu vốn là cô bé xinh xắn, yêu kiều dễ thương, cũng có lẽ chàng thích ở câu nói "Tập trung cả cổ điển lẫn hiện đại vào một thân" của cô ta nhiều hơn những lý do khác.

Chu Châu quả thật là một cô gái dễ cảm thông và biết cách biểu đạt tư tưởng của mình, là một cô gái có nhiều tài cán.

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ về Chu Châu thì cái đồng hồ trên vách vừa gõ 12 tiếng. Chàng vẫn ngồi đăm chiêu như pho tượng đối diện với cửa kính, chẳng nghe thấy tiếng chân nhưng có nhìn thấy bóng người, rồi cánh cửa kính bị đẩy ra, làm chàng hơi giật mình, trước mắt. Là một cô gái mặc dạ phục soa trắng đang đứng giữa cửa, tay nàng chặn cánh cửa lại làm cho luồng không khí lạnh lọt vào phòng.

Lễ phục của nàng thuộc loại thấp cổ, để lộ nước da nõn nà, khiến người ta có cảm giác ón lạnh bởi tà áo dài chấm gót và đôi giày đã dẫm vào nước mưa nàng có mái tóc ngắn lổm xổm, ướt mẹp trông như đứa con trai, nhưng dưới mái tóc đó là một khuôn mặt trẻ trung, kiều diễm chứa đầy sinh khí. Gương mặt trái soan đôi mắt linh hoạt với nụ cười ngọt sớt cho thấy nàng là một cô gái can trường, lịch thiệp, mưa đêm gió lạnh chẳng nghĩa lý gì khi nụ cười của nàng ấm cúng như mùa xuân, cặp mắt của nàng long lanh như thu thủy.

Lý Mộ Đường sững sờ, không thể tin nổi cảnh tượng đang hiện ra trước mắt mình. Ánh đèn mờ cho thấy đám mưa mù như cái mạng lưới mung lung ở sau lưng nàng, à thì ra cô gái này vừa mò bước ra từ trong mạng lưới đó, đôi tay đang nắm hai bó tơ mưa! 12 giờ khuya, một thời khắc mê hồn. Đây là cơn ảo mộng chăng?

Chàng cho là vì đã quá mệt nhọc qua một ngày hết sức bận rộn về công việc, nên mới có ảo tưởng đó.

- Cho tôi hỏi thăm.

Cô gái thanh xuân trẻ đẹp bỗng cất giọng như tiếng chim hót, thanh thản từng chữ:

- Có phải ông là bác sĩ Lý Mộ Đường?

Nghe hỏi, chàng nhảy ra khỏi chiếc ghế, bây giờ mới có cảm giác chân thật.

- A, chính tôi đây.

Chàng trả lời hơi hấp tấp.

- Vậy thì may cho tôi quá!

Như được trút gánh nặng, nàng buông tay xuống cánh cửa được khép lại ngăn hơi nước và gió lạnh ở bên ngoài nàng bước thẳng vào với nụ cười hồn nhiên, đôi mắt sáng tinh tởm vẻ vui mừng, nói tiếp:

- Thật tình tôi đang lo không gặp được bác sĩ?

- Ai bệnh?

Chàng hỏi câu thường lệ rồi chuẩn bị đi lấy rương thuốc xuất chẩn và nghi bụng rằng, chắc là có người say mèm, say rượu rồi đánh nhau bị thương hay là có ai bệnh tim đột phát chi chi đó, sau một cuộc dạ vũ cuồng loạn.

- Cô vui lòng đợi một chút, để tôi vào lấy rương thuốc. Đã khuya thế này, trời lại mưa Chàng hơi phàn nàn.

- Bác sĩ khỏi đi lấy, bệnh nhân chính tôi đây

- Hà

Chàng ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt nàng, bây giờ chàng thấy rõ hơn, lông mày đậm, đôi môi có bờ sáp láng bóng, cặp mắt lạnh, sắc diện tươi tỉnh, chứng tỏ con người đang trong tình trạng khỏe mạnh.

- Đừng để cho cái bề ngoài của tôi đánh lừa ông, nếu không được bác sĩ cấp cứu, chắc tôi chết chắc!

Nàng vẫn tươi tỉnh như là bông đùa

- Cô nói sao

Chàng không tài nào tin ở lời nói vừa rồi của nàng. Nhưng, có lẽ nào sau 12 giờ khuya đang cơn mưa gió lại có cô gái khi không nổi khùng lên, chạy vào phòng mạch đùa cợt với mình?

- Bảo sao, cô sắp chết?

- Đúng vậy

Nàng vẫn tươi cười nói tiếp một cách đúng đắn:

- Số là hồi 7 giờ tối nay, tôi chọn mặc chiếc áo đẹp nhất này vào đi dự dạ tiệc, nhưng chẳng ngờ nam chủ nhân của bữa tiệc đã thất hứa, 8 giờ, tôi trở về căn nhà chung cư thuê trọ, cô bạn ở chung với tôi còn chưa thấy về. 9 giờ, tôi bắt đầu viết lá thư tuyệt mạng, 10 giờ, tự hót mái tóc dài cho ngắn lại như bây giờ, 11 giờ tôi đã nuốt một hơi hàng trăm viên thuốc ngủ. Tới 12 giờ thì tôi thấy hối hận, không muốn chết sớm như vậy, nên tôi mới bước ra khỏi chung cư, thấy đèn trong phòng mạch của bác sĩ còn sáng, rồi tôi đi thẳng vào đây.

- Vậy hả

Chàng trợn to cặp mắt nhìn kỹ vào nàng một lần nữa, rồi tiếp:

- Cô đã nói thật?

- Thật tình mà. Nhưng tôi cũng lấy làm lạ, tại sao nuốt vào hàng trăm viên thuốc ngủ mà chưa thấy buồn ngủ. Có thể nào tôi đã mua nhầm thứ thuốc giả nên chẳng thấy công hiệu gì. Song, tôi không muốn đánh liều với mạng sống nên cần nhờ ông trừ khử hàng trăm viên thuốc đó ra khỏi cơ thể tôi cho chắc hơn.

Lời nàng thanh thoát, nói nhanh như dòng suối chảy mạnh qua đồng đá sỏi giữa khe sơn. Nàng lại tiếp:

- Tôi nghĩ rằng, giờ đây việc mà bác sĩ nên làm là rửa ruột hay gì đó cho tôi thay vì chỉ đứng ngó tôi

Rồi nàng lại cười bảo:

- Theo tôi đoán, có lẽ chẳng phải là thuốc giả đâu

Vừa dứt lời thì toàn thân nàng rũ xuống, trượt sòng sượt trên sàn nhà. Chàng nhanh chân nhảy tới ôm nàng vào lòng, mặc dù còn chưa lấy hết lại bình tĩnh trong kinh ngạc, song trực giác của bác sĩ y khoa bảo cho chàng là mỗi lời nói của cô này đều chân thật cả nên chàng phải làm những gì cần làm.

Tiếp theo sau là một trận rối rắm về việc cấp cứu bệnh nhân. Trước tiên, ẵm cô gái vào phòng chẩn trị đặt lên giường, vạch mắt ra xem xét, rồi vỗ mạnh vào má nàng nhưng chẳng thấy phản ứng gì cả, nàng ngheo đầu trên gối ngủ say như chết.

Chàng để ý đến mái tóc sợi ngắn sợi dài của nàng, đoán chắc

mới hót thật, thôi thì cho rửa ruột ngay, chẳng còn thắc mắc gì nữa Rửa ruột là một thủ tục khá nhọc nhằn, lại chẳng có cô y tá nào bên cạnh phụ cho một tay thực là rắc rối

Chàng nhét ống dẫn vào huyệt bệnh nhân, đâm sâu xuống tận bụng ruột, người con gái bị kích thích mạnh chột tỉnh lại, nàng mở mắt ra rên rĩ và cọ quấy, nhưng hai cánh tay bị nắm chặt lại trong khi thuốc tẩy đang tràn vào bao tử, ruột của nàng. Nàng nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu

- Nằm yên! Nếu cô muốn sống thì hãy cộng tác với tôi, không được động đậy

Nàng ú ớ trong huyệt định nói gì nhưng bị ống dẫn chặn miệng, chỉ còn cách mở to mắt ra đăm đăm nhìn chàng như cầu xin tha, mồ hôi hột đổ ra trên trán.

Chàng biết lắm, khi cái ống dẫn đâm sâu vào bụng tức nhiên sẽ làm cho bệnh nhân đau đớn, nhưng dù có thương hại cũng đành chịu thôi, ai biểu cô ta đi đùa với tử thần!

Kịp khi rút ống dẫn ra thì cô gái trở mình thật mạnh. Chàng vội đỡ lấy, suýt tí nữa là lăn xuống giường. Nàng lách đầu ra ngoài há miệng chảy dãi, chàng vội đi lấy cái chậu nhôm, những đã muộn, cô gái đã ói ra đầy sàn. Chàng tự trách mình sao không chuẩn bị trước khi bơm thuốc vào bụng bệnh nhân, mặc dù mới mở phòng mạch được có một năm, những việc đó đã được thấy nhiều rồi trong thời gian thực tập tại bệnh viện. Tại sao hôm nay mình lại vụng về đến thế.

Chàng đặt cái chậu ngay đầu giường cho cô gái tiếp tục mửa đến lộn cả ruột gan. Mửa xong, nàng nằm thẳng người lại, vừa rên vừa nói:

- Nước, cho tôi xin chút nước!

Chàng đưa ly nước cho nàng xúc miệng xong, hỏi

- Cô còn cảm thấy buồn nôn không? Nếu có thì cứ việc ói ra cho hết.

Nàng nhướng mắt nhìn chàng lắc đầu Bác sĩ bắt đầu sửa soạn chích nước biển cho bệnh nhân. Cô gái nhìn thấy chai nước biển to tướng và mũi kim chích có vẻ sợ sệt.

- Tôi tôi nghĩ rằng...

Nàng vừa thở vừa nói một cách khó nhọc vì đã thấm mệt bởi cơn nôn mửa vừa rồi. Nàng cố tiếp:

- Có lẽ không... không cần phải chích.

- Giờ cô có nghĩ gì cũng vô bổ

Giọng nói của chàng bắt đầu hơi bức bối, tự nhiên chàng thấy khó chịu với tấn kịch vừa rồi. Cô gái trẻ đẹp này lại chơi đùa với mạng sống của mình, chỉ vì người bạn trai lỡ hẹn thế thôi, nếu được tính bắt đầu kiến hiệu trước nửa tiếng đồng hồ thì biết đâu chừng cô ta đã mê man trong buồng riêng mà chẳng ai biết. Thậm chí công lộ, bị xe hơi cán xẹp lẹp rồi, cũng may cho cô ta, may thật, đã vào được phòng mạch chàng kịp lúc.

- Hãy nằm yên cho tôi nhờ, chớ có cựa quậy! Nước biển này là để tẩy sạch chất độc trong cơ thể cô. ê, ê... đừng có ngủ!

Chàng vỗ mạnh vào má cô gái, nàng mở mắt trở lại:

- Tôi tôi mệt quá đã 24 tiếng đồng hồ chưa hề ngủ tí nào

- Tại sao vậy

Chàng chỉ hỏi băng quơ trong khi lo thắt sợi dây cao su vào cánh tay nàng, lần thấy tĩnh mạch rồi đâm mũi kim nước biển vào

- Tại cũng tại anh hết.

Nàng nói trong hơi thở

- Thế là sao

Chàng chưa kịp hiểu ý nàng, chỉ lo dán miếng băng keo định vị mũi kim lại. Khi ống nước biển đã nhỏ đều đặn rồi, chàng mới thấy nhẹ nhõm người. Giọng nói của chàng dịu lại:

- Được rồi, bây giờ để tôi nghe nhịp tim của cô.

Chàng cầm ống nghe đặt vào buồng ngực cô gái một cách tự nhiên. Da ngực nàng bất thần bị chất kim khí lạnh ngắt chạm vào, khiến nàng rút cổ lại, nhưng nàng lại cười, cười mỉm mỉm như đứa con nít.

- Ô, tốt quá trời!

Nhịp tim cô gái đập đều, có quy luật vừa mức. Chứng tỏ là con người trẻ trung khỏe mạnh, chàng càng thấy vững bụng hơn. Ngoảnh lại, trong phòng chẩn bệnh thật là dơ dáy bề bộn, chịu không nổi, chàng liền đứng dậy đi thu dọn nào là máy rửa ruột, chậu ói, ống chích, bình alcohol, bông gòn... rồi đi vào trong lấy chổi, giẻ ra lau dọn sàn nhà, cho đến khi rửa tay, khử trùng xong chàng mới trở lại ngồi bên người con gái. Thấy này giờ nàng vẫn nằm im, chàng ngỡ là nàng đã ngủ say, không ngờ cô gái đang mở mắt thao láo, lảng lảng nhìn chàng, rồi bảo:

- Xin lỗi

Nàng nói thật nhỏ nhẹ:

- Tôi đã làm phiền bác sĩ.

Đồng hồ trên vách gõ lên hai tiếng, vừa đúng hai giờ sáng. Lúc này chàng mới có đủ thì giờ nhìn kỹ lại cô gái đang nằm trên giường bệnh, những son phấn trên môi trên má đều bị áo gối cọ lem luốc, để lộ ra bộ mặt thật quyến rũ, diễm lệ, yêu kiều toàn là những nét đẹp trời cho, nhất là cặp mắt to, đôi môi mỏng với hàm răng trắng được sắp xếp thật đều, khi nở nụ cười thật dễ thương.

Thật vậy, từ khi bước chân vào phòng mạch, cô gái uống thuốc ngủ toan tự tử này lúc nào cũng tươi cười, chỉ trừ khi đang rửa ruột.

- Được rồi

Chàng khẽ ho một tiếng. Tại sao lại ho, ngứa cổ chẳng? Không chỉ vì bị cô gái này chọc cho bù đầu, rồi óc đó thôi. Chàng kéo ghế lại gần, ngồi cạnh cô bệnh nhân có ý kiểm điểm lại mọi việc đã làm.

Khô quá, trong phòng mạch nhỏ này chẳng có chỗ nào cho bệnh nhân nằm điều trị. Khi nghĩ đến đây chàng mới sực nhớ lại này giờ mình đã quên phứt một điều quan trọng, liền quay lại bàn giấy lấy tấm phiếu ghi bệnh lịch. Khi trở lại thì cô gái vẫn nhìn chàng mỉm cười.

- Cho biết họ và tên cô.

Đúng điệu bác sĩ hỏi bệnh nhân

- Tôi

Cô gái hơi ngớ ngàng, không trả lời vào câu hỏi

- Cô đã từng tới phòng mạch tôi lần nào chưa

- Chưa

- Vậy thì cho biết tên họ của cô là gì

Chàng nhắc lại câu hỏi

- Từ Thế Sở

Nàng trả lời thật nhỏ, như nói lén, sợ người ta nghe thấy

Chàng nghe không rõ lắm, bèn hỏi lại:

- Họ Từ phải không? Từ gì?

- Từ là Từ Châu Thế là Thế giới Sở là Sở bá vương đó mà.

- A, là Từ Thế Sở.

Chàng ghi ba chữ Từ Thế Sở vào phiếu, nghĩ rằng tên cô gái này sao giống tên con trai quá

- Bao nhiêu tuổi

- Tuổi hỏ mà tuổi thì....

Cô gái chỉ cười mà chẳng trả lời ngay số tuổi

- Vâng, tuổi, cho biết số tuổi thật của cô.

Chàng thừa biết cô gái nào cũng khéo giữ kín số tuổi thật của mình.

- Hăm... bảy

Cặp mắt nàng đảo qua đảo lại, rồi tiếp:

- Không, có lẽ 28 là đúng hơn.

Không thể tin nổi, chàng nhìn thẳng vào mặt cô gái có ý đoán tuổi của nàng, nàng vẫn tươi cười như tỏ ý thành thật, nhưng ngay trong khoé mắt, dưới chân mày vẫn lộ cho thấy nỗi u sầu vắng vắng.

Trong khi đang ngờ vực thì chàng chợt nhớ lại câu nói của nàng khi mới đặt chân vào phòng mạch rằng:

"Đừng để cho cái bề ngoài của tôi đánh lừa ông".

Nhưng mà nàng quả thật là người con gái trẻ măng, có ai tin nổi đã 28 tuổi đời Tuy nhiên, con gái thời nay đích thực không ai có thể đoán nổi số tuổi thật của họ mà chỉ dựa vào bề ngoài Thôi cứ tạm ghi như vậy đã đi, rồi chàng hỏi tiếp:

- Cho biết nguyên quán

- Hồ Nam.

Cô ta là người tỉnh Hồ Nam, thảo nào đòi yêu sống yêu chết. "Sương nữ đa tình" mà!

- Còn chỗ ở

- Chỗ ở.

Cô gái lại do dự, chớp nhanh đôi mắt, há miệng ngập dài rồi nói thật nhỏ tiếng:

- Tôi mệt quá, tôi muốn ngủ.

- Chỗ ở, cô phải khai rõ cho tôi!

Chàng bực mình bởi thái độ trù trừ của nàng.

- Chỗ ở à!!!!

Cô gái hơi cau mày trước giọng gắt gỏng của chàng và làm như cố gắng nhớ lại địa chỉ.

- Là Nam Kinh đông lộ. A, mà không, không phải, là Trung Hiếu đông lộ....

- Ê, ê, chớ có bịa tầm bậy nữa!

- Thật mà.

Cô gái lại ngáp dài, rồi tiếp:

- Tại người ta mới dọn nhà chớ bộ

- Được, Trung Hiếu đông lộ chặng 5, hẻm 1049, số 771.

Chàng ghi nhanh vào phiếu rồi hỏi tiếp:

- Số điện thoại

- Điện thoại

Cô gái nhắm mắt lại, nói trong họng như là van xin:

- Mệt quá đi, làm ơn cho tôi ngủ một chút được không?

- Hãy ghi số điện thoại trước đi đã.

Cô gái xoay mặt hẳn vào trong, nói nhỏ nhẹ:

- Xin bác sĩ đừng ghi số điện thoại

- Tại sao

- Nếu.....

Cô gái nhắm khít mắt rồi tiếp:

- Nếu để anh biết tôi uống thuốc. Tự tử là anh sẽ chạy tới đây giết tôi luôn cho mà coi

A, thì ra cô này đang ăn ở với một người đàn ông! Nhưng...Tự nhiên chàng lại cảm giác kỳ cục, không bằng lòng với sự suy đoán đó. Không phải đâu, chẳng là hồi mới vào đây cô ta đã bảo là ở chung với một người bạn gái cơ mà.

Thật tội nghiệp, nhan sắc, thân hình đều xinh đẹp như vậy mà nói dối như đã trải bảy nổi ba chìm trên đường đời rồi!

Trong khi đang nghĩ ngợi thì đồng hồ gõ vang ba tiếng, chàng giật mình ngó lại cô gái, không, đó là người đàn bà đang ngủ say. Chàng nhìn vào phiếu bệnh lịch khẽ lắc đầu, rồi khom xuống lắc mạnh cánh tay nàng:

- Ê, tỉnh lại đi Từ tiểu thư, cô phải cho tôi biết số điện thoại đăng thông báo cho người nhà đến rước cô về chứ.

Nhìn vào phiếu bệnh lịch một lần nữa, rồi chàng lớn tiếng gọi:

- Ê, Từ Thế Sở! Từ Thế Sở!

Đột nhiên, cô gái giật bắn người lên, hốt hoảng nhìn quanh hỏi:

- Đâu, anh đâu

- Cái gì?

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Có ai đâu Ở đây chỉ có tôi với cô thôi

- Nhưng mà. nhưng mà.

Cô gái định bật ngồi dậy, bị chàng giữ lại làm cho lộ nước biển lắc mạnh, suýt rơi xuống đất. Nàng cố gắng nhướn to mắt ra nhìn quanh bảo:

- Nhưng tôi đã nghe thấy như có ai gọi tên ảnh!

- Chớ cử động, hãy bình tĩnh lại, cô nghe thấy gì?

- Từ Thế Sở!

Cô gái vẫn trong trạng thái kinh hoàng, thất sắc, với giọng run run:

- Thế Sở, anh đã đến rồi hả. Anh đâu Đứng... đừng giận em... anh Thế Sở, anh Thế Sở.

Giờ đây Lý Mộ Đường đã vỡ lẽ, chàng nhìn vào phiếu bệnh lịch chẳng hiểu nên khóc hay nên cười

- Thì ra Từ Thế Sở không phải là tên của cô.

Khi nghe thấy ba chữ Từ Thế Sở, cô gái lại giật mình đảo mắt nhìn quanh lần nữa rồi lắc đầu thở dài như đã thất vọng và cũng như đã được giải thoát.

- Không có ảnh ở đây tôi ngũ thôi

- Khoan ngũ, khoan ngũ đã! Từ nãy giờ tôi ghi Từ Thế Sở, 28 tuổi, ở Trung Hiếu đông lộ thì ra toàn là những gì của bạn trai cô có phải không?

- Vâng, vâng.

Cô gái trả lời ngắn gọn, rồi quay đi nhắm mắt ngũ.

- Vậy cô là ai

- Tôi hã tôi buồn ngủ.

Cô gái nói trong họng chẳng ai nghe rõ. Công sức tàn dư của thuốc ngủ đang thúc nàng phãi ngủ, nàng đã thiu thiu thiếp đi, chàng cố gọi nữa cũng vô ích. Thật là một chuyệt hết sức hoang đường.

Lý Mộ Đường hết xem phiếu lịch lại ngó ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời vẫn còn mưa mù, chàng trở đầu vào nhìn người đàn bà, không, đó là người con gái đang ngủ, có đánh chết đi chàng cũng không thể tin rằng cô ta đã 28 tuổi, già lắm cũng chỉ 20 là cùng. Bây giờ cô ta đã ngủ say như vậy thì làm sao đây Cần phãi có người canh chừng cho nước biển tiếp tục nhỏ đều, chứ vạn nhất chai nước biển đã chảy hết mà chẳng hay, để cho không khí lọt vào mạch máu của bệnh nhân thì nguy.

Chàng khẽ thở dài rồi đi lấy tấm chăn len đắp lên cho nàng, lúc đó mới thấy đôi giày cao gót của nàng đã thấm nhẹ nước mưa, chàng cởi giày ra, kéo chăn đắp kỹ đôi chân lại cho nàng. Bị quần suốt cả đêm đã mệt quá, bây giờ bác sĩ Lý Mộ Đường mới có dịp ngồi xuống nghĩ. Chàng vươn vai một cái, chàng tự nhủ:

"Đành phãi làm viên hộ lý đặc biệt cho cô gái đến sáng thôi, chớ còn trông cậy vào ai bây giờ, nhưng mình vẫn chưa biết tên họ của cô ta là gì

- Đồ khỉ!

Chàng mắng khẽ một tiếng, chỉ đủ cho mình nghe

CHƯƠNG 2

Đúng 6 giờ sáng, Lý Mộ Đường chợt tỉnh giấc, chàng giật mình, không ngờ đã thiếp đi lúc nào chẳng hay. Tuy nhiên, chỉ trong giây lát là đã tỉnh hẳn lại, chàng nhảy vội sang phía cô gái, thấy nàng vẫn nằm ngủ say nhưng chai nước biển đã gần cạn.

"Thật quá sơ ý!".

Chàng tự trách mình không đủ tư cách làm hộ lý đặc biệt cho bệnh nhân. lập tức đi thay thay chai nước biển mới cho cô gái, nàng bị tiếng động đánh thức giấc trở lại, vươn mình cọ quây làm cho tấm chăn lên tuột xuống, lộ ra đôi vai trắng nõn.

- Ừ

Nàng ú ớ trong họng, mở mắt nhìn quanh có vẻ bất an. Chàng hiểu ngay là lúc này nàng cần gì

- Toilet ở đằng này đây

Chàng chỉ vào phía sau phòng rồi tiếp:

- Để tôi đỡ lấy cái bình chích cho, cô tự đi vào đó.

Cô gái liếc nhìn chàng như tỏ ý cảm ơn rồi thung thủng ngồi dậy, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy chóng mặt, chàng đưa tay ra đỡ.

Nàng tỉnh lại cúi xuống tìm giày, chàng chạy vội đi lấy đôi

dép ra cho nàng mang vào rồi nâng chai nước biển dúi nàng đi. Đi được nửa chừng nàng bỗng khựng lại, nhìn chàng với đôi má ửng hồng, có vẻ ngại ngùng hỏi:

- Ông... không có y tá giúp việc?

- Xin lỗi, đây là phòng mạch nhỏ, theo lệ chúng tôi không giữ bệnh nhân cách đêm, gặp ai bệnh nặng là chuyển ngay vào nhà thương lớn, cho nên y tá của tôi đều về hết lúc 11 giờ đêm. Chuyện đêm nay là lần đầu tiên ngoại lệ, xin cô thông cảm cho.

- Tôi nào dám phiền gì bác sĩ.

Cô gái lại cười, vẻ cười gượng gạo pha chút mắc cỡ. Rồi nàng nói thẳng:

- Ông cứ để tôi tự một mình mang bình chích vô đó được không?

- Một mình cô làm được hả?

Chàng hơi do dự nhưng rồi tiếp:

- Thôi cũng được, nhưng cô phải hết sức cẩn thận, đừng để cho mũi kim tuột ra nghe.

- Vâng, tôi hiểu.

Nàng lại cười ngượng, dùng tay mặt tiếp chai nước biển, lấy tay trái có mang mũi kim chích nâng tà áo lên. Khổ nỗi thứ mà cô đang mặc là chiếc váy soa trắng dài lê thê y như lễ phục cô dâu mới! Rồi cứ thế nàng kéo theo nào là kim chích, ống dẫn, chai nước biển... loạng choạng lê từng bước đi vào toilet một cách khó nhọc khiến chàng hết sức lo ngại. Kịp khi nàng đã lọt hẳn vào bên trong rồi, chàng khẽ ghé tai sát cửa

để ý nghe tiếng lạch xoạch, được một hồi dường như đã xong việc ấy, tiếp theo có tiếng vòi nước chảy. Trời đất, cô nàng còn bày đặt rửa tay nữa chứ!

Thiệt tình chàng không thể tưởng tượng nổi làm sao mà nàng vừa cầm chai nước vừa rửa tay cho được? Trong lúc chàng chưa nghĩ ra thì "loong coong, bốp beng!" là tiếng chai thủy tinh vỡ tung! Lập tức chàng tông cửa xô vào

Cô gái đứng ngơ ngác trước tấm gương như đứa trẻ đã phạm lỗi. Chắc là chai nước biển đã chạm vào cạnh chậu rửa mặt, mảnh vụn đã tung toé tùm lum.

- Tôi... tôi...

Nàng vừa ngượng ngịu vừa lúng quẻ. Chàng vội vàng rút nhanh mũi kim trên cánh tay nàng ra, rồi cầm chai nước biển đã bể lẫn ống dẫn ném vào sọt rác. Nàng tỉnh táo lại bảo:

- Tôi chỉ định rửa mặt một tí thôi, ai dè.

Nàng nhìn vào gương rồi hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Tôi làm sao như thế này đây! Bộ tóc của tôi Chết thật! Ông xem tôi đã làm chuyện gì rồi, tôi đi cắt bộ tóc cụt ngủn đi, xấu như con quỷ cái!

Rồi nàng lật đặt dùng đôi tay bung nước lên vỗ vào mặt, tẩy hết những tàn dư của phấn son.

- Tôi trông như là bà chẳng phải hông?

- Ủ, như bà chẳng, mà là bà chẳng đẹp nhất đời, lê chiếc váy soa trắng đến nằm vạ người ta trong đêm mưa phùn. Thật ác quá mà!

Chàng nghi bụng:

"Đàn bà, mi là cái thứ động vật gì đây Vài giờ trước coi cả mạng sống chẳng ra gì, thế mà mới có mấy tiếng sau lại hết sức đản đo với sắc đẹp của mình, thật là khó hiểu quá đi!"

- Ê, cô nương!

Giọng nói chàng hơi cúi kính:

- Cô làm ơn bước ra bên ngoài được không? Để tôi còn thu dọn trong này chứ. Nếu lỡ bị mảnh chai cắt bị thương, tôi lại phải làm y sĩ ngoại khoa băng bó cho cô nữa là khổn.

- Ờ, ợ

Đôi má cô gái lại bừng đỏ. Bây giờ bộ mặt đã được rửa sạch, trông nàng rất tươi tỉnh, có bệnh chi đâu Nhìn đồng thủy tinh vụn, nàng bảo:

- Trong này để tôi dọn cho, ông cho biết chổi và đồ xúc rác để chỗ nào

- Cô làm ơn bước ra có được không? Chỗ hẹp như vậy chứa sao cho được hai người, huống chi cô còn kéo chiếc váy dài lê thê. Cô có muốn giúp tôi thì xin vui lòng trở lại nằm yên trên giường cho tôi nhờ. Cô gái ngồi chồm hổm xuống nhặt những mảnh thủy tinh tương đối lớn, chàng liền khom lưng nắm cườm tay nàng lại, nói như ra lệnh:

- Đi ra đi! Tôi chẳng bao giờ cho phép bệnh nhân dọn phòng toilet của tôi!

Cô gái ngược cổ lên nhìn chàng rồi đứng dậy lặng lẽ bước ra ngoài Một mình chàng đi lấy chổi quét dọn. Bây giờ mới thấy rõ phạm vi mảnh thủy tinh vụn rất rộng, cả trên chậu, trên

khung cửa sổ, trên sàn và lẫn trong bồn tắm cũng có nữa, chàng loay hoay quét mãi cũng không làm sao sạch hết được. Nhìn ra cửa, trời đã hùng đông rồi, nếu làm không xong thì nhưng đưa trẻ đến khám bệnh có thể bị ngoại thương, nguy hiểm lắm. Trong khi chàng đang cố sức lượm nhặt từng mảnh thủy tinh nhỏ, bỗng nghe có tiếng gọi của cô gái:

- Ông ra ngoài đi, để đó cho tôi

Chàng nhìn vào cô gái rất ngạc nhiên, cô ta cởi bỏ cái "lễ phục" khó ưa đó, thay vào người chiếc váy trắng có lẽ tự tìm thấy trong tủ áo, trông thật đúng điệu một cô y tá trẻ đẹp. Tự nhiên chàng lại ngoan ngoãn nghe theo lời nàng bước ra khỏi toilet, nàng tiến vào dùng cục xà bông cọ sát thật kỹ vào tất cả mọi nơi, những mảnh vụn đều ghim hết vào cục xà bông đó. Chàng đứng im nhìn cô gái làm việc mới vỡ lẽ, thì ra phương pháp giản tiện như vậy mà mình lại không nghĩ ra. Nàng ngẩng mặt lên nhìn chàng khẽ bảo:

- Gia đình em ở Cao Hùng, năm 15 tuổi lên Đài Bắc học Cao trung (Trung học Độ nhị cấp), ký túc trong trường nên việc gì cũng phải tập làm lấy

- Chính tôi cũng vậy, nhà ở Đài Trung, năm 18 tuổi lên Đài Bắc học Y Khoa, cũng ở trong ký túc xá sinh viên cho tới khi ra trường.

Cô gái nhìn lại chàng với ánh mắt dịu hiền, nói rất ôn tồn:

- Đi từ túc xá sinh viên đến phòng mạch bác sĩ chắc anh phải trả một giá rất đắt, trong lúc người ta đang tận hưởng niềm vui của tuổi trẻ thì anh phải vùi đầu vào phòng giải phẫu với những cái xác lạnh, trải biết bao năm tháng nhọc nhằn.

Lời lẽ tri âm của nàng làm chàng cảm thấy êm đềm lại bù ngùi, chua xót. Chưa hề, từ trước tới nay, nào có ai nói với chàng những lời thông cảm êm ái đó. Thật vậy, trong những năm tháng bâng hoàng, phải vật lộn với học trình quá phức tạp, gặp nhiều khó khăn, rồi óc bù đầu trong phòng giải phẫu với tử thi, truân gian nghiên cứu với vi trùng, bao gian lao khó khổ đó có ai biết đến chợ Ba chữ "bỏ đi thôi" đã bao phen xuất hiện trong tâm não của chàng, nhưng chàng vẫn kiên nhẫn đến cùng.

- Làm y sĩ hẳn đòi hỏi rất nhiều nghị lực.

Cô gái nói tiếp:

- Thật tình em không hiểu một vị bác sĩ y khoa đã ra đời bằng cách nào Con bệnh thường là kẻ khó tính nhất trên đời, họ xanh xao yếu đuối, nhản mặt, nhó mày, rên xiết, kêu khổ la nhọc, thậm chí có lắm bệnh nhân còn mất cả lòng tự ái nữa, thiệt mà!

Nàng ngưng tay lại, ném cục xà bông cào sọt rác, đi rửa tay rồi tiếp:

- Khi con người ta không còn tự ái thì thật là đáng thương cho họ. Nàng xoay lưng lại nhìn vào chàng với ánh mắt chân thành, cảm thông và đứng đắn. Trong khoảng khắc đó nàng không còn là cô gái trẻ mà tỏ ra chín chắn nhiều, thông minh và hiểu đời Đường rất lấy làm ngạc nhiên, đây là người đàn bà. Không đó là cô gái đi vào phòng mạch mình, rồi ngã vào vòng tay mình trong đêm qua, sao cô ta lại hiểu biết nhiều đến thế?

- Cô. thật sự là bao nhiêu tuổi

Đột nhiên chàng nêu lại câu thắc mắc đó.

- 24, đã đậu bằng cử nhân hồi năm kia

- Hai mươi bốn?

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng tỏ vẻ nghi ngờ:

- Sao

Nàng đưa tay lên vuốt má mình, lại hỏi:

- Bộ tôi đã già lắm rồi sao

- Chẳng già lắm đâu

Chàng trầm ngâm tiếp:

- Khoảng chừng 32 thôi

- Hà

Như bị một cú đau, nàng nhảy lên:

- Tôi đã già đến thế thật ả

- Với trí tuệ và kiến thức là 32, với hành động ấu trĩ là 13, còn về khuôn mặt và thân hình thì vừa đúng 19 tuổi

Nghe nói nàng ghẹo cổ, bỗng cười khúc khích:

- Anh thiệt là một ông bác sĩ lắm khôi hài

Nàng vui cười, gương mặt đã nhanh chóng phục hồi nét tươi sáng, hoạt bát của cô gái trẻ trung. Nàng nói tiếp:

- Tưởng chúng ta cũng nên dè dặt nơi tán dóc chứ, đừng nói chuyện với một người con trai trong toilet coi sao được, dù

em là đưa con gái ưa lãng mạn đi nữa

- Ờ, cô nên trở về phòng chẩn trị để còn tiếp tục chích nước biển.

Chàng dẫn đầu đi trước, nàng nổi gót theo sau Chàng lấy chai nước biển mới và sửa soạn đồ chích.

- Ờ không, không đâu

Nàng vội từ chối:

- Em tự biết sức khoẻ mình, giờ đã khoẻ như trâu mớ thuốc ngũ đã bị anh tẩy sạch hết, em bình phục rồi, chẳng cần phải chích thuốc nữa

- Cô cần, cô cần lắm!

Chàng trả lời dứt khoát:

- Ít ra cô cần phải chích thêm hai chai nữa mới bảo đảm được trong cơ thể cô không còn chất độc. Tôi nghĩ rằng cô cũng chẳng muốn để lại chứng "hậu di".

- Chứng "hậu di"?

- Đúng thế

Chàng nói một cách khẳng định, rồi đẩy chiếc ghế đến trước mặt nàng nói dễ ngọt:

- Nếu cô không muốn nằm nữa thì cứ việc ngồi đây chích cũng được.

Vừa dứt lời chàng ấn đôi vai nàng bắt ngồi xuống ghế và lấy bông gòn, ống chích rạ

- Em nghĩ

Cô gái vẫn dùng dằng:

- Em chẳng còn chóng mặt hoa mắt chi cả, khỏe lắm rồi mà.

Mặc kệ nàng nói gì thì nói, chàng đã ghim mũi kim lại, đẩy cái dàn treo nước biển đến gần, nhìn rõ giọt nước biển đã được nhỏ đều rồi, mới đưa nhẹ cánh tay nàng đặt trên tựa ghế.

- Bây giờ cô có thể thử dỗ giấc ngủ.

Chàng chưa dứt lời đồng hồ đã gõ 7 tiếng. Cô gái lại nhảy nảy lên, hoảng hốt hỏi:

- Mấy giờ vậy

-Thì 7 giờ sáng. Chàng thở dài một tiếng, bước lại vách tường tắt đèn. Trời đã sáng hửng rồi, suốt đêm qua như đánh giấc chẳng bằng.

- Chết tôi rồi! Chết tôi rồi!

Cô gái la lên làm chàng giật mình:

- Cái gì? Có có làm sao không?

Chàng vội hỏi, chẳng hiểu lẽ gì, xem kỹ thì mũi kim chích chưa tuột rạ

- Chết rồi, bức thư tuyệt mạng của em đã bị bỏ quên trên bàn viết.

Nàng dùng bàn tay còn được cử động vỗ lia lịa vào trán:

- Tuyệt đối không thể để cho anh Thế Sở thấy bức thư đó

được... Chết rồi, trời đất ơi!

Nàng đập vào trán càng lúc càng mạnh, khiến cho chàng hết sức lo ngại, vội hỏi:

- Có cách nào dấu đi không? Chẳng là cô còn có cô bạn gái ở chung cơ mà.

- Đúng!

Nàng sực nhớ lại, la to:

- Điện thoại! Cho em mượn điện thoại!

Chàng chạy vội lại bàn, xách cái máy điện thoại qua bảo:

- Nói số đi, để tôi quay giùm cho

Chàng quay số xong, nghe thấy tiếng chuông reo bên kia đầu dây, liền trao ống nghe cho nàng.

- Chị Tử, em đây

Bỗng nàng kinh hoàng, mặt tái mét nói chẳng nên lời Đoán chừng là bị đối tượng to tiếng gì đó, nàng đưa ống nghe ra cách tai thật xa, mãi đến nửa phút sau mới đặt trở lại Nàng âu sầu, chậm rãi nói:

- Em ở trong phòng mạch bác sĩ Đường, ngay đối diện.

Nàng gác máy điện thoại lại, nhìn chàng bảo:

- Hồng cả rồi!

- Thế nào

- Ảnh biết hết rồi!

- Ảnh?

- Thì anh Thế Sở đó!

Nàng thiếu nảo, lo âu, ngẩng cổ lên tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại nói trong hơi thở:

- Ngay đêm qua, chị Tử đã phát hiện bức thư tuyệt mạng của em, lại chẳng thấy em đâu, chị ấy quỳnh lên gọi điện thoại báo cho anh Thế Sở. Được tin, anh chạy tới nhà em nỗi khùng lên, rồi anh sẽ đến đây cho mà coi Chết thật, hỏng cả rồi!

Nhận thấy thần sắc nàng hết sức bất an, chàng khẽ bảo:

- Tôi bảo đảm chưa phải ngày tàn của cô đến đâu

- Những mà là ngày tàn của anh.

Bỗng nhiên nước mắt nàng trào ra như suối lần đầu tiên thấy nàng khóc, kể từ khi bước chân vào phòng mạch. Chẳng những đã rơi lệ nàng còn run rẩy nữa

Chàng ai ủi:

- Đừng lo, cô đã khỏi rồi phải không? Cô đã tốt lành rồi, cô còn lo gì nữa

- Không, em chẳng tốt lành tí nào cả.

Nàng lắc đầu lia lịa

- Cô nói sao Cô thấy chóng mặt không?

- Em buồn nôn.

- Con rửa ruột đã qua rồi, cô sẽ không nôn nữa đâu, chẳng qua là vì dây thần kinh bị căng thẳng đó thôi Cô hãy bình

tỉnh lại đi, trên đời chẳng có việc gì đáng phải khiếp sợ cả.

Chàng nói chưa hết lời, đã phải khựng lại vì thành linh một tiếng "Đùng", cửa phòng mạch đã mở tung, có một gã đàn ông xông vào như cơn lốc, theo sau là cô con gái vừa chạy vừa la:

- Thế Sở, đợi tôi với, đợi tôi với

Đường chạy vội sang bên phòng đợi, lớn tiếng hỏi:

- Ai đó, đừng la lối om sòm!

Gã đàn ông vừa thắng lại kịp lúc, tí nữa là đâm vào người Lý Mộ Đường.

Chàng định thần nhìn, cha chã!! là một chàng trai thật khôi ngô tuấn tú, mũi cao mày đậm, có cái miệng trông hấp dẫn, xem chừng là một tài tử điện ảnh, hèn chi cô nàng kia đòi yêu sống yêu chết là phải

- Băng Nhi đâu?

Với giọng nói hậm hực cấp bách, chàng trai đó, không, hẳn có họ có tên hẳn hoi mà, là họ Từ, tên Thế Sở. Thế Sở hỏi tiếp:

- Băng Nhi đâu

À, thì ra tên nàng là Băng Nhi, một cái tên khá quái lạ Lý Mộ Đường chưa kịp trả lời, Thế Sở đã đưa tay đẩy mạnh chàng qua một bên, xông thẳng vào phòng chẩn trị như vào chốn không người

- Băng Nhi!

Thế Sở hét to lên một tiếng, rồi nhảy vồ vào như con thú dữ,

nắm áo trước ngực nàng đưa hẳn người lên như là điều hầu tóm phải con gà con. Mặt anh chàng đỏ bừng, rồi lại thét to:

- Băng Nhi, cô đáng chết lắm, sao cô không chết phứt đi cho rồi Thế này là cô có ý giết tội Cô khốn nạn lắm! Cô khùng rồi! Cô....

Thế Sở vừa la vừa ném mạnh Băng Nhi xuống ghế làm cho cả dàn treo lắt chai nước biển ngã lắt xuống đất. "Bốp...beng", mảnh thủy tinh lại văng tùm lum. Đường chạy tới la lớn:

- Ngưng tay! Ngưng tay, đây là nhà thương!

Song Thế Sở chẳng thèm để ý tới ai cả, anh ta giựt ống chích của Băng Nhi vút đi rồi nắm cầm nàng buộc phải nguộc mặt lên. "Bốp!", không ai ngờ Thế Sở lại tát một bạt tai thật mạnh vào má Băng Nhi làm nàng suýt té ngang.

- Cái anh này làm sao thế? Có chuyện gì thì nói từ từ chứ.

Đường quỳnh người lên định can ngăn Thế Sở ra những lại bị anh ta gạt qua một bên, coi như trong phòng mạch chẳng có ông bác sĩ này. Anh ta tóm chặt đầu tóc ngắn của Băng Nhi, mắng:

- Cô cắt bỏ mái tóc đẹp đi, tội cô đã đáng chết lại còn uống thuốc nữa, cô độc ác quá mà! Cô có muốn chết thì cứ chết đi, rồi chúng tôi cùng chết luôn thế! Cô chẳng bao giờ để cho tôi sống yên đâu

Thế Sở như là một người điên, chạy vòng quanh như đi kiếm cái gì, bỗng anh ta lấy cái kéo cắt băng trên bàn bác sĩ nhét vào tay Băng Nhi, thét lên:

- Đây rồi, giết tôi đi! Hãy đâm thẳng vào trái tim tôi! Đàng

nào cô cũng đã làm cho trái tim tôi đắm máu rồi! Cứ đắm đi, đắm thẳng vào ngực tôi đi!

Mặt Băng Nhi tái mét, cái kéo roi xuống đất, nàng gương đưa hai bàn tay run run ra bụng lấy mặt Thế Sở, nói trong nghẹn ngào:

- Hãy tha thứ cho em, anh Thế Sở. Từ nay trở đi em chẳng bao giờ dám làm vậy

nữa, van anh tha thứ cho em, em chẳng dám làm vậy nữa đâu

Thế Sở như đã bớt cơn cuồng loạn, anh ta quỳ xuống vùi đầu vào lòng Băng Nhi, hai tay nắm chặt vạt áo nàng, nước nở:

- Em bắt anh phải làm thế nào hở Nhi Tại sao em lại nhẫn tâm đọa đây anh như thế này Tại sao, tại sao vậy

Nhi lấy hết sức lực mình nâng mặt Thế Sở lên trong tiếng khóc, anh ta thụ động ngẩng mặt lên nhìn nàng một cách say đắm. Rồi cái anh Thế Sở điên khùng, chẳng hiểu hấn là thằng nguời hay đáng thần thánh nào đó lại thoát ra một lời yêu tha thiết:

- Nhi, em đã gây đi

- "Tâm bậy! chỉ có một đêm ngắn ngủi mà làm cho người ta gây đi ả Huống chi đã cho chích nước biển liên tục?" Đường nghĩ buồn cười

- Thế Sở!

Nhi khóc sục sùi, giờ lại cười nắc nẻ:

- Anh đã hết giận em rồi ư? Anh đã sẵn sàng tha thứ cho em?

- Chẳng bao giờ tha được hành động này của em.

- Nhưng em đã hứa

Nhi nói thật ngọt ngào:

- Em chả dám nữa mà.

Thế Sở nhìn vào mặt Nhi, Nhi cũng nhìn vào mặt Thế Sở, rồi bất thần cả hai ôm chặt lấy nhau. Đường đứng nhìn ngo ngác, thật y như cặp đào kép đang diễn kịch! Chợt thấy đồng thủy tinh vụn, chàng liền xoay đi định vào trong lấy chổi ra quét dọn, nhưng vừa mới xoay lưng là chạm vào một cô gái lạ mặt, eo ong, đùi dài trong chiếc sơ mi trắng và quần Âu ống túm, hiện rõ thân hình mỹ miều, gương mặt tươi, nước da trắng, đuôi mắt hơi nhếch, mũi hơi hếch, cười thật duyên.

- Xin lỗi bác sĩ, tôi là Uông Tử Quân, ai cũng gọi tôi là A Tử. Ông có xem truyện kiếm hiệp "Thiên Long Bát Bộ" của Kim Dung chưa? Trong truyện đó có cô gái tên là A Tử, xấu tánh lắm, nhưng tôi không phải là A Tử trong truyện "Thiên Long Bát Bộ" đâu, tôi tự nhận là A Tử tốt, tôi rất tốt, vậy bác sĩ cứ gọi tôi là A Tử cũng như ai đi.

Cô nàng nói đã một hồi rồi nhìn Nhi và Thế Sở, tiếp:

-Bác sĩ chớ lo ngại gì hai đứa nó, trường hợp này lừa có tiếng cười tiếng khóc, có yêu có hận như vậy đã xảy ra như cơm bữa. Con người ta vốn có phần khác nhau, có người sống một cách bình thản, có kẻ lại đòi sống sao cho oanh liệt, cho ra hồn. Hai đứa nó không chịu sống trong bình thản nên một chuyện bình thường khi tới tay hai đứa nó là trở thành oanh liệt. Phải chăng đây cũng là một lối sống ra hồn của con người theo bác sĩ nghĩ?

Đường nghe cô ta nói sững người đi Cô A Tử này, Nhi với lại Thế Sở nọ, họ là cái hạng người nào vậy. Chàng đã sống đến 30 tuổi đời mà lần đầu tiên mới được gặp những nhân vật quá "xuất sắc" như vậy, hầu như mỗi một người trong đám họ đều có một lẽ sống chẳng giống ai Chàng há họng tát lưỡi, ngơ ngác một hồi mới thoát ra được câu:

- Để tôi đi lấy chổi

- À, công chuyện đó để tôi lo

A Tử tươi cười bảo:

- Chỉ có chổi chưa được đâu, còn phải dùng đến cục xà bông. Việc này tôi rành lắm, ông khỏi phải chỉ chỗ, để tôi tự đi tìm được rồi

Đường chỉ đứng sững, chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Cả đêm qua đã làm đảo lộn hết qui luật sống của chàng! Bỗng nghe đồng hồ gõ 8 tiếng, chàng giật mình. Sao đã 8 giờ rồi ả Hai cô y tá trực phiên ngày là Ngụ Lan và Điền Tố Mẫn sẽ đến phòng mạch làm việc. Y tá, khi nhắc đến y tá chàng lại nhớ Chu Châu, một cô gái bình thường và sống bình thản... Bất giác chàng ngả người vào sofa, ngồi đăm chiêu nhìn đám mua phùng đang còn tiếp diễn ngoài cửa sổ.

CHƯƠNG 3

"Có lẽ tự cái đêm "biến cố " đó mình bắt đầu nhàm chán công việc chẳng?"

Đường thường tự nghĩ như vậy. Hằng ngày 8 giờ sáng là phải trực diện với bệnh nhân, nghe tiếng ho, lời kể khổ, đo mạch máu, chích thuốc, toa kê mãi cho đến 11 giờ khuya mới xong. Đời sống như thế như chiếc bánh xe lăn lăn đi, mỗi cái lăn mức trên bánh xe đó đều cố định, rồi cứ thế lăn đi lăn lại đều là vết củ củ, thấy chán làm sao! Chung qui là hai chữ "lập lại". Phải rồi, đời sống là lập lại những gì của hôm qua và bó buộc mình phải chấp nhận, đương đầu

Nghe Chu Châu hỏi rằng: "Đường như bác sĩ có điều tâm sự?" Thiết vậy sao

Chàng ngẫm nhìn Chu Châu, một cô gái có gương mặt nhỏ, tròn, đôi mày hơi thưa, tóc ngắn ngang tai trong bộ sắc phục y tá lúc nào cũng sạch sẽ và gọn gàng. Đó là màu trắng, đúng, sắc phục y tá là màu trắng bạch, cứ trắng bạch mãi, thật là đơn điệu

- Tôi mà có điều tâm sự. Không đâu, cô làm rồi

Chàng cãi lại

- Vậy là chán việc chẳng?

Chu Châu vừa sắp xếp lại xấp phiếu bệnh lịch vừa hỏi:

- Cuối tuần này bác si có tính về Đài Trung không?

Theo thường lệ, nhân dịp cuối tuần và ngày chủ nhật nghỉ việc là chàng hay lái xe về Đài Trung thăm cha mẹ cùng các em. Cha chàng là công chức Toà Hành Chánh tỉnh Đài Trung, em gái Mộ Huê gả cho Phương Côn, giáo sư Trung Học Đài Trung và em trai Mộ Nghiêu Trung. Ngoài chàng ra, cả nhà đều thuộc thành phần công chức và giáo chức, mỗi lần về thăm quê đều nghe họ lập đi lập lại toàn là chuyện cũ, điều mà bà mẹ quan tâm nhất là sao mà chàng còn chưa tính chuyện thành lập gia đình. Cũng là chuyện củ lập lại nữa

- Ồ, tuần này tôi chưa nhất định.

Chưa nhất định? Sao lại chưa nhất định? Tại vì chàng không muốn nghe chuyện cổ nữa. Vậy thì ngày nghỉ, Ở Đài Bắc sẽ làm chi đây. Chàng ngẩng mặt nhìn lên lầu, nơi ở của mình. Chàng thuê cả tầng dưới và lầu hai của chung cư này, tầng dưới mở phòng mạch, tầng trên để ở. Những gì dồi dào nhất trong căn nhà anh chàng độc thân này là sách vở cùng với bóng hình cô đơn.

- Em có đề nghị hay

Chu Châu lại hạ giọng khẽ bảo:

- Về chơi Trúc Nam với em đi

- Trúc Nam?

Chàng gẫm nghĩ rồi tiếp:

- Nhà cô ở Trúc Nam?

- Đúng thế, chẳng là bác si đã biết lâu rồi?

- O, tôi nhớ lại rồi

- Không, không phải nhớ lại mà là bác sĩ chưa hề để ý tới

Chàng trợn mắt, Chu Châu cũng nhướn mắt nhìn lại Con gái đòi nay đều thẳng thừng, trực tiếp như thế đó chẳng?

- Gia đình em là một nhà nông ở Trúc Nam, chẳng có gì đáng xem đâu Tuy nhiên, quanh đó là cảnh đồng quê, đồng thời nhà em có cái ao cá lớn, dưới ao nhiều cá lấm, có con to đến hàng chục cân lận. Ngồi câu cá cũng là một điều khá lý thú.

Chàng nhìn đám mưa mù ngoài cửa sổ bảo:

- Giữa thời tiết như vậy mà đi dầm mưa câu cá mà bảo là lý thú ư? Có trời mới can nổi khỏi bị cảm phong hàn.

Chu Châu trợn mắt kênh lại chàng:

- Làm y sĩ lâu ngày rồi con người trở thành máy móc à! đâu có ai dại gì mà ngồi ngoài mưa giữa mùa đông lạnh câu cá bao giờ. Đài khí tượng dự báo thời tiết rằng thứ bảy này trời sẽ tạnh, là thời buổi thích hợp cho người ta đi du ngoạn nơi sơn dã đấy

- Ừm.

Chàng ngẫm nghĩ về ánh nắng, ao cá trong cảnh hương thôn, đi dạo chơi thả câu nghe khá hấp dẫn đấy, ít ra cũng không lặp lại chuyện cũ như về Đài Trung.

- Hay lắm, tôi sẽ xét lại đề nghị này.

Chàng tỏ ra có chiều hướng thuận.

- Nếu bác sĩ có tính đi thì để em sửa soạn trước.

Chu Châu phấn khởi

- Chuân bị gì?
- Thì là nón lá, cần câu, chẳng hạn.

Châu bước lại gần, nhìn kỹ vào người Đường bảo:

- Thôi, thôi đi, coi như em chưa hề đề nghị gì hết.
- Làm sao rồi?

Chàng không ngờ Chu Châu thay đổi ý kiến nhanh thế

- Rõ ràng là ông có cái "lớp màu sắc bảo vệ" như con bướm "Mộc Diệp". Khi nào cái màu sắc bảo vệ đó của ông xuất hiện là thấy chán ghê. Thôi đi ông bác sĩ ơi, cái ao cá nhà em nó đã tồn tại trên mấy chục năm nay rồi, ông có thể đến đó bất cứ lúc nào cũng được, chớ có căng thẳng dây thần kinh bởi lời nói của em, đừng tưởng người ta...

Tự nhiên nàng bật cười, hai "đồng tiền" nhỏ lại hiện trên má, tỏ ra liến thoắng, ngây thơ, rồi nàng hạ thấp giọng xuống:

- Đeo đuổi ông.
- Ai bảo là không.

Hoàng Nhã Bội đang ở bên cạnh xía vào:

- Cái ao cá nhà cô đã tồn tại trên mấy chục năm, sao chẳng thấy mời tôi lần nào. Bây giờ tôi đề nghị mời luôn cả bé Lan và bé Mẫn luôn thể, dù không câu cá thì cũng vừa đủ một cỗ.
- Hay, hay lắm!

Chu Châu nở nụ cười khoan khoái, hai "đồng tiền" lại hiện

lên trên má nàng:

- Hể nói đi là đi, Lý y sĩ, ông cầm đầu, chúng ta tổ chức một đoàn du ngoạn, gọi là "Đoàn du ngoạn bác sĩ Lý Mộ Đường". Để em nhắn má dọn sẵn nhà kho cho tụi mình nằm trên đồng rom chơi

- Nghe có vẻ hấp dẫn đó.

Hoàng Nhã Bội lấy làm thích thú.

- Chu Châu, bộ mày mời tụi này thiệt hả

- Dĩ nhiên là thiệt chứ bộ

- Còn ông bác sĩ thì sao?

Bội hỏi lại Lý Mộ Đường.

- Nếu các cô đi cả thì tôi xin phép được tháp tùng.

- Được rồi, để em gọi điện thoại ngay cho hai đứa nó.

Bội nhìn Đường nhắc lại lần nữa cho chắc ăn:

- Thiệt à nghe, khi ai nấy đều hứa đi vui vẻ mà tới lúc ông lại thất hứa là cụt hứng lắm đó.

- Ông đâu có muốn đi thật.

Chu Châu tủm tỉm cười:

- Ông bị tụi mình đồn vào chỗ chẳng đáng đừng đó thôi!

- Há Há!

Chu Châu làm cho Đường cũng cười theo. Chàng để ý nhìn nàng, quả là cô gái thông minh, lanh tính. Ờ thì cứ đi câu cá,

đó cũng là một chương trình cuối tuần khá hay. Khi nghĩ như vậy trước mắt chàng đã hiện ra bức tranh sơn thủy đồng quê với ánh nắng vàng. Vừa lúc bức tranh đồng quê tuyệt đẹp hiện ra thì cánh cửa phòng thấy động, lại có bệnh nhân đến nữa chẳng? Đường nhìn đồng hồ đã 11 giờ 10 phút rồi, giá như chẳng vì bàn tán chuyện đi Trúc Nam câu cá thì Châu cùng Bội đã ra về từ nãy giờ. Bệnh nhân nào mà đến đêm khuya như thế này chắc là rắc rối lắm. Trong khi Đường ngồi trong phòng chân bóp trán nhíu mày thì nghe tiếng nói Châu từ bên ngoài phòng khách dội sang:

- À cô họ Phàn, Phàn là Phàn Luê Huê?... Cô đã từng khám bệnh ở đây chưa

Chu Châu vừa hỏi vừa dò xem xấp chiếu bệnh lịch

-Tên cô là Như Băng, Phàn Như Băng? Cô nói sao Không phải tới khám bệnh? Đến gặp bác sĩ có chuyện riêng hả a à...

Đang lúc Đường thẳng lưng để ý lắng nghe thì Chu Châu đẩy cửa phòng gọi vào:

- Thưa bác sĩ, ngoài này có khách, có cô họ Phàn muốn gặp ông.

Cô họ Phàn nào kìa Đường ngạc nhiên đứng dậy bước thong thả vào phòng khách, khi giáp mặt, cặp mắt chàng bỗng sáng hẳn lên, thì ra là cô gái đã từng cầm bó "tơ mưa" đến với chàng giữa đêm khuya hôm nào, đang đứng chờ trong phòng khách. Đêm nay nàng không mặc dạ phục màu trắng nữa mà trong bộ âu phục xanh, tươi dịu dưới ánh đèn như màu cẩm thạch, nhưng đầu tóc cũng ướt đầm bởi nước mưa như đêm nọ, chứng tỏ là cô nàng không ưa mang dù, lần này nàng xem bảnh bao, bay bướm, chắc là không có uống thuốc ngủ.

- Hi!

Đường chẳng biết xưng hô người khách đó thế nào mới phải.
Nàng mỉm cười:

- Chắc bác sĩ chưa quên tôi Nhi đây

- Nhi!

Đường lập lại hai chữ Nhi, làm sao mà quên được cái tên quái dị đó. Chàng ngẩng nhìn nàng tự trên xuống dưới, khẽ gật đầu:

- Cô xem ra rất khoẻ mạnh.

- Tôi phải nói lời cảm ơn bác sĩ.

Nàng cười càng tươi, mắt sáng lên bảo:

- Những còn mắc phải chứng "hậu di".

- Hà

Đường nhớ lại cảnh tượng đêm đó đâm ra lo ngại

- Hôm đó tôi đã bảo mà, cô phải chích thêm hai chai nước biển nữa mới chắc được. Bây giờ cô thấy sao Thường chóng mặt hay là....

- Không, không.

Nhi cười rằng:

- Chứng Hậu Di của em chẳng liên quan gì với nước biển cả, nghe em kể: chứng hậu di thứ nhất là mỗi lần đi ngang qua trước cửa phòng mạch, em cứ có ý định vào thăm anh để cùng tâm sự đôi lời; chứng thứ hai là xuyên qua cửa sổ phòng

ngũ của em nhìn thấy ngay tấm bảng treo ngoài cửa có ba chữ "Lý Mộ Đường", em cảm thấy thân thiết làm sao, bởi Đường đã cùng em kịch chiến với tử thần....

Nàng ngập ngừng giây lát rồi tiếp:

- Có lẽ anh còn chưa biết là em ở trên lầu ba trong cao ốc Bạch Vân đối diện phòng mạch anh.

- Tôi đoán chừng cô ở đối diện, nhưng chưa rõ là tầng lầu nào thật.

- Lầu ba

Nàng nhắc lại:

- Xin anh nhớ kỹ là số 4/3, lầu 3, ngay đối diện phòng mạch anh. Chứng hậu di thứ 3 là...

- Ồ!!

Chàng không nhịn được cười:

- Còn có chứng thứ ba nữa?

- Vâng, em có nhiều chứng hậu di lắm.

- Cứ nói nghe nào

Chàng hiếu kỳ..

- Chứng hậu di thứ 3 là sao em có cảm giác là lạ, vừa thẹn lòng, vừa mắc cỡ, lại vừa thấy lúng túng làm sao đó không tài nào tả xiết. Còn chứng hậu di thứ tư thì, chẳng rõ là do ông tổ nào của Trung Quốc ta đã bày đặt khiến lương tâm em cứ bất an...

- Ông tổ Trung Quốc ta?

- Vâng, chẳng nhớ rõ là ông tổ sư nào đã từng bảo: "Thi ân chẳng cần nhớ, nhưng thọ ân thì chó có quên". Cho nên em cứ thấy mắc anh một món nợ to

- Ồ, cô quá lời rồi

Chàng mỉm cười:

- Cô chó nên nghĩ đã mắc nợ tôi cái gì hết.

- Nên hay chẳng là một chuyện khác, nhưng sự thật hoàn qui sự thật

Nàng đưa tay vuốt mái tóc theo thói quen, lắc nhẹ đầu rồi nụ cười vừa rồi biến mất đi

- Tóc em cụt ngùn thế này, trông thật xí lăm phải không anh?

- Thú thật là...

Chàng trả lời tình ngay:

- Tôi chưa hề thấy qua bộ tóc dài của cô, nhưng theo tôi bộ tóc bây giờ của cô rất đẹp, bộ tóc ngắn gọn còn làm nổi bật nét trẻ trung, hoạt bát của cô.

Nàng nở nụ cười trở lại:

- Anh quả là một ông bác sĩ khôi hài Thôi chẳng bàn tới tóc tai chi nữa, đêm nay em đến cốt mách với anh rõ những chứng hậu di đó, và nhờ anh tiếp tục chữa trị cho

- Ủa?

Chàng lại bất ngờ.

- Mà phải chữa làm sao đây?

- Em đã bàn qua với Thế Sở và A Tử rồi, định tối thứ bảy này mời anh đến ăn "tả pín lù" với tụi em cho vui. Thế Sở bảo rằng, chẳng gì sung sướng cho bằng giữa đêm đông được dầm ba bạn tri kỷ ngồi quanh lò sưởi ăn món nhúng, tán dóc với nhau. Thế nào, anh chịu chứ? Tụi em biết, chiều thứ bảy và ngày chủ nhật phòng mạch anh nghỉ mà, vậy đúng 7 giờ chiều mời anh tới.

- Thứ bảy hả?

Chàng cố ý hỏi lại cho hai cô y tá nghe thấy. Chu Châu ở phòng bên cạnh tầng hầm, một cái, Bội cũng ngứa cổ ho theo.

- Vâng, thứ bảy, bởi ngày thường em và A Tử đều đi làm cả. Thế Sở cũng chỉ rảnh được cuối tuần và chủ nhật mới ở không. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi, là thứ bảy 7 giờ chiều. Chừng đó nếu anh quên thì em sẽ đến nhắc. Thôi chẳng dám làm phiền thì giờ của anh, bye bye.

Nhi quơ tay một cái, xoay người đẩy cửa bước ra, thả cho luồng không khí lạnh lọt vào, rồi nàng khuất dạng trong màn lưới tơ giữa đêm mưa. Mộ Đường đứng sững sò mãi cho đến khi Chu Châu xách quai vắt cái ví da lên vai, đi ngang qua cố ý để cho cái ví lòng thòng đằng sau lưng quơ vào người chàng. Khi Đường sực tỉnh lại thì Chu Châu ngó chàng cười móm móm rằng:

- Xin chào tạm biệt "Đoàn Du ngoạn bác sĩ Đường"!

Rồi nàng cũng đẩy cánh cửa ra, khuất dạng trong sương mù. Tiếp theo Hoàng Nhã Bội, khi đi ngang qua trước mặt chàng, nhún vai bảo:

- Không sao đâu, cái ao cá Chu Châu đã tồn tại trên mấy chục năm nay rồi, bác sĩ muốn đến lúc nào cũng tiện thôi, còn bệnh nhân mà mắc phải "chứng hậu di" là phiền lắm, phải chữa trị cho người ta ngay, kéo phải vác chiếu ra hầu toà bởi án mạng tình là khốn khổ.

Nói xong nàng cũng đẩy cửa ra về. Chết thật! Cả hai cô y tá đều hiểu lầm mình. Đòi gặp phải đàn bà là trăm bề khó khăn! Đường càng nghĩ càng thấy bối rồi! Qua hôm sau, cả bé Điền, bé Ngụy đều biết chuyện, họ bảo rằng ông bác sĩ gặp số đào hoạ Vốn dĩ trong phòng mạch này, giữa bác sĩ với 4 cô y tá thân cận như người nhà, họ chẳng câu nệ ngôi thứ, lớn nhỏ chi cả. Còn riêng cô Nhi thì có lẽ đã mắc phải "chứng hậu di" của bác sĩ Đường thật rồi! Vẫn theo thói quen, chàng ngồi nhìn đám mua mùa ngoài cửa sổ suy tư một cách khá lâu, cuối cùng mới vỡ lẽ ra, kẻ đã mắc phải "chứng hậu di" chẳng ai khác, mà là chính bản thân ông bác sĩ trẻ đấy.

CHƯƠNG 4

Đài khí tượng báo thời tiết đã sai, ngày thứ bảy trời vẫn còn mưa. Mới 6 giờ rưỡi là Nhi đã đến.

- Em e anh quên cuộc hẹn chiều nay, đến đón anh đấy.

Hôm nay Nhi mặc bộ thời trang màu phấn hồng, ngoài khoác chiếc áo da chồn trắng và trang điểm rất hợp thời, trông thật quý phái. Đường lạng lẽ nhìn nàng, rồi tự nhiên nở nụ cười trên môi:

- Về điểm này anh rất giống em, em cũng thường hay tự nhiên bật cười một mình.

Đường nghĩ thầm rằng không chừng "chứng hậu di" mà chàng đã bị truyền nhiễm bởi Nhi, ngay từ đêm nàng đến thăm. Đường theo Nhi đến cao ốc Bạch Vân lên lầu ba. Vừa bước vào phòng khách là chàng gặp ngay sự bất ngờ. Từ trước tới nay, chưa bao giờ thấy qua lối trang trí của ai quá táo bạo như vậy, cả gian phòng toàn màu phấn hồng, vách phấn hồng, thảm phấn hồng, bàn, sofa phấn hồng, cả rèm cửa sổ với bản thân Nhi đều là phấn hồng rạo. Chàng ngược cổ lên nhìn trần nhà, duy nhất chỉ còn sót lại nơi đây là màu trắng thối.

- Mời anh ngồi.

A Tử ra đón chào Đường, kéo tay chàng đẩy lại chỗ sofa bắt ngồi xuống. Trời đất! Cả đến A Tử lại cũng là phấn hồng nốt,

những hơi khác với Nhi một chút, nàng mặc áo sơ mi trắng với váy và áo vét phấn hồng. Chàng đưa tay lên dụi mắt bởi thứ màu sắc sắc sỡ làm cho người ta có cảm giác không chân thật, nên chàng tưởng mình đang đi vào chốn ảo cảnh hư vô.

- Số là.

A Tử đưa chén trà tới trước mặt Lý Mộ Đường bảo:

- Có một hôm tụi em thuê cuốn video về xem đó là phim Nhật. Trong phim có cô gái điên, cô ta đem tất cả mọi thứ trong nhà tô điểm ra màu phấn hồng hết, kể cả chiếc xe đạp, tấm drap giường, chiếc áo len, luôn cả con mèo của cô ta cũng bị đem xi thành màu phấn hồng. Nhi thấy vậy lấy làm thích thú. Bữa sau, em đi làm nó nghỉ phép ở nhà, khi tan sở về thì thấy nó với Thế Sở cộng tác nhau tạo ra cái cảnh tượng này. Anh đừng vội cho là những kẻ trong nhà này đều điên cả, chỉ có nó điên thôi chứ em chẳng điên đâu.

Nhi cười đắc ý hỏi chàng:

- Anh có biết tụi em làm ở đâu không?

Chàng lắc đầu, nàng tiếp:

- Tụi em đánh card hàng ngày ở một công ty điện não, mỗi ngày đánh tám tiếng đồng hồ, trên đời còn công việc nào tẻ nhạt hơn công việc này. Cũng vì công việc hàng ngày của tụi em tẻ nhạt quá nên cần phải có đời sống kích động một chút để bù trừ. Thật ra chỉ vì thiên hạ không chịu thực hiện cái mộng tưởng của mình đó thôi, họ cho làm như vậy là "điên khùng". Theo em thì, con người ta đôi khi cũng nên điên khùng một chút để tránh khỏi điên khùng thật sự.

Lắng nghe nàng lý luận thấy cũng hay hay. Đường hít một

hơi, phảng phất có mùi thịt thơm chàng ngó quanh chẳng thấy bóng dáng Thế Sở đâu cả.

- Bộ anh muốn gặp Thế Sở hả

Nhi hỏi đón ý chàng, rồi nhìn vào đồng hồ để trên tay bảo:

- Ảnh sẽ đến đây đúng 7 giờ, còn thiếu 10 phút nữa thôi Ảnh làm ở Công Ty Truyền Hình, soạn kịch kiêm phụ tá đạo diễn, phụ tá quay phim... hình như món nào cũng xía phần. Độ này ông Tổng giám đốc còn đòi ảnh kiêm luôn cả diễn viên nữa, nhưng em không đồng ý. Anh biết diễn viên là làm gì không?

Hỏi rồi nàng giải thích luôn:

- Diễn viên là một nghề đáng thương hại nhất trên đời, bởi lúc nào họ cũng đóng vai trò của kẻ khác mà chẳng đóng vai trò của chính mình, cho nên em cảnh cáo ảnh, nếu ảnh làm diễn viên là em sẽ chia tay với ảnh liền.

Đường khẽ gật đầu. Sao câu chuyện nào của cô gái này nói ra đều có hàm chứa nội dung triết lý cả, đáng cho người ta suy ngẫm. A từ kéo bức màn ra, lúc đó Đường mới thấy sau bức màn là phòng ăn nhỏ, có đặt cái bàn vuông với 4 chiếc ghế, trên vách màu trắng có treo bức tranh cảnh sơn lâm sương mù, ngoài ra không còn thứ trang trí nào khác. Phòng ăn màu trắng trang nhã đơn thuần phối trí với phòng khác màu hồng phấn vừa điều hoà vừa đúng điệu, ai bảo chủ nhân này là điên khùng chứ, phải thần phục. Đây là một sự thiết kế kỳ diệu mới đúng.

- Đừng tưởng đây là cách trang trí có tính toán

A Từ thấy chàng ngẫm nghĩ chung quanh, đón ý cười bảo:

- Cái phòng ăn này là được em cứu vớt lại đó nhẹ Giá như em về không kịp lúc là tội nó đem cả nồi soong và bát đĩa sơn thành màu phấn hồng hết ráp

Nhi che miệng cười khanh khách:

- Anh có tin như vậy không? A Tử hay khoác lác nhất, em cũng có chừng mực nào chớ bộ

Rồi nàng kéo rèm ngó ra cửa sổ bảo:

- Bầu trời mù ám này, nếu đem nó sơn ra được màu phấn hồng thì hay biết mấy...

Nàng cúi đầu nhìn đồng hồ, rồi báo giờ:

- Đã 7 giờ rồi

Đường lắng nghe một lúc, chẳng thấy có ai bấm chuông cả. Vừa lúc ấy thì A Tử bùng cái hoá lò nóng hồi tự trong bếp rạ À, nãy giờ mùi thịt thơm là phát xuất tự đó. Chàng vội lại tiếp tay đem lò đồng và nồi canh đặt ở trên bàn ăn, rồi hỏi:

- Có thứ gì cần, để tôi tiếp cho?

- Có chứ

A Tử chẳng nề khách chút nào, bảo ngay:

- Bày cho bát đĩa được không? Bát đĩa ở lò hấp trong bếp.

Đường nhanh chân đi tìm lấy bát đĩa đem ra sắp đủ bốn bộ lên bàn, trong khi đó A Tử lần lượt dọn ra nào những đĩa thịt thái mỏng, rau tươi, viên cá, bao tử bò, bún tàu Lửa lò rất mạnh, nước canh trong nồi sôi sục sục, cái bụng của Đường cũng sôi theo, vì bữa trưa này chỉ có ăn cơm hộp do Chu

Châu ra chợ mua giùm, chẳng ngon lành gì cả, nên bây giờ chàng thấy đói bụng.

Nhi vẫn đứng ngay người trước cửa sổ.

- A, em quên hỏi anh có ăn được thịt dê không?

Nghe A Tử hỏi, Đường trả lời ngay:

- Được, món nào cũng được hết.

- Vậy là tốt lắm, em cũng đã chuẩn bị sẵn cả thịt bò, thịt dê, và thịt heo, còn nồi soup này là hầm bằng xương bò, có thấy thơm không?

- Tuyệt quá rồi

- Chờ chút xíu nữa là chúng ta bắt đầu ngay

A Tử nhìn Nhi bảo:

- Nhi sao không qua đây tiếp một tay

Nhưng Nhi vẫn cứ đứng yên, coi như chẳng nghe thấy

- Thôi, tạm thời chúng ta trở lại salon đợi một lát nữa đi

A Tử nhìn đồng hồ bảo:

- Đã 7 giờ 15 rồi, 5 phút nữa mà cái anh khùng đó còn chưa đến là khốn!

Đường nuốt nước miếng, đành phải theo A Tử trở lại phòng khách. Chàng nâng chén trà lên hóp một ngụm, ôi chao, đã nguội mất rồi

- 7 giờ 20... rồi 25.

Trong nhà trở nên im lặng khác thường, bầu không khí tràn đầy mùi thịt thơm nhưng lại có vẻ căng thẳng. Đường chỉ húp nước trà nguội, chẳng biết mình nên gọi chuyện gì để nói nữa. Đến 7 giờ 30, bỗng nhiên Nhi xoay lại hỏi Đường:

- Anh có thấy đói bụng lắm không?
- Không, không đói lắm đâu

Chàng vội trả lời cho nàng yên tâm.

- Hửn là anh đã đói bụng rồi

Tiếp theo nàng nói một cách nghiêm chỉnh:

- Tối nhà em anh chớ có làm khách ghen.
- Vâng, tôi nhìn nhận là đã tới giờ dùng bữa rồi. Tuy nhiên cũng chẳng ngại gì chờ thêm 10 phút, 20 phút nữa
- Anh không ngại nhưng em ngại, giờ chúng ta vào bàn đi thôi

Nhi đứng dậy tỏ ý không đợi nữa. Vừa lúc đó thì tiếng chuông cửa reo lên, A Tử chạy lại mở cửa, thân hình cao lớn của Thế Sở hiện ra, hai tay giơ cao bó bông hồng, bước thẳng tới trước mặt Nhi cười bảo:

- Em biết không, anh đi tìm khắp thành phố Đài Bắc mỗi cả cảng, bông hồng màu gì cũng có, trắng, vàng, đỏ, phấn hồng... thế mà độc chỉ thiếu có màu đào hồng. Đây có được, anh nhất định phải kiếm cho bằng được thứ màu em thích nhất. Em có biết anh quanh quẩn trên đường phố bao lâu không? Cả một tiếng rưỡi đồng hồ lận!

Nhi híp mắt cười, đưa tay ra đỡ lấy bó hoa, ôn tồn bảo:

- Thế Sở, anh không nên chiều em quá mức như thế này, rồi sẽ làm cho em hư tính đi, chẳng còn biết trời cao đất rộng nữa

Thế Sở vịn đôi vai Nhi nói với giọng trù mến:

- Chiều em là lẽ sống của anh mà.

Chao ơi, sao mà mùi mẫn thế! Đường lập lại trong bụng câu: "Chiều em là lẽ sống của anh". Nếu sau này mình có đôi nghề viết tiểu thuyết là chắc chắn phải dùng đến câu này.

Nhi lên tiếng với tư cách chủ nhân:

- Thôi mời tất cả vào bàn đi

Nàng nắm lấy tay Thế Sở bảo:

- Coi, tay anh lạnh ngắt, để em múc bát canh nóng cho anh húp trước nhé

- A, hum, hẹ

A Tử tăng hắng:

- Nè, nhà còn có khách đấy nghe

- Không sao

Nhi nhìn Đường cười rằng:

- Anh bác sĩ tự nhúng thịt xoi đi, vả lại "tả pín lù" là phải tự tay nhúng lấy, tới nhà em đâu có làm khách, phải không anh?

-Ồ, bác sĩ Lý đây rồi

Tới bây giờ Thế Sở mới để ý tới Lý Mộ Đường, anh ta bắt tay với chàng một cách thân mật bảo:

- Tối hôm đó, may mắn được bác sĩ cứu sống Nhi, cô ta hay có những hành động làm khiếp vía người ta như vậy đó. Tôi đã cho cô ta một bài học thật đáng giá rồi, lần sau mà còn như vậy nữa là tôi sẽ bẻ cổ cô ta luôn.

- Thôi, được rồi!

A Tử không muốn Thế Sở nói Nhiều

- Chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì nữa. Hãy dùng bữa đi, ai cũng đói bụng cả rồi!

Nhi đã múc xong một bát canh, rồi cúi xuống làm cái gì đó. Đường lấy làm lạ, khi định thần nhìn kỹ lại mới thấy hết sức ngạc nhiên, thì ra nàng đang rút từng miếng bông hồng cho vào bát canh nóng, rồi cười hả hê bụng tới trước mặt Thế Sở bảo:

- Đây là bát canh "Hoa Hoè hoa sói", trong đó có nêm gia vị "dóc tơ", anh húp đi nhân lúc còn nóng.

Thế Sở đứng dậy thụt lùi, biến cả sắc mặt, trợn mắt bảo:

- Cái gì, em tưởng anh gạt em hả?

Nhi cười tươi và lắc đầu rằng:

- Không đâu, em không "tưởng" mà là biết chắc như vậy. Thứ bông hồng này được bán thiếu gì trong tiệm ngoài đầu hẻm trăm đồng mấy bó đấy.

Thình lình Nhi đẩy mạnh một tay làm cho Thế Sở lao đảo lùi đi mấy bước, rồi ngồi vào chiếc sofa gần đó. Nàng bước tới ngồi xồm xuống, ân cần đưa bát canh kề môi anh ta nói với lời lẽ rất dịu ngọt rằng:

- Nào, anh đã chiều em như vậy mà em không đáp lễ lại sao được? Anh húp bát canh này đi

A Tử nhịn không nổi nữa, nhảy tới la lên:

- Nhi, Thế Sở! Hai đứa bây đừng có kiếm chuyện nữa được không? Hai đứa bây không đói, nhưng đằng này đã đói bụng rồi

- Thì em đã bảo "tả pín lù" là mạnh ai nấy ăn, mọi người cứ tự tiện đi

Nhi chẳng quay đầu lại mà cứ nhìn đăm đăm vào mặt Thế Sở bảo:

- Anh không muốn húp hả! Anh xem, đây là bát canh do chính tay em nêm cho anh, trong đó có thứ màu sắc mà em thích nhất.

- Nhi!

Thế Sở bắt đầu nổi nóng:

- Để anh nói cho em rõ, lý do tại sao anh đến trễ.

Giọng anh ta càng lúc càng to lên:

- Rất đơn giản, suốt con đường Trung Hiếu Đông Lệ kẹt lại cả đồng xe, anh bị dồn giữa đoàn xe cả tiếng đồng hồ. Anh thừa biết, có nói ra thì em cũng chẳng tin đâu

Nhi ngắt ngang:

- Bị kẹt xe Đó chẳng phải là lý do chính đáng, nếu anh coi trọng bữa hẹn với em là anh đã khởi hành trước hai tiếng đồng hồ rồi

- Cô quả là con người không nói lý chút nào

Thế Sở càng lớn tiếng hơn.

- Đúng vậy, tại anh vẫn còn cái tật nói láo! Anh thừa biết em ghét nhất là ai nói láo với em!

Nhi cãi lại một cách bình tĩnh.

- Nhưng đó là sự thật!

Thế Sở hét lên.

- Là láo!

Nhi cũng chẳng chịu thua

- Là thật!

- Là láo!

- Là thật!

- Là láo!

Xem chừng chẳng ai chịu thua ại A Tử kéo tay áo Đường bảo:

- Mặc kệ hai đứa nó đi bác sĩ, chúng ta cứ việc dùng bữa đi thôi Hai đứa nó mà cãi lộn thì chẳng biết tới giờ nào mới xong.

Đường đứng yên không nhúc nhích, chàng định ý xem tấn kịch đó sẽ hạ màn như thế nào đến quên cả việc can gián họ

- Được rồi

Thế Sở bỗng Nhiên trở giọng:

- Cô cốt ý "bức cung " buộc tôi phải chịu tội Ồ, tôi đi với bạn gái đó, cô bằng lòng chưa Tôi đi uống café với người ta quên cả giờ hẹn, cô chịu chưa?

- Với đứa nào

- Còn định moi cả tên tuổi nữa sao?

Thế Sở giận xanh cả mặt, hô lên:

- Cô ta là Lam Bạch Hách!

- Cái gì là Lam Bạch Hách?

- Cô nhất định đòi tôi bịa chuyện thì tôi cứ bịa, nhưng bắt tôi đặt tên họ người ta là tôi đặt không ra, cô hiểu chưa?

- Nói ra đi, nó tên gì?

- Nó đâu có tên mà hỏi

- Vậy thì để tôi mách cho anh.

Nhi vẫn lạnh lùng bảo:

- Nó là Lục Phong, năm nay 19 tuổi, là người mới trong lớp huấn luyện diễn viên tivi của anh đó.

Thế Sở giật nảy người, nhìn thẳng vào mặt Nhi hỏi:

- Thì ra cô đã theo dõi tôi, điều tra tôi?

- Đúng thế!

- Nhưng mà bữa nay tôi đích thực là không có đi với cô ta, chiều nay tôi cốt ý đến với bữa hẹn của cô. Cô nên nhớ là, bất cứ tôi giao du với bao nhiêu cô gái đi nữa, chỉ có một mình cô

là tình nhân thôi

- Vậy sao?
- Cô không tin tôi?
- Không tin.

Thế Sở xoay mặt đi rồi tiếp:

- Được rồi, trên đời này biết bao nhiêu là kẻ tình ngay mà phải chết oan, có thêm một oan hồn thẳng này nữa cũng chẳng thừa

Vừa dứt lời là anh ta bùng bát canh lên, há to họng nuốt ừng ực vào bụng. Đường đứng nhìn ngơ ngác như người chết điếng, quên cả việc tiếp cứu A Tử dậm chân la:

- Trời đất quỷ thần ơi! Ngày cuối tuần đẹp như vậy mà hai đứa bây nhất định phá nát cả đi Sao tui xui xẻo thế này, đi chơi với hai tên khùng!

Thế Sở đã nhanh nhẩu húp hết bát canh bông hồng, trong miệng hãy còn ngậm mấy miếng bông, nhìn Nhi hỏi:

- Còn bông hồng khỏi nhai ăn được không?

Nhi đã rung rung nước mắt, nhếch mép định nói gì nhưng chẳng nên lời Bổng nhiên nàng khóc rống lên. Thế Sở lật đật đặt cái bát lên bàn, ôm lấy nàng vào lòng nói:

- Anh xin thề, anh với Lục Phong chỉ quen thường thôi, chẳng có gì hết. Anh xin thề, anh thề mà.

Nhi úp mặt vào ngực Thế Sở khóc nức nở:

- Ai biểu anh uống bậy bát canh đó, ai biểu Nhỡ có trúng độc

chết thì sao?

- Chẳng sao đâu

Thế Sở càng ôm chặt Nhi vào lòng, hôn trên mái tóc nàng, mỉm cười bảo:

- Uống nước canh bông hồng mà chết thì cũng chết cho lãng mạng, em vốn thích đời sống lãng mạn kia mà. Nhưng sau khi anh chết, em nhất định phải khắc lên trên bia mộ của anh dòng chữ "Từ Thế Sở chết vì bị trúng độc bông hồng". Đồng thời loan báo cho khắp thế giới biết tin, bởi chết theo kiểu này chắc anh là kẻ đầu tiên.

"Oa!" Nhi ghì chặt cổ Thế Sở, khóc càng lớn tiếng:

- Bây giờ phải làm sao đây?

Đột nhiên nàng buông tay ra đứng dậy bảo:

- Đừng vội, anh chờ một chút để em đi làm bát canh bông hồng khác uống theo anh.

Lần này Đường nắm giữ nàng lại bảo:

- Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, sở dĩ cô mời tôi đến dùng cơm là vì trong nếp sống của mấy người cần có một anh thầy thuốc. Đừng có lo, thuốc rửa ruột bên tôi nhiều lắm, duy có điều là hồi y khoa, tôi đã học qua nhiều trường hợp ngộ độc, nhưng lại chưa từng học cách chữa trị chứng trúng độc bông hồng bao giờ. Tuy nhiên theo tôi nghĩ, chất độc bông hồng chẳng nặng lắm đâu. Bây giờ, để tôi về sửa soạn trước, đợi cô cậu đến.

A Tử nín Đường lại tỏ vẻ nuối tiếc rằng:

- Bác sĩ còn chưa dùng thịt nhúng cơ mà.

Chàng nhếch mũi lên hít mạnh một hơi

- Nếu khứu giác của tôi không lầm thì, nồi canh của cô đúng với cái tên "canh hoà lò". Cô coi kìa, nó đã bốc khói rồi đấy

A Tử buông Đường ra, chạy vội vào phòng ăn để "cứu hoạ". Trận giặc trong phòng đã được "bình định", đôi tình nhân trẻ đang ôm ấp "sống chết có nhau". Đường nhìn họ lắc đầu suy nghĩ "Đây là tình yêu Đây là lẽ sống?" Chàng tự cảm thấy mình còn chưa theo kịp cái đà "Trào Lưu tân tiến" này

CHƯƠNG 5

Bốn hôm sau, Nhi tới thăm Đường lần thứ nhì, vẫn vào giờ khuya trong cơn mưa mù và nhằm lúc chỉ có một mình chàng thôi. Nàng tự đẩy cửa vào Trong bộ thường phục gia cư, áo choàng bằng nhung màu xám, bầu và tay áo có chạy viền đào hồng, tựa như Pyjama nhưng kiểu cách hơn nhiều, không trang sức, chẳng phấn son, càng hiện rõ vẻ đẹp thanh tú hơn nhiều. Không đợi mời, nàng tự động ngồi vào sofa, cuốn cả đôi chân lên sắp bằng vào lòng ghế cho thoải mái như người nhà, rồi nói với chàng rằng:

- Em thấy bên này còn sáng đèn, nên đánh bạo qua thăm anh.

Đường mỉm cười để cho hai chữ "hân hạnh" hiện lên nét mặt thay vì lời nói. Chàng bước tới trước máy bán giải khát tự động, bấm nút lấy cho khách một ly cà phê nóng. Bộ máy bán nước tự động này do đề nghị của Chu Châu, để tiện cho bệnh nhân dùng trong lúc chờ đợi.

- Ủ, cafe ngon lắm.

Nàng húp một ngụm, chép miệng khen.

- Rất tiếc là tôi không có "tả pín lù" để đãi Nhị.

- Thôi đi anh ơi, chớ có nhắc nữa.

Nàng then đỏ mặt, rụt cổ bảo:

- Lần nào cũng chỉ làm phiền anh thôi.

Sự thật thì đêm đó cũng chẳng có phiên gì cho Đường cả, sau khi về tới phòng mạch thì A Tử đã gọi điện thoại tới cho hay Thế Sở đã ói sạch hết bát canh bông hồng, cho nên chàng khỏi phải làm gì cả, chỉ tiếc là chẳng ai được thưởng thức món "tả pín lù" ngon lành của cô ta vì nồi canh đã cháy nám, khói bốc lên trần nhà, tí nữa là bà láng giềng trên lầu cho gọi xe chữa lửa tới

Vừa nghĩ đến đó, chàng bật cười

- Anh cười gì đó?

- Dễ gì thấy được Nhi...

Chàng đang tìm từ ngữ nào thoả đáng để trả lời:

- An phận như đêm nay phải không?

Nàng đỡ lời cho chàng.

- Đúng thế

Lý Mộ Đường gật đầu bảo:

- Đúng với hai chữ "an phận".

Nhi chớp mắt suy tư một hồi nói:

- Em vốn dĩ là một đứa gái rất ngoan, rất an phận, thậm chí thưở nhỏ em yên lặng đến nỗi những người chung quanh tưởng chừng không có sự hiện diện của em nữa Phải nói là kể từ ngày quen biết Thế Sở mới trở thành khùng khùng thế này.

- Riêng tôi chẳng cho cô là khùng.

Lời chàng nói rất chân thành.

- Vậy thì anh cho là em như thế nào?

- Theo tôi thì Nhi rất dồi dào về tình cảm, đã dám yêu, dám chịu dám làm, nhiệt tình nóng bỏng như hoả lò. Tên cô phải gọi là "Hoả Nhi" đúng nghĩa hơn là "Băng Nhi", bởi sức nóng của cô đủ để thiêu rụi cả nửa trái đất này!

Nàng cũng cười theo

- Thật vậy, tôi chẳng khoa trương đâu, thật tình là lần đầu tiên tôi mới gặp được cô gái như cô. Trước ngày Nhi xuất hiện, tôi hằng ngày nghĩ rằng mỗi cô gái đều tựa như dòng sông nhỏ, dịu hoà, uyển chuyển và yên tĩnh. Cô nên nhớ tôi là y sĩ, hằng ngày tiếp xúc lắm hạng người, song đời sống của tôi vẫn rất đơn thuần. Hôm đó. A Tử nói đúng, có kẻ sống bình thản, có người sống oanh liệt, riêng tôi thì vào hạng bình thản mà thôi

Nàng mỉm cười hỏi:

- Như vậy chẳng tốt sao?
- Trước đây tôi vẫn cho là tốt.
- Trước đây là bao lâu?
- Tức là trước khi Nhi xuất hiện.

Nàng hơi xúc động hỏi:

- Có liên hệ tới em nữa sao?
- Dĩ nhiên là có.

Chàng lại cười bảo:

- Giả thử cô chưa biết trên thế giới này có món cà rem thì cô được uống một ly nước đá đã thấy thoả mãn rồi Cô chưa biết còn có thứ áo lông chồn quý giá thì mặc chiếc áo bông đã thấy dễ chịu Cái tham vọng của cô như người ta sợ dĩ có là do nơi hiểu biết quá nhiều Chẳng hạn như, những thổ dân đến nay còn ăn lông ở lỗ trên lục địa Châu Phi vẫn cứ vui sống như ai, khi họ săn được một con thú rừng là nổi trống lên nhảy múa ăn mừng cả ngày đêm, nguồn vui hồn nhiên đó là do nơi họ vô tri vậy

Nàng để ý theo dõi chàng lý luận, nhưng lại bảo:

- Em vẫn chưa hiểu cho lắm.

- Được rồi, để tôi nói thẳng cho cô hiểu Trước khi cô xuất hiện, tôi cứ cho rằng chuyện tình cảm giữa gái trai vốn là bình thường, bắt đầu từ chỗ quen nhau, thu hút nhau rồi tiến tới việc gả cưới cho nhau, rồi họ sanh con đẻ cái, mọi việc tiến triển theo luật nhu cầu "Tự Nhiên". Còn bảo yêu nhau đến mức long trời lở đất, chết đi sống lại, đó chỉ là tình tiết được diễn tả trong tiểu thuyết của nhà văn thôi, làm gì có được trong đời sống thực tế.

- Ủng!

Nhi chỉ "Ủng" lên một tiếng, rồi tiếp tục lắng nghe

- Mãi đến sau ngày cô xuất hiện tôi mới mở mắt ra thấy rõ trên đời này quả thật có thứ tình yêu kinh thiên động địa, do đó trong thâm tâm tôi nảy ra cảm giác hâm mộ vô cùng.

Nàng đảo mắt cười khúc khích:

- À, em hiểu rồi, giờ anh đã gạt bỏ niềm vui thoả mãn nguyên thủy rồi chứ gì.

- Đúng thế đấy

Nàng hơi trầm ngâm rồi bảo:

- Nhưng đời sống của em đâu có đáng gì cho anh hâm mộ. Anh tưởng rằng em sống sung sướng lắm ư?

- Không, tôi biết cô đang sống trong đau khổ, phiền lụy nhưng lại rất kích thích và hấp dẫn

Nghe nói, Nhi sững người lên, nàng nhìn thẳng vào mặt chàng bảo:

- Nè, Lý bác sĩ, anh là con người dễ sợ!

- Sao?

- Anh là bác sĩ nội khoa, nhi khoa ư? Em tưởng anh là một bác sĩ tâm lý.

- Tôi có đi tìm hiểu tâm lý đi chẳng nữa cũng là kẻ từ sau ngày cô xuất hiện. Hơn thế nữa, nếu cho là tôi tìm hiểu cô, chỉ bằng bảo rằng tôi đang phân tích chính bản thân tôi còn đúng hơn. Vâng, tôi hiểu đời sống của cô hiện nay chẳng đáng hâm mộ, nhưng thứ tình cảm nồng nhiệt ấy đã làm chấn động tâm hồn tôi

Chàng lại nhìn thẳng vào mặt nàng hỏi một câu bất ngờ:

- Tại sao cô lại trả giá quá đắt cho một người đàn ông?

Nàng hơi ngập ngừng rồi hỏi lại:

- Anh ấy đáng cho em trả giá cao, có phải vậy không?

- Đúng hay không là hoàn toàn do chủ quan của mình, khi cô

cho là đáng thì tức nhiên đáng. Nhưng tại sao vừa rồi cô lại ngập ngừng?

- Vậy sao?

- Cô có đấy.

Nàng giật mình bảo:

- Em mong rằng anh...

Bỗng nhiên nàng thoát ra một câu không kịp kiểm soát:

- Anh không có ý chia rẽ tình cảm của em thì phải

Đường thẳng lưng lên, cảm thấy mình đã lỡ lời, song vẫn cương lại rằng:

- Tôi cần làm như vậy sao? Có lợi gì cho tôi?

- Anh tự hỏi trong tiềm thức của anh đi

- Hỏi tiềm thức của tôi?

Nhì mỉm cười rằng:

- Chiếu theo cũng cách phân tích của anh, thì mọi người đều có sẵn tiềm thức trong đáy lòng, khi chưa biết có cà rem thì thoả mãn với nước đá, những đến khi đã biết có cà rem rồi mà mình chẳng được nếm thì lại muốn cho kẻ khác cũng không được ăn.

Nàng ngời thẳng người lại, vươn vai một cái rồi tiếp:

- Thì dầu anh có cái tâm thái đó cũng là một sự tự nhiên thôi, đó là tình người mà, anh chớ nên áy náy hay bực mình vì nó.

- Tôi áy náy?

Đến lượt chàng giật mình.

- Tôi có bức mình hay sao?

- Anh có đấy!

Nàng học theo lối nói của chàng vừa rồi Hai người nhìn nhau, rồi cả hai đều bật cười Bỗng Nhi bước xuống ghế bảo:

- Thôi đã quá khuya rồi, anh cũng nên đi nghỉ.

Nàng tiến đến cửa xoay lưng lại bảo:

- Được tiếp chuyện với anh là điều quý hóa vô cùng, anh không những là một vị bác sĩ tốt, còn là một người đàn ông có chiều sâu đáng mến.

Nàng mở cửa để lại câu chót:

- Chào tái ngộ

Tự nhiên Đường vung tay ra như muốn gọi nàng lại nhưng thôi Cuộc dạ đàm này đậm nồng sắc thái lãng mạn, nên trong thâm tâm chàng vẫn còn quyến luyến, muốn kéo dài thêm, tiếc rằng nàng đã đi xa rồi, khi đến đã phiêu phất mà lúc đi cũng bay bổng như một nàng tiên.

Lần kế tiếp, Nhi xuất hiện cũng vào giờ khuya, nhưng lần này không chỉ có một mình nàng mà còn dẫn theo cả Thế Sở cùng A Tử nữa Khi họ hơn hờ tiến vào nhà, Nhi chạy thẳng tới bắt tay Đường cười bảo:

- Chẳng lẽ anh chỉ biết có công việc thôi sao? Ngày nào em đi ngang qua phòng mạch, anh cũng đang khám bệnh, chỉ biết

có khám bệnh và khám bệnh thôi! Trước kia ai ao ước được làm bác sĩ, hẳn bây giờ đã thấy nỗi khổ của bác sĩ chưa Thôi đóng cửa đi, đến phố Hoa Tây ăn đêm với tụi này này

Thế Sở cũng nhiệt tình không kém, vỗ vai Đường hồi hả rằng:

- Tôi còn nợ bác sĩ một bữa "tả pín lù", kỳ rồi lỗi tại tôi hết. Đêm nay bác sĩ có quyền phạt tôi đái Đi đi! Anh thích món nào tôi cũng chịu hết.

Tuy nhiên, tôi xin nói trước là tôi không ăn được thịt rắn, nếu anh vào tiệm rắn thì tôi chỉ còn cách đứng ngoài cửa chờ thôi. Thằng này chẳng biết sợ gì hết, nhưng không hiểu sao hề thấy rắn là ón cả da gà.

A Tử đùa:

- Chẳng hiểu phố Hoa Tây có những món ăn "tiềm bông hồng" hay là "chiên xào bông hồng" chi chi không?

- Này A Tử, người quân tử không bao giờ soi mói chỗ đau của người ta đấy nhé!

Thế Sở trợn mắt la, nhưng A Tử lại khom lưng cười hóm hỉnh:

- Có bao giờ tôi dám tự nhận là quân tử đâu, bởi tôi nằm trong hạng người mà Đức Khổng Tử không ưa nhất.

- Đức Khổng Tử

Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Chị định nói gì tới Lão Phu Tử

- Nghe đây: "Duy nữ tử dữ tiểu nhân vi nan dưỡng giả". Phu

Tử đã bảo là "Chỉ có người đàn bà và kẻ tiểu nhân là khó nuôi dạy nhất" đó sao?

Cả bốn người đều ôm bụng cười, họ cười trẻ trung, vui tươi. Một lần nữa Nhi kéo tay Đường bảo:

- Thôi đi mà, đi với tụi này đi! Hãy tạm rời nơi sắc mùi alcol với nước khử trùng của anh đi, theo tụi này đi hưởng lẽ sống của người đời, kéo rời ngày nào anh cũng cứu sống người ta mà lại chẳng bao giờ tìm hiểu lẽ sống của chính mình.

Cuối cùng là Đường khóa chặt cửa phòng lại, theo bạn đến phố Hoa Tây. Chàng

không còn nhớ đã bao lâu rồi mình chưa đặt chân đến đường phố này. Ở đây đèn đuốc sang choang, chợ đêm tấp nập, các sạp nối liền nhau, thức ăn, đồ dùng, áo quần, giày dép, đồ chơi trẻ em... chẳng còn thiếu món nào Nhi đề nghị:

- Trước tiên, tụi mình đi ăn canh mực tươi cái đã.

Mọi người đều tán thành. Sau khi ăn xong canh mực tươi nàng lại đề nghị:

- Đi ăn lươn nướng nhé?

Cũng chẳng ai phản đối. Ăn xong lươn nướng rồi nàng lại đòi:

- Tôi muốn ăn đậu đỏ đá bào cơ.

Mọi người đều chiều theo mặc dù mùa đông giá lạnh, phố Hoa Tây vẫn có bán đậu đỏ đá bào như thường. Mỗi lần ăn xong một món nào là hai gã đàn ông tranh nhau trả tiền, nhưng lần nào Thế Sở cũng giành được quyền ưu tiên. Hắn dùng bàn tay to lớn nắm chặt cườm tay Đường bảo:

- Không được, anh đã biết tôi đã ân hận đến mức nào vì cái lỗi làm hỏng cuộc chơi tuần rồi? Đêm nay nhất định là mọi chi phí đều do tôi đài thọ hết.

- Bác sĩ cứ để cho anh "mại tán" đi thôi

Nhi cười bảo:

- Vả chẳng ăn quà vặt tốn kém có là bao, kỳ tới đến phiên anh mời khách, không chừng tụi này đòi vào nhà hàng Lai Lai cho mà coi

- Đúng, đúng. Đàng này đang tính như vậy đó. Sao Nhi lạnh tanh quá vậy, chưa gì đã đi guốc từ trong bụng người ta, tôi chịu thua

Nhi nhìn Thế Sở cười híp mắt bảo:

- Cái anh này thiệt mà, từ khi húp bát canh "Hoa hòe hoa sói" của người ta, đâm ra càng ba hoa hơn trước.

Cả đám lại ôm bụng cười Quả là một đêm tươi đẹp, mỹ miều khả ái, ai nấy nói chuyện đùa bằng thích. Sau khi ăn xong đậu đỏ đá bào thì đêm đã quá khuya, gió bắc buốt người, hơi lạnh tự trong bụng nhô lên, Đường quên mình là bác sĩ, mặc cho cái bao tử của có có chịu đựng được không, chàng đề nghị:

- Chi bằng chúng ta đi nhắm chút rượu cho đỡ lạnh.

- Hay đó.

Thế Sở hăm hở hưởng ứng trước:

- Đề nghị này vừa ý tại hạ. Đi! Đêm nay cho chúng mình "Bất tủy bất qui" (chưa say chưa về) xem nào

- Mà hai cô có nhậu được không đó?

Đường hỏi họ.

- Đứa nào không uống là con chó con!

Nhi đáp.

- Cha!

A Tử cười nhạo:

- Tửu lượng tuy hạn hẹp nhưng tửu đóm có thừa, tửu hứng rất cao, còn tửu phẩm thì số dzách.

- Đừng có nghe cô ta nói khoác.

Thế Sở chỉ mặt Nhi bảo:

- Ai đã có lần uống say rồi khóc bù lu bù loa đòi "Má" đấy?

- Coi kìa, lại hủy báng người ta!

Nhi trợn mắt cãi lại:

- Hoàn toàn là hủy báng có ác ý, bác sĩ chó nghe ảnh phá hoại danh dự của em. Thì cứ vào quán nhậu rồi anh sẽ biết tửu phẩm của con nhỏ này.

Thế rồi họ kéo nhau vào một quán ăn bình dân, gọi hai chai "Thiệu Hưng" Tự rót cho đầy ly, rồi cùng nhau tề hô một tiếng "Dzô!", người cổ lên ực hết vào bụng. Khi ly thứ nhì cũng đã rót thì Đường bắt đầu khơi chuyện, chàng lần lượt nhìn qua ba người bạn rồi bảo:

- Các bạn nhận thấy thế nào là lẽ sống của con người Lẽ sống đó chính là ở các bạn đấy! Từ khi quen biết các bạn, đời sống

của tôi đã hé mở cánh cửa mới, ngộ ra hỉ, ngộ, ái, lạc của kiếp người là mãnh liệt như thế đó! Trong thế giới tình cảm là tràn trề như thế đó!....

Chàng muốn tả nhiều hơn nữa, nhưng chưa tìm ra câu nào thoả đáng hơn, bèn kết thúc rằng:

- Các bạn đều là con người khả ái như thế đó!

- Cạn chén.

Nhi hô lên một tiếng, rồi ngửa cổ ực một hơi hết ly rượu thứ nhì. Thật ra sau khi cạn ly đầu nàng đã ngà ngà rồi

- Cạn chén.

Thế Sở hưởng ứng theo Thế rồi ai nấy đều cạn hết ly thứ nhì, tiếp theo là ly thứ ba, rồi thứ tự họ dốc gần hết cả chai "Thiệu Hưng". Rượu đã đem lại cho họ bầu không khí ấm cúng, nồng nhiệt, kéo khoảng cách giữa con người lại càng gần nhau hơn. Tự nhiên Đường lại trở thành con người hay nói, chàng đã nói nhiều chẳng kém gì Thế Sở. Còn Nhi thì đích thật là tửu phẩm cao, hễ chén tới tay là hào phóng chẳng chịu thua con trai Sau mấy ly rượu, nàng đòi "độ quyền" với A Tử.

- Nè, hễ ai thua là phải uống nghe!

Cô này một ly cô kia một chén. Đường trở mắt nhìn hai cô gái, tưởng đâu họ cũng chơi như con trai, khi ngấm kỹ lại mới thấy rõ nào là "cái kéo", "cây búa", "miếng vải", thì ra hai cô đang "oanh tù tù" đó mà, chàng bật cười khanh khách, tí nữa là bật luôn chiếc ghế xuống sàn.

Thế Sở nâng ly lên mời Đường:

- Đây Lý bác sĩ.

- Tao là Đường.

Chàng thân mật bảo:

- Tao có tên đằng hoàng.

- Ờ, thì Đường. Mà coi hai con nhỏ này ai mà chịu nổi Mà cứ nói thật đi, A Tử dễ thương hay Nhi dễ thương?

Đường hơi bối rối trước câu hỏi đó. Tuy nhiên, chàng cũng nhận chân ngắm kỹ hai cô gái, rồi bảo:

- Tao thấy tánh nết hai cô hơi giống nhau

- Không, chẳng có giống đâu

Thế Sở lắc đầu bảo:

- Chỉ có thể nói là sở thích hơi giống nhau, những tánh tình thì khác hẳn. Nhi nhiệt liệt, A Tử điềm đạm. Nhi sắc bén, A Tử bình dị. Nhi nóng như lửa, A Tử mát như nước...

Thế Sở cạn thêm một ly nữa rồi tiếp:

- Chừng mà quen lâu với hai đứa nó thì sẽ thấy cả hai rất khả ái nếu tao mà có thể "Nhất tiến song điêu" thì hay biết mấy Ha Ha!

- Anh say rồi

Đường không muốn để Thế Sở nói nhiều hơn nữa

- Chưa say đâu

Thế Sở lắc đầu lia lịa, rồi tiếp:

- Xưa nay tao vốn chống đối thứ tư tưởng bảo thủ, cố hữu của

xã hội Trung Quốc, duy chỉ có cái chế độ đa thê là tao gio cả hai tay tán thành. Nhất là khi xem bức tranh "Cửu Mỹ Đồ" của Đường Bá Hổ càng làm cho tao mê tí đi thôi!

Nhi vừa thua cuộc, tự tay rót đầy một ly rượu nhưng không uống, bất thần nàng xoay lại tưới hết lên đầu Thế Sở lớn tiếng bảo:

- Đây là ly rượu của "Đệ Nhất Mỹ" mời anh!

Tiếp theo đó, A Tử cũng rót đầy ly rượu tưới lên đầu Thế Sở bảo:

- "Đệ Nhị Mỹ" mời đây!

Kịp khi Nhi nâng ly rượu thứ ba lên thì Thế Sở nhanh chân nhảy ra khỏi ghế chẳng những không có vẻ giận tức. Anh ta chạy sang phía hai cô, dùng tay trái ôm Nhi, tay phải chặn A Tử lại, lém lỉnh nhìn từ cô này sang cô kia, khề khà bảo:

- Các cô hẳn biết Lý Bạch chứ? Tôi thích nhất hai câu thơ của Lý ông đã viết rằng:

Cụ hoài dật hứng tráng tư phi

Dục thượng thanh thiên lãm nhật nguyệt!

(Nỗi lòng cảm hứng như bay bổng,

Lên tận mây xanh bên trời trăng)

Tham vọng của cụ Thi Thánh này thiệt lớn quá trời, định bay lên tận không gian tay trái ôm mặt trời, tay phải ôm mặt trăng. Thế Sở này chịu phục sát đất! Bây giờ thì mặt trời và mặt trăng đang ở hai bên tả hữu của ta đây! Anh ta vung tay ra ôm choàng cả hai cô gái và lắc mạnh cái đầu cười khanh

khách, mặc cho những giọt "Thiệu Hưng" văng lên mình mấy hai cô, rồi bảo:

- Xưa nay chưa thấy qua mặt trời và mặt trăng lại biết làm mưa

Cử chỉ khôi hài của Thế Sở làm cho hai cô gái cũng cười hể hã. Chừng đó Lý Mộ Đường mới thấy yên bụng. Nói cho ngay, khi chàng thấy Nhi tưới rượu lên đầu Thế Sở chàng lo ngại thật, tưởng chừng trận kịch chiến lại sắp mở màn, nhưng bây giờ chẳng những không có nguy cơ mà còn tạo thêm một thú vui nữa Chàng nổi hứng nâng ly lên tưới cười bảo:

- Đêm nay quá vui, tôi mời các bạn cạn thêm chén này nữa

- Vô!

Nhi hưởng ứng nồng nhiệt. Đường gần như chẳng còn nhớ rõ đêm đó chàng về tới nhà bằng cách nào nữa, chỉ nhớ mang máng là bốn phương đã dất dứu nhau, chân nam đá chân xiêu đi dài dài trên đường phố. Trong khi đó, Nhi vừa đi vừa cất giọng nghêu ngao hát đi hát lại có bốn câu:

Em theo anh tới góc biển chân trời,

Dầm mòn muôn ngàn non núi,

từ xóm lạ cho đến nhà anh.

Em theo anh tới chân trời góc biển,

Dẫm nát bao chuối tháng ngày,

từ mái đầu xanh cho đến tóc bạc răng long!

CHƯƠNG 6

Giữa người ta thường là vậy, khởi điểm từ một dịp ngẫu nhiên nào đó mà quen nhau, tự chỗ quen nhau rồi lại thân nhau. Trải qua mùa đông, Đường đã kết thành bạn thân với Nhi, A Tử và Thế Sở, họ lại vẫn thường xuyên trong hai mùa xuân, hè kế tiếp, nhằm những ngày nghỉ việc thường rủ nhau đi du ngoạn ngoại ô thành phố, từ đó trở đi họ gọi thẳng tên nhau một cách tự nhiên.

Đôi khi Đường có cảm nghĩ đây là một sự bố trí sẵn bởi Nguyệt Lão vô hình, Thế Sở với Nhi đã thành một đôi thì mình với A Tử là một cặp. Song, sự thật lại không phải thế, mặc dù chàng với A Tử đích thực là rất thân cận, nhưng câu chuyện trao đổi giữa đôi bên lúc nào cũng xoay quanh Thế Sở với Nhi thôi. A Tử kể rõ chàng nghe về mối liên hệ giữa ba người trong thời gian qua:

- Số là thời sinh viên em với Nhi học chung một trường Đại Học, nhà nó ở Cao Hùng, nhà em ở Đài Nam, vì ở chung trong một ký túc xá của nhà trường và hai đứa lại chơi thân nhau, nên những ngày nghỉ phép, khi thì em đến nhà nó, lúc thì nó đến nhà em chơi. Sau ngày ra trường, cả hai đều vào làm chung trong một Công Ty Điện Tử và thuê chung một cư xá, tuy là bạn nhưng còn thân hơn chị em ruột.

Nàng vuốt nhẹ mái tóc dài đen nhánh như là thói quen, bảo rằng:

- Sau khi cắt cụt mái tóc đi, Nhi đâm ra đổ kỵ mái tóc dài của em, nó hay tóm tóc em la ó om xòm: "Hót nó đi! Đã là bạn thân thì có phúc cùng hưởng, hoạn nạn chịu chung, tao hót tóc rồi, sao mày còn chưa chịu hót?" Nhưng nó la mặc nó, em vẫn giữ mái tóc của em. Tánh nó quá nông nổi, ưa cười lại hay khóc, nó đẹp gái nên ngay hồi còn đi học đã có vô số con trai đeo đuổi Song quái lạ là nó chẳng chịu giao du với anh chàng nào hết, còn em thì...

Kể tới đây tự nhiên nàng có vẻ e lệ, nhưng rồi cũng nói thẳng:

- Em thì trước sau đã từng có hai người bạn trai rồi, nhưng chẳng đi tới đâu cả. Chắc anh cũng rõ, phần đông nam sinh viên đều còn ngây thơ, ít có đứa nào đã chín chắn, được một lúc nào đó là sẽ thấy họ rất ấu trĩ. Khi em giao du với bạn trai, Nhi chê em thiếu "định lực", nó đoán chắc rồi đây chẳng có đứa con trai nào sẽ rơi lệ vì em. Về điểm này em phải phục nó. Có ngờ đâu vừa mới đậu Cử nhân xong, trong dịp tụi em đi dự một cuộc dạ vũ, tại đó Nhi gặp Thế Sở, rồi ngay hôm đó nó tuyên bố với em rằng nó đã luyện ại Thật em không ngờ nó lao đầu vào tình trường một cách can đảm và đã yêu một cách cuồng nhiệt! Còn Thế Sở thì như anh đã biết, là một anh chàng dễ mến, đẹp trai, ăn nói hoạt bát, tâm địa lương thiện và khi đã yêu thì cũng cuồng nhiệt chẳng kém gì Nhi. Tuy nhiên, phải nói là anh ta có hơi đoãng, đại để anh nào đẹp trai cũng vậy chớ gì, hổng chi Thế Sở lại sống trong đám nghệ sĩ, mắt thấy tai nghe lắm chuyện đào hoa với tình nhi nữ. Khổ nỗi hễ có động tịnh gì về Thế Sở tới tai Nhi ngay, mà Nhi thì yêu bằng mạng sống của nó chớ không phải yêu bằng đầu óc. Nhận thấy nó chẳng có chút lí trí chút nào hết trong yêu đương nên em hết sức lo ngại, rồi đây chẳng biết kết cuộc của hai đứa nó sẽ ra sao

Đúng vậy, mối tình giữa Nhi và Thế Sở làm cho người ta lo ngại thật. Một buổi chiều nọ trong tháng 7, khí trời nóng bức, trong phòng mạch của bác sĩ Lý Mộ Đường đông nghẹt bệnh nhân, đang lúc Chu Châu và Bội bạn tíu tít thì A Tử xông vào gọi:

- Mộ Đường ơi! Mau lên, hai đứa nó lại nổi khùng làm giặc rồi

Đường giật nảy mình, kinh nghiệm cho biết hễ khi nào A Tử phải đến cầu cứu thì tình trạng rất nghiêm trọng, chàng lập tức ra chỉ thị cho Chu Châu:

- Ngưng cấp thẻ số, những ai đã khám bệnh rồi thì chờ lấy thuốc, còn lại mời sáng mai tới, bảo rằng tôi có chuyện gấp phải đi ngay

Rồi chàng vội vã theo gót A Tử xông lên cao ốc Bạch Vân. Vừa đặt chân vào nhà là hai người đều sững sốt, cả gian phòng khách đã tùm lum ra nào là đèn bàn, Khuôn kính, sách báo, bình bông, đồng hồ thứ thì vỡ tan, thứ thì nằm lăn đầy đầy trên sàn nhà, đến cả rèm cửa sổ cũng bị xé tung ra từng mảnh; trong phòng ăn thôi thì chén bát, ly đĩa đã bể thành mảnh vụn... có khác chi cảnh điêu tàn của một trận địa sau giờ kịch chiến. Nhưng giờ đây dường như đôi bên đã đình chiến rồi, trong nhà hoá ra im lặng một cách dễ sợ, Đường định thần nhìn kỹ mới thấy Thế Sở nằm im trong đống báo vụn, chẳng nhúc nhích, không biết còn sống hay đã chết rồi, còn Nhi thì chẳng thấy bóng vía đâu cả. A Tử hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Hai đứa nó chết cả rồi sao

Nàng chạy lại lắc mạnh Thế Sở:

- Thế Sở! Thế Sở! Anh làm sao rồi Anh còn sống phải không?

Bất thần, Thế Sở ngồi dựng lên, giữa trán sưng u một cục to tướng, trên mặt trên cổ toàn là những vết rướm máu do móng tay nhọn cào, áo sơ mi rách tả tơi Anh ta đẩy tay A Tử ra, quát tháo:

- Tôi đang sống sờ sờ đây, sao cô lại rửa tôi chết?

- Còn Nhi đâu

A Tử vội hỏi

- Nó đóng cửa tự giam mình trong phòng ngủ kia

Thế Sở hôn hên thở:

- Không chừng nó đang cắt mạch máu cườm tay đó.

- Tôi chẳng cắt mạch máu đâu

Tiếng nói của Nhi tự trong phòng ngủ vọng ra:

- Tôi đang tự thiêu đấy

Đường thoáng nghe chưa rõ, hỏi lại A Tử:

- Nó bảo đang tự gì đó tự vẫn hả?

- Nó tự thiêu!

Thế Sở lớn tiếng giải thích giùm cho Nhi:

- Tự thiêu nghĩa là tự đốt chết đấy!

- Cái gì? Tự thiêu hả?

Đường nghe nói thất kinh, A Tử cũng sợ hết vía la lên:

- Chết rồi, Mộ Đường ơi! Nó dám làm thiệt đó! Các anh xem nè, nơi khe cửa sát mặt sàn kia!

Đường nhìn thẳng vào chân cửa càng hoảng hồn, những cụm khói đen đang chui ra từ chỗ đó, rồi cả ổ ổ khóa cũng có nữa, lập tức chàng tung vai tông mạnh vào cửa phòng, la lên:

- Nhi, mở cửa ra! Chớ có chơi đại!

A Tử cũng tiếp tay xô cửa, hét to:

- Nhi, mà y chớ có đại dột, mà y mà chết được thì còn đỡ, nếu chẳng chết mà còn bị cháy thành con quỷ cái thì sao

- Tao nhất định đốt cho tới chết thôi!

Nhi trả lời với giọng cương quyết và nói tiếp trong tiếng ho khèn khọc bởi bị khói hun:

- Tụi bây yên chí đi Tao quyết định tự thiêu chết... Chẳng những thiêu chết mà còn thiêu ra tro nữa

Khói từ khe cửa tỏa ra càng lúc càng nhiều, tiếng ho của Nhi càng thêm dồn dập, tình hình đã đến hồi nguy cấp, Đường ngó Thế Sở la lớn:

- Nhanh lên, Thế Sở, gọi "119". Gọi "119" đi!

Lúc đó, Thế Sở mới chạy lại cửa phòng, bất chợt bị khói hun chảy cả nước mắt, thần sắc anh ta bất an, những vẫn cứng cổ bảo:

- Nó muốn chết thì cho nó chết luôn!

- Thế Sở!

A Tử dậm chân quát to:

- Bộ anh nhất định muốn gây ra án mạng mới chịu hả? Không tiếp tay tông cửa ra mà còn đứng đó.

Thế Sở vẫn nghiêng răng đỏ mặt đứng yên. Đàng này, Đường cứ chịu trận nhắm vào khe cửa gọi:

- Nhi! Đừng có khùng nữa, Tự thiêu là lối chết đau đớn nhất trên đời Thần lửa sẽ đốt khét từng miếng thịt của cô. Mở cửa ra đi, mau lên.

- Thì tôi muốn chết cho thật đau đớn... rồi tôi sẽ bám lấy đời nợ máu

Nàng ho một hơi dài rồi lại tiếp:

- Được rồi, lửa đã cháy tới đầu ngón chân tôi rồi, tốt quá tốt quá

Thình lình Thế Sở nhảy tới thét to:

- Nhi, em khùng rồi! Em khùng thiệt rồi!

Đùng một tiếng, Thế Sở phóng vai tông cửa Anh ta to con sức mạnh, chỉ tông một lần là cửa phòng đã tung ra, cả ba xông vào, cả ba đều sưng sò. Thì ra Nhi đang ngồi trên mặt thảm, dùng cái lò đồng đốt cả đồng giấy vụn và mở quạt cho khói ra hướng cửa Thấy Thế Sở vào, nàng liền đứng dậy, cười đắc ý trong chiến thắng:

- Thế Sở, anh chẳng bảo em đi chết cho rồi đó sao A, cuối cùng anh vẫn không nỡ để em chết!

Thế Sở bị thua một cú đau, giận xanh cả mặt, anh ta trợn to mắt nói chẳng ra lời:

- Cô. cô.

- Khi em cháy ra tro, anh có đau lòng không?

Nhi cười khúc khích, dồn thêm một câu:

- Anh vẫn sợ em chết lắm phải không? Điều đó cho thấy là trong thâm tâm anh vẫn không thể thiếu em được, có đúng vậy không?

- Cô. cô khốn nạn lắm!

Thế Sở lớn tiếng mắng:

- Cô thật là khốn nạn, cô chết phức đi cho rồi!

Bất thần anh ta nhảy tới nắm hai tay Nhi ấn vào lò lửa la:

- Đốt đi, cứ đốt đi nào

Không ai ngờ Nhi cứ cắn răng chịu, chẳng nhúc nhích. Đường vội xông tới giật tay nàng ra, nhìn lại đã có nhiều búp tay trắng nõn của nàng sưng đỏ lên, chàng vừa tức vừa than:

- Hai đứa bây vừa phải thôi chứ, bộ như con nít đánh lộn, không lỗ đầu chảy máu là chưa chịu à?

- Trò của cô đã xong chưa

Thế Sở nhướn to cặp mắt nhìn Nhi nói lên từng chữ một:

- Nè, cô hãy nghe cho kỹ đây, giữa tôi với cô đã hết rồi! từ nay đường ai nấy đi, đời ai nấy sống, chớ có tìm gặp tôi nữa, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi nữa! Tôi thề không bao giờ muốn thấy mặt cô nữa!

Nói xong anh ta quay lưng bỏ đi ngay. A Tử đang bận lo dập

tắt lò lửa, đi mở cửa sổ cho thoáng hơi khói vừa thấy Thế Sở bỏ đi, liền chạy tới chặn lại bảo:

- Bộ đi thật hả? Cãi nhau là chuyện thường, làm gì đến đổi? Anh phá nát nhà tôi như thế này mà tính bỏ đi sao? Đâu có được, anh phải tiếp tay dọn dẹp cho tôi, giờ này không được đi đâu hết, nghe chưa?

- Mặc cho anh đi!

Nhi nói với giọng thách thức:

- Anh còn dám đi thì cho anh đi, em biết chắc anh đang nôn gắp con Lục Phong.

- Đúng rồi, tôi nôn gắp Lục Phong đấy, tôi còn muốn gắp cả Giang Tiểu Huệ, Hà Mộng Lan, Tiêu Mỹ Cầm...

Thế Sở kể ra một loạt tên các nữ diễn viên trong công ty truyền hình, rồi thêm câu chốt rằng:

- Còn người mà tôi không muốn gắp nữa tức là cô.

Nhi đứng thẳng người ra, sắc diện nàng ảm đạm dần, nhìn Thế Sở hỏi:

- Bộ anh nói thật hả?

- Thì thật chứ sao!

Thế Sở trả lời ngay, không chút lưỡng lự:

- Bạn gái thì tôi có nhiều, đâu phải chỉ một mình cô. Quen cô là cả một sự bất hạnh, xui cho tôi quá, tôi cho cô hay, tôi đã chán cô lắm rồi!

- Thế Sở!

Cùng một lúc, Đường và A Tử la lên, Nhi tiu nghiu hỏi:

- Anh bảo là anh đã chán tôi

- Đúng thế

Thế Sở to tiếng rằng:

- Tôi đã chán ngấy cô rồi! Cô Phàn Như Băng, cô có biết cô là cái thứ gì không? Cô y như đứa con nít chưa bao giờ trưởng thành, lúc nào cũng chỉ sống trên sân khấu, tôi đã mệt quá rồi, tôi phải nói thẳng với cô rằng chúng ta chia tay nhau thôi!

Thế Sở vừa dứt lời lại xông ra cửa Một lần nữa, A Tử vội cản lại, nàng định mở miệng chưa kịp nói gì thì Thế Sở đã cướp lời:

- A Tử, cô nhất định không cho tôi đi

A Tử cười ngọt ngào:

- Xin anh chớ nên đi

Thế Sở dừng chân lại, nhìn A Tử nói với giọng âu yếm:

- A Tử, anh có thể ở lại, nếu quả tình em muốn như vậy

Anh ta nhấn mạnh rằng:

- Tuy nhiên, anh có ở lại chẳng là vì em chớ không phải vì Nhị

Như quả bom nổ, A Tử cảm thấy choáng váng, lùi lại ba bước, ngạc nhiên hỏi:

- Anh... sao rồi Anh đùa kiểu ác như thế này được sao

- Em vốn đã biết rõ, anh đâu có đùa

Thế Sở trả lời một cách thản nhiên:

- Hơn ai hết, em biết rõ là anh không phải nói đùa, mỗi lần anh đến đây đâu phải chỉ vì Nhi mà thôi

Bầu không khí trong nhà bỗng nhiên ngọt ngào. Thế Sở nói xong dăm dăm ngó vào mặt A Tử làm cho nàng bối rối, trong khi đó Nhi đứng cứng họng tái mặt. Qua một lúc im lặng, Nhi mở lời trước, nàng tiến tới nắm tay A Tử, Đường thấy rõ hai tay của hai cô gái đều run run và giọng nói của Nhi cũng run run:

- A Tử, chị là người bạn thân nhất của em, bất cứ lúc nào chị vẫn là người bạn tốt của em, dù cho có xảy ra chuyện gì đi nữa

A Tử cảm động ứa nước mắt, vội vã hỏi:

- Nhi, không lẽ mày nghĩ rằng tao...

Nhi ngắt lời:

- Chị đừng giải thích, em nghĩ rằng em đã hiểu cả rồi

Nàng xoay qua nhìn Thế Sở bảo:

- Anh ở lại, để tôi đi

Rồi nàng quay nắm tay Đường:

- Mợ Đường, em có thể sang bên anh tị nạn được không? Em không thể tin nơi em được nữa, không khéo em sẽ tự thiêu thật.

Đến lúc này, Đường mới thở phào ra một hơi dài:

- Dĩ nhiên, vậy chúng ta đi thôi

- Không được, Nhi

A Tử gọi Nhi lại, nước mắt nàng trào ra:

- Việc gì mà mày phải đi như vậy còn ra cái thể thống gì? Có sao lại lôi tao vào chiến trận của hai đứa bây Thôi để tao đi

Thế Sở cản A Tử lại bảo:

- Các cô chẳng ai phải đi đâu, tự đầu chí cuối vẫn là thằng này nên đi, xin chào mọi người Vừa dứt lời, Thế Sở tung cửa xông ra ngoài, lần này A Tử không cản nữa và cũng chẳng ai giữ anh ta lại Trong nhà yên tĩnh trở lại Từ từ Nhi đặt mình ngồi vào sofa, cúi đầu nhìn đống rác trên sàn nhà. A Tử bước lại gần xoa bàn tay Nhi nói nhỏ nhẹ:

- Chớ có tin lời nó nói, nó cố ý chọc tức mày đó

Nhi ngẩng cổ nhìn A Tử rồi bỗng nhiên khóc òa lên, ôm chặt A Tử vào sụ sùi rằng:

- Em không thể mất luôn cả tình yêu lẫn tình bạn, như vậy em sẽ chết mất. A Tử, em không thể mất chị được.

- Đừng có nói đại, mày không bao giờ mất tao đâu, tao bảo đảm. Có điều là mày chớ nghe thằng khùng đó nói bậy

- Em biết là nó nói thật đấy

Nhi vùi đầu vào lòng A Tử bảo:

- Em đánh mất hết cả rồi, chị ơi!

Nãy giờ Đường vẫn đứng ngây ngô một mình, mãi tới giờ

này chàng vẫn chưa nhận thức rõ là mình đóng vai gì trong tấn bi kịch này, chỉ cảm thấy nổi lòng chua xót khi hai cô gái ôm nhau khóc thảm thiết.

CHƯƠNG 7

Bữa sau, Đường bận việc suốt ngày không làm sao nhín được chút thì giờ nào để gọi điện thoại hỏi thăm Nhi, bởi mùa hè là mùa vi trùng bệnh hoạt động mạnh, bệnh cảm cúm lây truyền lan tràn như sóng cồn tự sáng sớm cho đến tối, phòng mạch đông nghẹt bệnh nhân, phần nhiều là trẻ nít, chúng gào thét inh ỏi làm cho chàng điên cả đầu, hai cô y tá cũng lảng xảng như gà mắc đẻ. Chiều tối, Nhi đến, nhằm lúc phòng mạch chưa đóng cửa

- Anh cứ tự nhiên lo việc của anh đi

Nàng đẩy hé cửa phòng chẩn, ló đầu nói với chàng:

- Mặc em đợi ở phòng khách được rồi

Trong phòng khách, Nhi quơ lấy một cuốn tạp chí lạng lẽ ngồi đọc để giết thì giờ. Nhân dịp đưa phiếu bệnh lịch vào, Chu Châu ghé tai nói nhỏ Đường:

- Cô bạn của ông dường như có tâm sự gì đó.

Hoàng Nhã Bội tiếp lời:

- Bữa nay chẳng thấy cô ta cười như mọi khi

Hai cô y tá tò mò, vừa làm việc vừa để ý theo dõi Nhi, chỉ thấy nàng ngồi yên đọc sách, hết cuốn nọ đến cuốn kia Cuối cùng tất cả bệnh nhân đã về hết, sau chót Chu Châu và Bội cũng ra về nốt. Đường cởi áo choàng trắng, bước ra phòng

khách ngồi vào sofa vươn vai có vẻ mệt mỏi, Nhi liền tới trước máy bán tự động lấy cho chàng một ly ca phê, ôn tồn rằng:

- Uống chút café đi cho khoẻ. Từ ngày quen anh, đêm nay càng thấy rõ ràng nỗi nhọc nhằn của anh. Em nghĩ rằng công việc của anh chẳng có chút thú vị nào cả.

- Đúng, chẳng thi vị

Chàng thở dài:

- Và cũng chẳng lãng mạng tí nào, tôi vẫn bảo đời sống của tôi là phàm tục cơ mà.

- Chẳng phàm tục đâu

Với thái độ thành khẩn, nàng bảo:

- Anh đang chiến đấu từng giờ từng phút, hòng chiến thắng những bệnh tật hiểm nghèo, mang lại niềm tin cho bệnh nhân và gia đình họ. Việc làm hàng ngày của anh là công việc của nhà khoa học, đáng thánh hiền, đâu thể coi là phàm tục được.

Chàng im lặng ngẫm nghĩ rằng Nhi chẳng những có cái miệng hấp dẫn, tâm tư tế nhị. mà còn dồi dào trí tuệ về tư tưởng và bản năng phản ứng cũng bén nhạy nữa. Khi Thượng Đế tạo ra muôn ngàn người con gái, thoảng mới có được một cô "đặc sắc" như vậy, thật là hiếm hoi lắm đó.

Nàng nhìn chàng bảo:

- Lý ra em không nên đến làm rộn vào giờ nghỉ ngơi của anh. Song anh Mộ Đường à, thăm anh đã trở thành thói quen của em rồi

- Một thói quen rất đẹp!

Chàng cười bảo:

- Chớ có bỏ nhé.

Nàng cũng cười theo và nói:

- Để em massage cho anh, sẽ thấy đỡ ngay

Nàng bước lại sau lưng chàng ra tay nắn bóp từng bắp thịt, đích thật đã làm chàng thoải mái nhiều, nhưng không đành lòng để nàng mệt sức, nên chỉ mới được vài phút là chàng nắm tay nàng kéo ra trước mặt bảo:

- Hãy ngồi xuống đi

- Bộ em massage dở lắm sao

- Rất tuyệt!

Chàng nói một cách chân thành:

- Những tôi vẫn thích đối diện với Nhi hơn, hãy ngồi xuống đi

Chàng mạnh tay buộc nàng phải ngồi xuống ghế, chợt thấy nàng nhúu mày xuyết xoa, mới sực nhớ lại là bàn tay nàng đã bị phỏng đêm qua

- Để tôi xem.

- Chẳng sao đâu

Nàng định rút tay lại, chàng cưỡng ép bảo:

- Phải để cho tôi xem, chớ quên tôi là y sĩ.

- Đáng lẽ em phải đặt trước một số tiền thuốc ở phòng mạch này.

Nét mặt nàng tuy có vẻ đau đớn, nhưng nàng vẫn nở nụ cười trên môi tỏ ra chiều ý chàng.

- Không, Nhi nên mua bảo hiểm tai nạn bất ngờ là đúng hơn.

Chàng nhìn kỹ bàn tay bị phỏng của nàng, thấy có nhiều chỗ đã phỏng lên những bọt nước nhỏ và sưng đỏ ngoài da.

- Để tôi đi lấy thuốc.

- Vội gì, anh cứ ngồi đây đi, đã tiếp chuyện với em thì chớ có chạy tới chạy lui làm người ta cụt hứng. Bàn tay em chẳng có sao đâu.

- Vậy là vết thương lòng?

Câu nói vừa thoát ra cửa miệng là chàng đã tự thấy mình lỡ lời. Lời ăn nói bộp chộp thiếu suy tính như vậy, theo chàng là bị lây nhiễm bởi chính ba người bạn mới nhóm Nhị Quả. Naturalmente nụ cười của nàng bỗng biến mất, nàng rút luôn chân lên ghế ngồi co ro, ủ rú trông rất thương hại. Đường lặng lẽ đem thuốc đến khử trùng, băng bó cho Nhi hết sức cẩn thận, trong lúc khá lâu đó chẳng ai nói năng câu gì. Chờ xong việc, chàng mới vỗ nhẹ vai nàng bảo:

- Làm ơn đừng chạm đến nước nhà...

- Đúng rồi!

Bỗng nhiên nàng làm ra vẻ trịnh trọng huyền bí:

- Em biết số em không thể gần nước được, thuở nhỏ thầy tướng số đã bảo rằng mạng em cần phải phòng thủy, tốt nhất

là đừng có đi bơi lội Không chừng sau này em là con ma chết đuối

- Chết đuối, chết cháy, trúng độc.

Chàng thở dài:

- Chao ôi, sao Nhi lại có hứng với lắm thứ chết quá vậy

Nàng trầm lặng giây lát, rồi nghiêm sắc bảo:

- Anh là bác sĩ, xin cho em biết tại sao người ta phải sống?

- Bởi vì.

Chàng hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời rằng:

- Chẳng may trời cho người ta có mạng sống, nên phải sống.

- Vậy tại sao người ta lại chết?

- Cũng bởi vì chẳng may người ta có mạng sống, cho nên phải chết để kết thúc.

- Chỉ đơn giản vậy ư?

- Đúng thế

Hơi ngập ngừng một chút, rồi đột nhiên nàng thoát ra câu bất ngờ:

- Mộ Đường, anh có biết chẳng anh hay làm con tim em rung động!

Trời đất ơi! Chàng tự cảnh giác với mình rằng làm sao em lại nói như vậy hồi Nhi

Dù có thiệt tình hay giả ý, em cũng không nên nói như vậy,

để rồi khuấy động cả một hồ xuân thủy, châm ngòi cho trái bom nổ tung! Em nên nhớ, dù kẻ nói có vô tâm, nhưng làm sao bảo đảm được người nghe vô ý tự nhiên chàng ngồi xích ra, giữ một khoảng cách vừa phải với nàng và nâng ly cà phê lên hóp một ngụm để tự trấn an tinh thần. Chàng xoay sang chuyện khác hỏi:

- Hãy cho tôi biết, giữa Nhi và A Tử thế nào rồi

- Vẫn tốt thôi

Nàng trả lời thật vắn tắt.

- Vẫn tốt là tốt làm sao

Chàng gặng lại,

- Không được tốt cho lắm.

- Nghĩa là không tốt?

- Ờ, thì không tốt, không tốt...

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Anh biết không, cả ngày hôm nay, tụi em tìm chẳng ra câu chuyện nào để nói cả.

Trước kia, đầu cho tụi em có đề tài hay không, tụi em cũng trò chuyện với nhau tới khuya mới đi ngủ, nhưng suốt bữa nay, giữa đôi bên đều sững lại chẳng nói với nhau được một lời

Nàng nghiêng răng bảo:

- Tại cái anh Thế Sở mắc dịch đó hết!

Đường chỉ lặng thính, nàng đưa mắt nhìn chàng hỏi:

- Một Đường, anh nói thật đi, phải chăng em là kẻ làm cho người ta nhọc lòng quá?

- Có đôi chút đấy.

Chàng trả lời thẳng thắn.

- Vậy anh có thấy "ngại" thứ "nhọc" đó không?

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ "ngại" và "nhọc".

- Tôi ư?

Chàng bật cười:

- Tôi chẳng ngại chút nào.

- Tại sao?

- Người nào mà lãnh được thứ "nhọc" ấy là người đó có "phước" đấy. Riêng tôi, vẫn mong có ai làm cho mình được "nhọc" một chút, vì đó là chân giá trị của đời sống. người ta đã may có sinh mạng, thì đáng được may mắn có ái tình.

Chàng trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Những thứ hạnh phúc này chỉ có thể gặp được chứ không thể đòi được.

- Hạnh phúc?

- Đúng vậy, được "nhọc" bởi Nhi tôi cho là "hạnh phúc".

Nàng ngời chớp mắt một hồi, rồi thình lình nhảy ra khỏi ghế thẳng tới trước mặt Đường giang tay ra ôm cổ chàng, ấp môi

hôn trong chớp nhoáng. Hôn xong, nàng đứng thẳng người bảo:

- Mộ Đường, anh đã làm cho con tim em rung động, rung động thật rồi!

Vừa dứt lời, nàng xoay mình phóng về khung cửa đâm đầu chạy thẳng ra ngoài Cửa chỉ bất ngờ của Nhi làm cho chàng ngơ ngác, tai nóng bừng, tim đập mạnh, tự thú với lòng rằng Nhi, chính là em đã làm cho con tim anh rung động, nó rung động thật rồi

o O o

Ba ngày sau, Nhi lại đến thăm Đường tại phòng mạch.

- Mộ Đường, em quen anh đã khá lâu, nhưng mỗi lần đến thăm anh đều được tiếp chuyện ở phòng mạch trước những dụng cụ y khoa, làm như em là bệnh nhân của anh vậy Đêm nay em có thể được phép lên lầu thăm "nhà" của anh không?

- Dĩ nhiên, đâu có gì trở ngại Tuy nhiên, phải nói cho rõ đó là cư xá độc thân, chưa thể gọi là "nhà".

- Vậy thì "nhà" có định nghĩa như thế nào hở anh?

- Nhà tức là "tổ ấm", tỉ dụ như bên các cô ở, tuy chưa có nam chủ nhân nhưng nó vui tươi và ấm cúng, thế mới gọi là "nhà".

- Rất tiếc là nơi đó không còn tồn tại như là "nhà" nữa, bây giờ đó là cư xá nữ sinh mà thôi

Đường thấy Nhi mỉm cười không được tự nhiên, liền đưa nàng lên lầu thăm "cư xá" độc thân" của mình. Căn nhà trên lầu khá rộng, gồm có một gian phòng khách, hai phòng ngủ và được trang trí hợp thời, phong nhà. Có điểm đặc biệt hơn

là sách vở của chàng thật nhiều, tủ sách ngoài phòng khách cũng như trong phòng ngủ để đầy ắp những sách, cộng thêm với nhiều cuốn đọc dở dang đang vút tùm lum ở khắp nơi, trên bàn, trên ghế, thậm chí trên sàn nhà cũng có, vì vậy, mặc dù trong nhà có bày đầy đủ mọi thứ như bộ salon, bộ bàn ăn, vách treo thư họa, cửa treo rèm nhung... nhưng khi mới đặt chân vào, người ta có cảm giác như là thư viện vậy!

- Cha!

Nhi nhìn quanh bảo:

- Hèn chi mà!

- Hèn chi cái gì đấy

- Hèn chi lâu nay em vẫn thấy anh có khác với người tạ Anh nhỏ nhẽ, mùi thư sinh, hễ nói câu nào là khiến cho người ta phải ngẫm nghĩ khá lâu, thì ra là tự đây mà rạ Lời khen tặng của Nhi tuy có làm cho Đường cảm thấy sáng khoái nhẹ nhõm, nhưng chàng vẫn giữ được bình tĩnh, trịnh trọng nói với nàng rằng:

- Nhi, cho phép tôi được "ước pháp tam chương" nhé!

- Là thế nào

- Đừng có ép tôi phải say

- Em chưa hiểu

- Cô hiểu, cô là người thông minh, cô thừa hiểu

Chàng nhìn vào mặt nàng nói tiếp:

- Xin cô nhớ giùm, tư lượng tôi rất yếu nên dễ say lắm.

Nàng chớp mắt nhìn chàng bảo:

- Xưa nay em chưa nói dối với ai
- Chắc gì?
- Ít ra em không thể bịa đặt được cái cảm giác trong nội tâm của mình.

Nàng nói tiếp một cách chân thành:

- Tửu lượng của anh chẳng yếu đâu, chẳng qua là khiêm tốn đó thôi, bằng không thì chính anh còn chưa nhận rõ anh.

Nàng vừa nói vừa tiến lại gần tú sách.

- Thôi, em chẳng nói chuyện đó nữa, nhớ anh say bất tử rồi đổ thừa cho người tạ

Nàng dò xem một hồi, như vừa phát hiện cái gì đó, la lên:

- Cha! Không ngờ anh lại có nhiều tiểu thuyết phiên dịch Tây Phương như thế. Ôi, nào là "Hòn Đảo Ai Oán", "Tên Tuổi Bóng Hồng", "Liên Hệ Thân Mật", "Bốn Mùa", "Chim Gai"... Chu Choa! Thật lắm lắm mà, có thể cho mượn về đọc không?

- Có gì trở ngại đâu

Nàng bắt đầu chọn một số sách gói thành một gói to Thấy vậy chàng bảo:

- Chớ có tham lam quá, hãy đem vài cuốn về đọc trước, rồi lần lượt đến đổi lấy cuốn khác sau

-Vâng.

Nàng lật nhanh những cuốn tiểu thuyết trong tay ra xem để

chọn lựa

- Cô cứ chọn kiểu này thì làm sao mà biết được cuốn nào ưng ý?

- Em chọn cuốn nào có đối thoại nhiều, em ghét cái lối miêu tả dài dòng, nhất là những lời lẽ lý thuyết suông.

- Tốt lắm, tôi có đủ các loại về trinh thám, khủng bố, ái tình, văn nghệ, chỉ còn thiếu có loại tiểu thuyết khoa học giả tưởng thôi

Nàng trở lại ngồi vào sofa, để gói sách bên cạnh hỏi:

- Bộ khách đến chẳng có gì giải khát sao

- Có chó, trà.

- Tốt, để em đi pha cho

Nàng đứng dậy định đi, chàng cản lại:

- Để tôi, cô là khách mà.

Những nàng nhanh tay kéo chàng trở ngược lại bảo:

- Làm ơn ngồi xuống đi, ai bảo em là khách, trừ phi anh không muốn em đến đây nữa, bằng không thì cứ để cho em được tự nhiên. Yên chí đi, em sẽ tìm ra hộp trà của anh dễ như chơi

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát là nàng đã tìm thấy chỗ để trà và luôn cả ấm chén của bình thủy nữa. Pha xong, nàng rót hai chén đặt trên bàn nhỏ, nhiên hậu ngả lưng vào sofa ngồi nhìn quanh gian phòng một lần nữa, nói nhỏ nhẹ:

- Đây đích thực là cái "nhà" mà, êm ấm, yên tĩnh, thoải mái và

còn có nhiều sách như thế này, ít ra cũng giúp cho tâm hồn của chủ nhân không đến nỗi trống rỗng.

Ngưng một lát, nàng xoay lại nhìn chàng như muốn tỏ bày tâm sự gì, hơi ngập ngừng rồi từ từ mới nói ra:

- Mộ Đường ạ, giữa em và Thế Sở đã hết rồi, phen này là kết thúc thật sự.

- Nói sao

Chàng ra bất ngờ, hơi trù trù mới bảo:

- Chẳng là giữa hai người mỗi lần gây nhau dù có quyết liệt đến mấy rồi cũng giảng hoà nhanh chóng đó.

- Chuyện đó khác, đó chỉ là gây lộn thôi

Nàng nói một cách bình thản:

- Nhưng lần này không phải gây lộn mà là kết thúc...

Nàng ngưng lại nửa chừng, đưa mắt ngó ra cửa sổ được một hồi mới quay lại nhìn chàng nói tiếp:

- Một sự kết thúc thật là đau, đau điếng cả người đi!

- Có cần tôi gặp Thế Sở không?

- Ồ, không, tuyệt đối không.

Nàng khước từ ngay lập tức, bảo:

- Hôm nay em có gặp lại anh rồi Hai đứa đều thẳng thắn, anh bảo rằng, anh từng cho là làm bạn với em quả có thứ cảm giác kích thích, tận kỳ và nồng nhiệt thật, song bây giờ thì đã phát giác ra em không thật tại, chẳng giống như con người hiện

đại tí nào Nói cách khác là ảnh đã lớn lên mà em vẫn chưa lớn, hãy còn như con nít, nên ảnh cho rằng luyến ái với em là một sự ấu trĩ. Đó, anh nghĩ coi, cả tới nước này thì còn cách nào để vẫn hồi được nữa Tóm lại là mọi sự đã chấm dứt, nếu nói cho đúng hơn em đã bị ảnh bỏ rơi

Nói tới đây nàng cúi đầu se cái lai jupe cho đỡ ngượng, nàng bảo:

- Em nghĩ rằng, lần này ảnh "tỉnh" thật rồi

Đường chỉ lắng tai nghe, chẳng nói gì thêm nữa Chàng cho rằng, giữa lúc này mình có nói gì chẳng nữa cũng bằng thừa, khi con người đã mang vết thương lòng, thì chỉ có thời gian mới hàn gắn được thôi, dù mình là bác sĩ cũng đành bó tay Trong nhà im lặng một chập khá lâu, bỗng nhiên nàng đổi thái độ, vung vai một cái rồi lắc lư cái đầu, nở nụ cười duyên dáng.

- Chớ nhìn em với cặp mắt thương hại như thế, hổng thấy em vẫn sống vui vẻ đấy sao Em đâu có xâm lên trán hai chữ "thất tình"? Hơn nữa, tuy nhiên em không thể, không thể...

Nàng nhấn mạnh rằng:

- Không thể phá tan bầu không khí yên tĩnh, an nhàn, đáng quý trong căn nhà này được.

Một lần nữa, nàng lại nhìn quanh căn phòng rồi bảo:

- Mộ Đường, anh có biết chẳng, anh có tấm lòng cao cả, chẳng những cao cả mà còn rộng rãi nữa

- Vậy sao

Lại nữa rồi, nàng làm cho chàng cảm thấy nhẹ nhõm, êm

đêm.

- Thật mà.

Nàng nhìn chàng nói một cách khẳng định rằng:

- Ngay từ hôm đầu tiên gặp anh, em đã nhận thấy anh cao cả, anh có cái bản chất đặc biệt, văn nhã, điềm đạm... anh còn chưa hiểu em muốn nói gì. Thế này nhé, đời sống và tình yêu của em ví như áng mây bầy bông trên trời cao, tuy có đẹp thật nhưng toàn là cảnh hư ảo, còn anh, anh tựa như cánh đồng xanh tươi, quảng đại, tràn đầy nhựa sống, đấy là nguyên do thúc đẩy em đến với anh. Đang lúc bay bổng trên mây cao sắp rơi xuống đất là em chạy thẳng tới cánh đồng xanh của anh để được chỗ đứng thật tại và an toàn.

Cặp mắt nàng bám sát vào chàng, rồi hỏi:

- Anh đã hiểu ý em chưa

- Như có đôi chút rồi

Nàng tiến lại gần, giăng hai cánh tay ra bá vào cổ chàng, với giọng trêu mến, nàng khẽ gọi:

- Anh Đường của em!

Song, Đường cho rằng Nhi làm như vậy là thiếu sự công bằng, chàng trách nàng không tôn trọng lời cảnh tỉnh "chớ ép tôi say", bèn gỡ tay nàng ra, bảo:

- Nhi, cô có biết chẳng cô đang rơi vào cảnh huống nào Cô bị kích động bởi lời nói của Thế Sở, cô mang nặng mặc cảm thất bại, thật ra cô chưa am hiểu đầy đủ về tôi, chưa khẳng định được tôi là cánh đồng xanh hay hòn núi cối, sở dĩ cô muốn gần bên tôi chẳng qua vì cô bị thất ý đó thôi

- Không, anh đã nhầm, anh đã đánh giá quá thấp về bản thân.

Nàng ghì cổ chàng xuống đến tầm bốn mắt nhìn thẳng nhau, trong ánh mắt của nàng chứa đầy men rượu mạnh, khả dĩ khiến Thần Bụt cũng phải đắm say. Nàng hỏi chàng một câu gần như nũng nịu:

- Mộ Đường, có phải em là đứa đáng ghét không?

- Không đâu, cô khả ái, khả ái vô cùng.

- Vậy thì.

Nàng nói trong hơi thở, hơi thở đó thơm. Tựa như hoa lan:

- Hãy hôn em đi

- Không.

Chàng cố cưỡng lại với lòng mình.

- Có sao

- Không công bằng.

- Đối với em?

- Với tôi

- Thế là sao

- Vì đó chẳng qua là cô muốn chứng minh cho một điều, mình còn hấp dẫn, còn có thể khiến cho người con trai phải động lòng.

- Nói vậy là điều cầu chứng của em đã thất bại phải không?

Nàng chớp mắt, giọt lệ long lanh mị

- Nghĩa là, em chẳng còn sức hấp dẫn nữa, và cũng không thể làm cho con tim anh rung động, có phải vậy không?

Trời ơi! Nhi hỡi! em có biết chẳng em là đứa con gái dễ thương đến mức nào Em nào có hay anh đã phải tránh em với "định lực" tối đa Tuy nhiên, như thế này vẫn là thiếu sự công bằng đối với anh, bởi em hiện đang mang vết thương lòng, khi người ta đi tìm niềm an ủi vì thương tích là khác với chuyện đi tìm bạn tri kỷ lúc đang lành mạnh. Đến chừng vết thương của em đã lành rồi, khi đó em sẽ thấy em đã đổi lòng mình và đối với kẻ khác.

- Em đã hiểu

Đột nhiên nàng buông tay ra, đôi má đỏ bừng, hiện ra vẻ đau khổ, thất vọng, buồn tủi

- Xin lỗi em tự chuốc lấy cái nhục.

Vừa dứt lời, nàng xoay lưng xông ra cửa

Chàng nhanh tay kéo nàng trở lại và ôm chặt vào lòng, rồi cúi xuống đặt đôi môi nóng bỏng lên đôi môi trái đào của nàng. Thôi thì Nhi hỡi, có công bằng hay chẳng cũng mặc, anh đã say đắm vì em rồi! Anh cứ nhắm mắt đưa chân, tới đâu thì tới Hai cánh tay chàng càng ghì càng chặt, nhịp tim của chàng càng đập càng mạnh, và cứ mỗi tiếng nhịp có kèm theo một tiếng gọi "Nhi".

CHƯƠNG 8

Liên tiếp 3 ngày liền, hể vừa tan sở là Nhi tới thẳng phòng mạch Đường. Bình nhật ba bữa ăn của Đường đều rất đơn sơ. Buổi sáng chàng tự pha một ly cà phê sữa dùng với vài miếng bánh mì nướng là xong, trưa và chiều phần nhiều là do Chu Châu hoặc Điền Tố Mẫn gọi điện thoại mua cho phần cơm hộp. "Com hộp" là một nghề mới mẻ trong xã hội kỹ nghệ hoá ngày nay, nhằm đáp ứng nhu cầu cho những người bận việc không còn thì giờ làm cơm bữa. Trong phòng mạch tuy rằng cũng có nhà bếp, phòng ăn, nhưng họ chẳng bao giờ dùng đến. Biết là mỗi chiều vào lúc từ 6 đến 7 giờ là Nhi tới, Đường cho gọi thêm một phần cơm hộp để cùng ăn với nàng. Cơm xong, nàng bắt tay vào việc xếp lại những sách báo do bệnh nhân rút lộn xộn trong phòng đợi, đôi khi coi chừng giùm cho các bà mẹ có dân trẻ em tới, nhưng chẳng bao giờ nàng đặt chân đến phòng chẩn, bởi sợ thấy chích thuốc, càng sợ thấy máu.

Sự hiện diện của Nhi gây chấn động không ít cho phòng mạch. Chu Châu bảo:

- Xem chừng đã sắp sửa rồi đó
- Sắp sửa gì rồi

Bội hỏi

- Thì ông bác sĩ nhà ta sắp bị người ta xỏ mũi rồi chớ còn gì nữa

- Hừ, thì đã bị xỏ mũi rồi chứ còn ở đó mà sắp sửa

Hai cô y tá che miệng cười khúc khích, rồi Bội quay lại hỏi Chu Châu:

- Nhưng cái ao cá của nhà mày hãy còn chờ sẵn mà.

- Chẳng có bỏ hoang đâu mà lẹ Mấy tuần nay anh của tôi với mấy bạn đồng nghiệp của anh thường về câu cá đó mày ơi Tuần rồi họ câu được con cá chép to thật là to, tới 8 cân lận, phải ba cậu trai hợp sức lại mới lôi nổi nó lên bờ, vui thiệt là vui mày ơi!

Lời đàm tiếu về ao cá của Chu Châu tuy có văng vẳng bên tai, nhưng với Đường như cách xa muôn trùng ngàn dặm, chẳng biết cho đến năm, tháng nào chàng mới chịu đi câu cá với người ta

Đường đang băng khuâng, hết ngó ra cửa sổ lại xem đồng hồ, sao giờ này Nhi còn chưa thấy đến? Chàng trông ngóng sốt ruột. Đã luôn tiếp ba ngày, Đường được hưởng hạnh phúc như sống trên "Thiên Đường". Nhi, cô gái yêu kiều mình mẫn, mỗi khi đến là chịu khó ngồi yên suốt buổi tối trong phòng đợi, nếu chẳng có việc gì làm thì nàng cầm quyển tiểu thuyết lên đọc kỹ từng dòng từng chữ dưới ánh đèn bàn. Đôi khi chính Đường cũng không thể tin nổi một cô gái dám liều mạng uống thuốc tự tử mà suốt mấy ngày liền tỏ ra êm ái hòa nhã đến như vậy được.

Mỗi đêm, sau khi phòng mạch đóng cửa là cô với cậu dạt tay nhau lên lầu, vừa bước vào phòng khép cửa lại là nàng ngã mình vào lòng chàng, tay ôm ngang lưng, mặt kề sát vai lập đi lập lại bên tai chàng:

- Em nhớ anh quá, nhớ anh muốn chết đi thôi

Ân tình của nàng đem lại cho chàng niềm an ủi vô biên, càng thấy yêu đời:

- Anh luôn luôn ở trong tầm mắt của em cơ mà.

- Ở trong tầm mắt.

Nàng tỏ vẻ không đồng ý

- Thì Mặt Trời cũng ở trong tầm mắt của em, Sao Trời cũng ở trong tầm mắt của em. Anh là bác sĩ y khoa, chắc anh thừa biết thị tuyến của loài người tối đa có thể đặt tới đâu

Nàng buông tay đẩy chàng ra, nói với giọng cảm thương:

- Phải rồi, anh chẳng có nhớ em chút gì

- Ai bảo vậy?

Chàng vội kéo nàng vào lòng trở lại bảo:

- Cứ mỗi ngày vừa mới mở mắt là hình bóng em đã hiện ra trong tâm não của anh rồi, đến năm sáu giờ chiều là thấy bồn chồn bất an, ngó ra cửa sổ không biết mấy trăm lần mà kể, mỗi khi có ai đẩy cửa vào đều tưởng chừng là em đến đó.

Chàng bưng mặt nàng lên và nhìn vào bảo:

- Nếu anh biết trước được tình yêu làm cho thần hồn người ta điên đảo đến mức này, thiệt tình là không dám dẫn thân vào

- Anh hối hận chẳng?

- Ai bảo?

Rồi cặp trai gái ghì sát nhau ấp môi, hôn mê man, ngây ngất. Có một điểm ngoại lệ; là hễ đến khi chàng không còn kiềm chế nổi lòng thì nàng viện cớ thoát thân đúng lúc, chạy đi đun nước pha trà, lấy bánh kẹo ra ăn... hoặc đẩy chàng vào sofa làm massage cho đỡ căng thẳng. Có lần nàng nửa thẹn nửa buồn thỏ thẻ với chàng rằng:

- Em không nặng óc bảo thủ đâu, chẳng qua là để chúng ta khỏi phải cưu mang trách nhiệm nào. Hơn nữa là, anh đã từng bảo, em hiểu anh chưa được sâu xa lắm, và giữa hai chúng ta lại tiến triển quá nhanh, nghĩa là em không muốn... tạo nên một gánh nặng về tâm lý cho anh.

"Nhi ơi!", chàng thăm thán phục, "Em là một cô gái quá thấu đáo về thế sự và tình người".

Vì vậy mà hai tiếng đồng hồ còn lại trong ngày của Đường đã trôi qua trong tình yêu êm thấm, mùi mẫn những rất lý tính. Chàng với nàng thường bàn luận về tác phẩm văn nghệ, tiểu thuyết, về quan niệm nhân sinh... kể cho nhau nghe về hoàn cảnh gia đình, về quá khứ và lý tưởng, hoài bão, vv... Thời gian trôi đi quá nhanh, hai tiếng đồng hồ đối với họ lúc nào cũng cảm thấy thiếu. Nàng kiên quyết cả hai đều phải cần đủ giấc ngủ cho nên đêm nào nàng cũng về "Cư xá nữ sinh" trước một giờ khuya. Với Đường, hai tiếng đồng hồ đó là khoảng thời gian vàng son của chàng, chẳng có uống rượu mà cũng ngất ngư, bởi trong ánh mắt, nụ cười của Nhi đều có chứa "ma men", mỗi một cử chỉ của nàng đều có tiềm lực tác động làm cho chàng say sưa một cách kỳ diệu, đến nỗi lắm lúc chàng dám nghĩ rằng, dù có chết đi ngay trong lòng nàng cũng là đáng lắm. Những ý nghĩ đó cũng làm cho chàng giật mình: "Chao ôi, không ngờ lãng mạn cũng là chứng bệnh truyền nhiễm dễ sợ".

Giọng hát của Nhi rất ngọt, có tự tính và lai chút âm điệu trẻ thơ. Đường chẳng bao giờ quên bài "Em theo anh tới góc biển chân trời" mà nàng đã hát lên sau bữa say ở đường Hoa Tây ngày nào, có điều lạ là từ khi đi lại với chàng thì nàng tuyệt khẩu không bao giờ hát lại bài đó nữa. Tuy nhiên, nàng vẫn thường ngêu ngao khi nằm ngửa trên ghế đu, lúc ngồi bẹp trên sàn nhà, thậm chí đôi khi còn chui đầu vào giữa đầu gối của chàng mà cất giọng ngâm nga. Chàng không quen thuộc những bài hát thịnh thời, nghe chẳng ra nàng hát bài gì, chỉ cảm thấy giọng điệu đó rất êm dịu bùi tai.

- Em hát bài gì đó?

Có lần chàng hỏi

- "Giờ em mới biết".

Nàng trả lời nhỏ nhẹ

- Mới biết cái gì?

Chàng hơi ngỗ, hỏi lại

- Thì bài "Giờ em mới biết".

Nàng lập lại, rồi ngược mặt lên nhìn chàng, cất giọng thanh tao hát lớn tiếng hơn:

- Giờ em mới biết, Trời có thể hoang, đất có thể vu, Chỉ có ân tình trị ngộ, vẫn vương mãi đôi đàng; Giờ em mới biết, Chuyện xưa như mây khói, mộng cũ tan rồi, Bây giờ kết bạn cùng ai, trăm năm vẫn đoái hoài!

Vừa dứt bài, nàng đặt đôi bàn tay lên đầu gối chàng, nhìn đắm đắm vào mặt chàng với giọng khẩn cầu:

- Xin anh cho em một đời sống mới vì anh!

Nhi ơi! em làm anh cảm động quá, giờ đây trái tim anh đã khắc sâu hai chữ "Băng Nhi", và chỉ có hai chữ "Băng Nhi".

A Tử đến thăm Đường nhằm ngày thứ bảy, phòng mạch nghỉ việc vào 12 giờ trưa, Ngụy Lan và Điền Tố miễn đã ra về, nhưng chàng chưa vội đóng cửa vì còn đang chờ Nhi

- Mộ Đường, tôi có câu chuyện muốn nói với anh, được không?

Vừa bước chân vào cửa, A Tử đã lên tiếng thẳng.

- Ồ, dĩ nhiên.

Thấy A Tử đến thăm, Đường rất mừng. Cả mấy ngày nay chàng vẫn khuyên dỗ Nhi nên hòa lại với A Tử, chàng bảo rằng chị em với nhau thân thiết như vậy mà còn giận dỗi nữa làm gì. Nhưng Nhi cứ than vãn thở dài:

- Nếu chỉ giận dỗi thì quá dễ, em chẳng bao giờ giận dai đâu, những đặng này tại em vẫn cùng đi làm, thỉnh thoảng cũng có nói chuyện với nhau, song tự nhiên lại mất hết niềm vui ngày trước.

Đường nghĩ rằng, tình bạn giữa hai người vốn sâu đậm, chẳng qua là trong một lúc họ chưa thể cởi mở được khúc mắc trong lòng đó thôi, chỉ chờ Nhi tới là chàng nhất định mời cho bằng được hai cô cùng đi ăn tiệm, uống vào chút ít rượu, tạo ra bầu không khí cởi mở, biết đâu chừng họ húng lên lại chơi "oanh tù tù" với nhau, rồi thì "cái kéo:", "cây búa", và "miếng vải" sẽ giúp cho họ xóa bỏ hết những nỗi buồn tình. Vừa nghĩ đến đây, chàng vui vẻ bảo:

- Ngồi xuống đi, uống đồ ly cà phê đã, rồi lát nữa Nhi tới chúng ta cùng đi ăn một bữa cho vui Chẳng là cô rất thích những món biển tươi. Được rồi, tôi sẽ mời các cô đến Tự Hương Viên.

- Ủa?

A Tử ngạc nhiên hỏi:

- Bộ Nhi sắp đến?

- Lẽ ra giờ này phải đến rồi

Gặp bất ngờ, A Tử ngần ngơ giây lát rồi lắc đầu bảo:

- Thôi, để tôi đi

Đường vội cản lại cười rằng:

- Cô bảo có chuyện muốn nói với tôi mà.

- Thôi, để bữa khác đi

Nàng rào bước, chàng chặn cửa lại

- Chớ có đi

Chàng nhiệt tình khuyên bảo:

- Hai cô làm sao đó rồi, việc gì mà phải như vậy A Tử ạ, ngày nào nhắc tới cô là Nhi rất buồn, nói với tôi rằng, Nhi chẳng có ý oán trách cô tí nào cả.

A Tử nhìn thẳng vào Đường có vẻ thắc mắc, rồi đột nhiên hỏi:

- Một Đường, bộ anh đang luyện ái với Nhi hả

- Ờ

Chàng hơi bối rối, ầm ớ:

- Tôi tôi nghĩ rằng... có lẽ vậy.
- Có hay là không chứ? Còn có lẽ có chặn gì nữa?

Nàng hạch tội chàng như quan tòa hỏi cũng, giọng hằn học có chứa mùi thuốc súng hơi vô lý.

- Vâng.

Bó buộc chàng phải trả lời thành thật như phạm nhân nhận tội

- Một Đường!

Vẻ kinh ngạc, nàng cất giọng hơi to:

- Bộ anh chẳng thấy câu chuyện như vậy là quá ư đường đột sao? Anh chẳng thấy chuyện này khó ai tin nổi sao? Anh chẳng thấy...

A Tử tới tập hỏi dồn một hơi như nổi nóng bất bình.

- Khoan đã.

Chàng cắt ngang với khí khái trượng phu:

- Cô cho rằng tôi không thể yêu Nhi?

Chàng trở to mắt ra:

- Nghĩa là tôi không xứng đáng, tôi trèo cao, tôi đã mạo phạm cô ta?

- Không...

Giờ tới lượt A Tử quỳnh quíu, dậm chân bảo:

- Không, không phải nói vậy! Anh... anh nên đổi tên lại gọi là Lý Hoang Đường còn đúng hơn! Anh đã khùng rồi sao mà đi làm một chuyện hoang đường như vậy?

- Cô nói sao?

A Tử dõn cho một hơi làm Lý Mộ Đường mất cả bình tĩnh cái lại:

- Bộ chỉ có Từ Thế Sở mới yêu được Nhi mà tôi không thể yêu nàng? Tôi thua kém Thế Sở ở điểm nào?

- Khổ quá, chẳng phải vậy đâu Tôi dám đoan chắc, chỉ ba bữa nữa là chúng nó sẽ hòa lại ngay, tới chừng đó anh là chàng ngốc sẽ tự xử như thế nào đây?

- Không đâu

Chàng bác lại rằng:

- A Tử, sao tới giờ này mà cô còn chưa nắm được thực trạng? Chẳng là anh ấy đã yêu cô, không lẽ mấy bữa rày các người chẳng hẹn hò nhau à?

- Cho ông biết, tôi chưa hề hẹn hò với Thế Sở bao giờ cả!

Nàng tức đỏ mặt, sắp trào cả nước mắt.

- Mấy bữa nay tôi có thấy mặt anh ta đâu mà bảo Nó gây lộn với Nhi rồi cố ý lôi tôi vào trận, đó là đó là...

Sợ Đường cướp lời, nên nàng nói một cách hấp tấp:

- Nó cố tình làm cho Nhi đau đớn đó thôi Mỗi lần chúng nó mà gây nhau là đưa nào cũng lựa lấy lời nói tuyệt độc, đưa ra

hành động tuyệt hiểm hòng khuất phục đối phương, chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa, có gì lạ đâu Chỉ lạ thay là sao anh lại quá khờ khạo, chẳng đặt mình ngoài vòng để quan chiến mà đi lao đầu vào lần tên mũi đạn, bám vào Nhi giữa lúc này

- Khoan đã, phải chăng cô có ý bảo rằng tôi là thằng thừa nước đục thả câu?

A Tử đứng nhìn Đường, nhất thời chưa biết phải lựa lời nào để giải bày nữa

- A Tử ạ

Qua sự ngẫm nghĩ giây lát, rồi Đường mới nói một cách thẳng thắn và thành khẩn:

- Tôi đã hiểu ý cô, cô cho rằng giữa Nhi và Thế Sở còn có thể hàn gắn lại được, cô mong muốn cục diện trở lại như trước, hẳn tôi chớ nên khuấy phá chuyện của người tạ Nhưng A Tử ạ, mỗi người đều có tình cảm của riêng mình, xin thú thật, đối với Nhi tôi là kẻ chân tình, họa chẳng vì chúng tôi tiến triển hơi nhanh làm cho cô bất ngờ đó thôi Còn giữa Nhi với Thế Sở, theo tôi biết là đã chấm dứt hoàn toàn, giờ đây dù cô có cho tôi là thừa nước đục thả câu hay mưu lợi ngư ông đi nữa, vả lại tôi đã trót yêu Nhi rồi

A Tử nhìn Đường một lúc khá lâu, mới hỏi:

- Anh yêu Nhi tới mức nào rồi?

Chàng thở dài:

- Tôi không muốn khoa trương về vấn đề tình cảm. Tôi chưa hề nếm mùi cái thứ tình yêu oanh liệt, kinh thiên động địa và

cũng chẳng tin rằng, trên cõi đời này có thứ tình yêu điên hồn đảo vía đó, lại càng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có được thứ tình yêu như vậy, nhưng bây giờ thì, hỡi ơi...

Chàng nhún vai xòe tay tỏ vẻ bất lực rằng:

- Biểu tôi phải nói làm sao bây giờ.

Rồi chàng xoay lại đối diện với A Tử, trịnh trọng tuyên bố:

- Tôi yêu Nhi còn hơn mạng sống của tôi nữa!

Nghe chàng nói, nàng hít lấy một hơi thật dài, rồi thở ra:

- Trời đất!!!

Rồi nàng ngả lưng vào sofa luôn.

- Sao, A Tử

Chàng thấy thái độ của nàng rất khó hiểu, liền hỏi:

- Cô chẳng mừng cho tôi với Nhi sao. Ít ra Nhi bây giờ không còn phải đau khổ bởi Thế Sở nữa, cô chẳng thấy Nhi đang vui sống đó sao

A Tử cắn môi đảo mắt bảo:

- Tôi nghĩ rằng, có tán thành hay không cũng là vô bổ cho sự việc đã rồi. Tôi chẳng còn lời lẽ nào để nói thêm về chuyện này nữa, chỉ xin cầu chúc cho anh được hạnh phúc.

Nàng đứng dậy, bước sang phía cửa, bảo:

- Tôi đi thôi, việc của anh anh gắng lo lấy

Ngay ngưỡng cửa, tí nữa A Tử đụng vào đầu Nhi vừa xô cửa

bước vào

- Ủa, A Tử!

Nhi có vẻ ngạc nhiên, A Tử khựng lại bảo:

- Xin lỗi, để tôi đi có công chuyện.

Nhi đứng chặn cửa, cười gượng gượng và có vẻ tò mò khiêu khích hỏi:

- Chị đi đâu vội vậy? Đi gặp Thế Sở chớ gì?

A Tử nghiêm mặt bảo:

- Mới đây tôi có nói chuyện với anh Đường rồi, tôi chưa bao giờ có hẹn với Thế Sở. Từ hôm hai người cãi nhau, tôi chưa hề gặp mặt anh ấy, nếu tôi có nói láo thì...

Nàng càng nói càng xúc động:

- Trời đánh cho tan xác!

- Thôi, thôi đi, chị thề thốt làm gì, dù có chẳng nữa em cũng chẳng phiền chị đâu

A Tử càng xúc động vì oan ức, đỏ gay cả mặt la lên:

- Tôi đã bảo với cô không là không! Thật tình, tôi chẳng hiểu tại sao các người lại khép cho tôi câu chuyện như vậy được. Cứ đổ oan cho Thị Kính.

Nhi ngấm nhìn A Tử, rồi bỗng nhiên ôm lấy nàng, vùi đầu vào ngực người bạn nói nhỏ nhẹ và thân mật:

- Em cho chị hay, cục diện đã thay đổi hoàn toàn rồi

Nàng ngược mặt lên nhìn Đường, khẽ hỏi có vẻ thẹn thùng:

- Anh có nói gì cho A Tử về chuyện chúng ta chưa

Chàng đáp ngay:

- Có, anh đã nói hết.

- Kìa, thấy chưa?

Nhi xoay lại tươi cười với A Tử có ba phần e lệ bảy phần phấn khởi:

- A Tử, chúng ta chẳng còn bị ám ảnh bởi Thế Sở nữa, bây giờ em rất sung sướng, rất hạnh phúc do những cảm giác chưa hề có được giữa em và Thế Sở. Trước đây, Thế Sở với em như chơi cái trò thiêu đốt sanh mạng của mình, tuy có nồng nhiệt thật nhưng đã bị cháy rất đau. Về điểm này chị vẫn thường mục kích, em tin chắc chị là người hiểu rõ hơn ai hết. Còn anh Đường...

Nói đến đây nàng đổi giọng thận trọng hơn:

- Đường trang trọng hòa nhã, uyên thâm tế nhị, khác hẳn với Thế Sở. Anh ấy đã đem lại cho em những gì êm ái, an toàn, yên tĩnh và hạnh phúc. Em nghĩ rằng, đó mới là thứ tình cảm giá trị thật sự, đáng cho phái nữ chúng ta cầu mong.

Đường gần như nín thở khi nghe những lời Nhi khen tặng về mình. "Nhi ơi, cảm ơn em đã tiếp sức cho anh kiên định lập trường vững chắc hơn nữa".

A Tử ngấm thẳm Nhi hỏi:

- Thiệt vậy hả Nhi Mà đã cảm thấy hạnh phúc? Mà không còn tha thiết gì đến Thế Sở nữa

Nhi hơi ngập ngừng rồi mới đáp:

- Em nhìn nhận vết thương đó hẳn còn đau, nhưng rồi nó sẽ lành dần theo nhịp thời gian.

Rồi nàng đổi giọng nói cứng cỏi hơn, lớn tiếng hơn:

- Chị xem, chẳng là bây giờ em đang vui sống, yêu đời hơn, sung sướng hơn sao?

- Tốt lắm.

Bỗng nhiên A Tử thấy vui, tức là nàng đã chấp thuận sự thể mới mẻ này.

Nàng nở nụ cười khoan khoái:

- Như vậy là tốt quá, Nhi ơi!

A Tử xoay lại phía Đường, làm như đã phải trải qua nhiều khó khăn lắm mới chịu nhìn nhận chỗ đứng mới của chàng. Nàng tươi cười bảo:

- Để đánh dấu cho sự biến chuyển tốt đẹp này, để mừng cho mối tình tươi thắm của hai đứa mày, tưởng tại mình cũng nên đi mua lấy một cuộc vui nào.

- Cho nên này giờ tôi đã bảo.

Bây giờ Đường mới có dịp hé môi cười:

- Chúng ta nên đi thưởng thức món hải sản, nhắm chút rượu ngon đó mà.

- Thôi, đi đi!

Nhi mừng rỡ, một tay kéo Đường, tay kia lôi A Tử, hô lên:

- Tụi mình tới ngay Tự Hương Liên, em thích nhất món của hấp ở đó.

Cục diện đã đổi mới một phần, còn một phần là hai cô bạn gái đã phục hồi thân tình như xưa, cả hai đều mang lại niềm vui vô tận cho Đường. Giờ đây trong tâm tư của chàng chẳng còn chút bóng dáng nào của anh chàng mang tên là Thế Sở nữa

CHƯƠNG 9

Đây là một buổi họp mặt cuối tuần đáng ghi nhớ. Ba bạn thân, một trai hai gái với bữa ăn thịnh soạn. Đường và Nhi đều ăn uống thả dãn, riêng A Tử chưa hoàn toàn dứt được ám ảnh của Thế Sở, vẫn còn sót lại chút hoài nghi, nên nét mặt hơi u sầu, cử chỉ hơi gượng gạo. Trong khi dùng bữa, nàng hay nhìn lén Nhi và Đường, dường như có ý định tìm tòi điểm chứng minh nào đó từ trong sắc diện của hai người bạn. Để tạo không khí cởi mở, Đường gọi một chai "Trúc Diệp Thanh", nhưng chàng giao hẹn mỗi người chỉ uống có chừng thôi để giữ phong thái cao nhã. Sau vài chén vào bụng,

Nhi lại vui chuyên như pháo rang, nàng luôn miệng với A Tử rằng:

- Chị biết không, Mộ Đường đã dạy cho em bao nhiêu sự việc mà trước đây em chưa hề biết tội Thật tình, trước mặt anh lúc nào em cũng là nhỏ bé cả. Mộ Đường bác lăm, uyên thâm, phải trải qua một thời gian nào đó chị mới hiểu được con người anh.

- Há, a hừm.

Trước khi mở lời, Đường tăng hắng một cái để sửa soạn cho cuống họng của mình một chút, bởi nhất thời chàng chưa thích ứng được lối ăn nói hoạt bát, thiếu hàm súc của Nhi, lời tán thưởng của nàng làm cho chàng cảm thấy ngượng ngùng.

- Lại nữa rồi Nhi, sao em hay khoa trương quá!

Nàng vẫn nhiệt thành bảo:

- Em có nói thêm cho anh đâu
- Thôi, được rồi

Chàng ve vãn:

- Em có chịu ăn đầu cá không, để anh xẻ?
- Đó là cái chắc, em thích đầu cá nhất. A Tử, chị em mình chia nhau nhé.

Đường chẻ đầu cá làm đôi, chia cho mỗi cô một nửa A Tử vừa ngoạm đầu cá vừa nhìn Nhi bảo:

- Nhi, tao nghĩ rằng, lần này là mày "tuyệt xứ phùng sinh" đấy
- Không đâu, A Tử ạ

Nàng trở giọng nghiêm chỉnh:

- Mấy bữa nay tự xét lại bản thân mình, em đã bắt gặp một sự phát hiện mới, thật sự em đã yêu Mộ Đường tự lâu rồi, chẳng qua là chính em cũng chưa biết đó thôi, bằng không thì làm sao chỉ vón vện trong ba ngày mà có thể yêu nhau tha thiết như vậy được? Em còn nhớ kỹ, ngay bữa đầu bước chân vào phòng mạch của anh, thấy anh ngồi nghiêm nghị như một vị thần hộ mạng của em, rồi từ đó bốn đứa mình kết thành bạn thân, thường đi chơi chung, anh đóng nhiều vai trò khác nhau, trong đời sống của em, là ân nhân cứu mạng, bạn tri kỷ và là đối tượng để em thổ lộ tâm tình... Chị nghĩ coi, nếu chị có một người đàn ông nào mà đóng nhiều vai trò như thế trong đời sống của chị, thì liệu chị chẳng yêu người đó được

không?

Đường vừa hài lòng vừa cảm động, ngắm Nhi với cái nhìn mới mẻ hơn nữa

Nhi ơi, em làm cho anh say thêm nữa rồi! Qua lời Nhi, A Tử cũng thấy thấm thía, nàng nhìn Nhi bảo:

- Đây đúng là Nhi chánh hiệu

Rồi lại nhìn Đường:

- Mộ Đường, tôi đã bảo với anh, đời của Nhi là đời oanh liệt. Anh nghe nó nói là đủ biết rồi, một lần nữa, nó lại yêu một cách oanh liệt đó. Mộ Đường, vậy anh hãy nắm vững nó, thậm chí phải o bế nó, chớ để nó bị tổn thương lần nữa, đồng thời anh cũng nên cẩn thận, coi chừng đừng để chính anh bị tổn thương nhé.

- A Tử, cô cứ yên chí đi

Nhi cười nắc nẻ:

- Mộ Đường là bác sĩ, anh biết cách phòng ngừa tổn thương mà. Hơn nữa, khác với Thế Sở, bản tánh anh lương thiện, chẳng bao giờ gây tổn thương cho ai đâu

Nàng quay sang Đường hỏi:

- Anh có thể gây tổn thương cho em không?

- Rất có thể, vì biết đâu anh lại là một thầy thuốc dở.

Chàng thành thật bảo:

- Thú thật là anh rất lo ngại nhờ gây tổn thương cho em thì sao

- Làm gì có Làm gì có chuyện đó.

Nàng vội cãi lại:

- Thấy một con kiến què chân, anh cũng vội vàng đi bỏ thương cho nó kia mà.

- Coi kìa!

Đường cướp lời Nhi:

- Chính cái cá tính này của em làm cho anh rất lo ngại có thể gây tổn thương đến em, bởi em cứ nhất mực nghĩ theo lý tưởng một chiều của riêng mình. Nói cách khác là em mỹ lệ hoá tất cả những gì em đang thấy, em đang tiếp xúc và em thần tượng hoá anh luôn. Nhi ạ, anh là một con người, người phạm tục ai cũng có khuyết điểm. Cho nên điều anh lo ngại nhất là có một ngày nào đó, khi em phát giác ra khuyết điểm của anh tức là lúc em bị tổn thương nặng đó.

- Không, không đâu

Nhi lắc đầu lia lịa:

- Những ưu điểm và khuyết điểm của con người đâu phải tuyệt đối Khuyết điểm của anh, với người ta có thể kể là khuyết điểm, trái lại, biết đâu chừng đó là ưu điểm đối với em. Giữa hai con người khi cảm ứng, thu hút lẫn nhau, thì chính khuyết điểm lại trở thành ưu điểm.

Nàng hạ thấp giọng nói tiếp với chàng một cách chân thành:

- Yên chí đi, em sẽ không bao giờ bị tổn thương bởi khuyết điểm của anh đâu Thật mà, nhưng về anh...

Nàng có vẻ ngập ngừng:

- Có thể bị tổn thương bởi khuyết điểm của em.

- Em?

Chàng nhướng mắt nhìn Nhi cười bảo:

- Em mà cũng có khuyết điểm à?

Rồi chàng gật gù tiếp:

- Ờ há! bên môi hãy còn sót cái "nốt ruồi mỹ nhân" chỉ "khuyết" có một "điểm" đó thôi

- Cái anh này

Nhi cười ngất ngưỡng, tí nữa là té nhào vào lòng A Tử.

- Chị coi, cái ông thầy thuốc này bình nhật đạo mạo ra phết, thế mà cũng khôì hài như ai!

A Tử hết ngấm Nhi lại nhìn Đường, bỗng nhiên nàng đề nghị:

- Theo tôi nghĩ, hai người hãy đi kết hôn ngay tại tòa Công Chứng cho rồi

Nhi sững sờ nhìn A Tử:

- Chị bảo kết hôn ngay, sớm quá chẳng?

- Chẳng có sớm đâu

A Tử sốt sắng bảo:

- Chỉ trong ba hôm mà hai người đã yêu nhau tha thiết như vậy, vả lại có thể coi khuyết điểm của nhau thành ưu điểm được thì thừa sức lấy nhau chớp nhoáng rồi! Hai đứa bây kết

hôn, tao phụ trách tìm người chứng kiến chọ Thật ra thì nhân chứng đã sẵn sàng rồi, tao với Chu Châu đứng ra làm chứng cho, chịu hôn? Theo tao thì làm nhanh có nhiều điều lợi, điều lợi thứ nhất là tránh được "dạ trường đa mộng".

Nghe A Tử nói Đường cũng hơi khóp, những nghĩ lại thì rất có lý. Chàng nhìn Nhi cười hỏi:

- Em nghĩ sao về đề nghị hảo ý của A Tử

Nhi giật mình hỏi lại:

- Bộ anh nói thật hả

- Dĩ nhiên.

Nhi có vẻ bối rối, do dự, trầm ngâm một hồi mới bảo:

- Không lẽ cả đến "hôn nhân đại sự" mà anh cũng chẳng cần có sự đồng ý của cha mẹ anh sao

- Kết hôn vốn là chuyện riêng của anh.

Chàng thành thật bảo:

- Dù cha mẹ anh có đồng ý hay chẳng thì anh cũng sẽ làm theo ý định của anh. Tuy nhiên, về mặt lễ độ tưởng cũng nên trước tiên là em về Đài Trung với anh một chuyến ra mắt cha mẹ anh, rồi sau đó anh cũng về Cao Hùng với em cho phải lễ.

- Ó, ó, không được đâu

Nhi ngắt lời Đường:

- Chính em không thể chịu nổi những tục lệ đó!

Bỗng nhiên nàng tỏ ra bút rút pha lẫn u sầu:

- Em xin lỗi, bao nhiêu thế tục về hôn nhân đều sẽ làm cho em cảm thấy khó chịu, gồm cả việc bá kiến thân nhân của đôi bên, buộc em làm quen với những người lạ, rồi cứ phải cử hành nghi thức... thậm chí đến cả vấn đề cơm canh mắm muối, sanh con đẻ cái Trời ơi!

Nét vui tươi trên mặt vừa rồi đã biến mất, như bị rơi xuống vực thẳm, nàng tỏ ra yếu đuối, nhút nhát hơn bao giờ hết và hạ thấp giọng rằng:

- Đây anh xem, đó chính là những khuyết điểm của em. Em nghĩ rằng Thế Sở có một câu nói rất đúng "em chưa trưởng thành!"

Chết thật! Sao lúc này mà lại lòi cái bóng ma của thằng Thế Sở ra hử Nhi

Đường nghiêng mình nắm tay nàng an ủi:

- Nhi nghe đây

Với giọng khẩn thiết:

- Anh hoàn toàn thông cảm với những gì em ái ngại, những cái đó chẳng những em ngại, có rất nhiều người cũng thấy ngại Anh hứa với em là sẽ không đề cập tới vấn đề gả cưới nữa, chừng nào em chưa sẵn sàng về tâm lý Sở dĩ anh tán thành lời đề nghị của A Tử cốt là để em thấy rõ quyết tâm của anh, về phần anh thì bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng cả.

- Nhưng mà.

Nhi có vẻ hồi hộp hỏi:

- Anh có đợi đến khi em lớn lên, cho đến chừng em sẵn sàng

về tâm lý không?

- Anh sẵn sàng đợi Nhưng em cũng đừng nên bắt anh phải đợi quá lâu
- Lâu là bao lâu?
- Chẳng hạn như 100 năm, 200 năm.

Chàng cười tiếp:

- Tuổi thọ của người ta đâu có cao đến thế, chỉ có nhà văn mới hay dùng câu "Thiên trường địa cửu" đó thôi, anh không dám hứa thiên trường địa cửu với em bởi vì tới chừng đó chúng ta đã trở thành cát bụi cả rồi, có khi nào cát bụi lại ân ái với cát bụi, phải không?

Nét mặt Nhi sáng sủa trở lại ngay, nàng cười:

- Cái anh này thiệt là khéo ăn khéo nói dễ sợ. Chẳng những phản ứng bén nhạy, tư tưởng lại sâu sắc. Mộ Đường, anh nói thật đi, anh có cho là con người em quá nông cạn không?
- Nông cạn? Tại sao em lại diễn tả bằng từ ngữ này
- Bởi chính em cũng chẳng hiểu nổi em.
- Chính kim cương cũng chưa hề biết bản thân nó quý giá tới mức nào

Im lặng tự nãy giờ, A Tử không trầm mặc được nữa, nàng đứng dậy:

- Tôi nghĩ rằng tôi có mặt ở đây là thừa, càng nghe các người lý luận càng thấy mặc cảm chẳng bằng ai Thôi, để tôi rút lui
- Không được, không được.

Nhi nắm tay kéo A Tử lại:

- Dễ gì hôm nay chúng ta có được một ngày chung vui như thế này mà chị lại bỏ đi cho đành.
- Vậy thì dù muốn dù không, đến lúc này A Tử cũng phải nhìn nhận là Đường đã yêu Nhi thật tình.

Nàng nhìn chàng cười bảo:

- Anh cũng chẳng nên tiếc lời ban cho đảng này một câu hay ho nào coi Nhi là kim cương, còn tại hạ là thứ gì?
- Cũng là kim cương.
- Phải chăng là những hột kim cương vụn, để gắn chung quanh chiếc nhẫn hột xoàn lớn?
- Ôi thôi, tôi xin giơ cả hai tay lên đầu hàng các cô.

Chàng đứng dậy bảo:

- Tôi đề nghị chúng ta đi xem phim đi Bây giờ tôi đã biết, lưới gươm môi giáo của hai người đàn bà chung lại là thiên binh vạn mã cũng phải thua Thôi, hãy đến phố Tây Môn xem một chiều xi nê đi

Hai cô gái đều cười đắc ý, không khí hòa thuận trở lại với ba người Họ dìu nhau đi dạo phố, hai cô gái lựa mua vài ba món trang sức và đồ dùng riêng của nữ giới, nhiên hậu dẫn nhau vào rạp xem phim. Nhi vốn là tay mê điện ảnh, xem xong còn không ngót than thở, tỏ tình thương tiếc nhân vật trong truyện:

- Tiếc thay những đấng anh tài trên thế gian phần đông là bị

kẻ nô tài ám hại!

Nhi dào dạt tình cảm càng khiến cho Đường thấy nàng thật đáng yêu. Màn đêm đã phủ, họ đưa nhau vào tiệm dùng bữa qua loa, bởi bữa trưa đã ăn quá no, nên họ chỉ gọi tô mì bò thối. Xong bữa, Nhi hai tay nắm lấy hai người bạn, thành khẩn nói:

- Đêm nay chúng ta nhất định phải trở về "cư xá nữ sinh" để xoay cái cư xá đó trở lại thành cái "nhà" mới được.

Mặc dù A Tử chưa được rõ nội dung câu chuyện "cư xá" và "cái nhà" như thế nào, nhưng với nụ cười êm ái của hai người bạn, nàng cũng đồng ý đề nghị đó một cách vui vẻ. Tới nơi, họ tiến nhanh vào cao ốc Bạch Vân, lên thẳng tầng lầu 3, rồi do A Tử đưa chìa khóa ra mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra, lập tức cả ba đều sửng sốt. Trong nhà là cả một rừng hoa! Hoa bao phủ khắp mọi nơi, trên thảm sàn nhà đầy ắp từng chậu, từng chậu hoa, trên bàn cắm từng bình, từng bình hoa, trên vách tường gắn từng giỏ hoa, cả trên rèm cửa sổ cũng ghim từng xâu, từng xâu hoa. Hầu như đâu đâu đều là hoa. Điều đó chưa đáng kể, lại nhất là trong số đủ các loại hoa, bồ hồng, bồ cúc, bồ lan, bách hợp, nguyệt quế bất cứ thuộc phẩm chủng nào đều nhất loạt là màu đào hồng hết!

Kẻ đứng trong rừng hoa đó chẳng ai xa lạ, chính là Thế Sở! Tay hắn đang cầm cái bình sơn xi, đang lúi thúi xi từng chậu sen Mã Đề thành màu đào hồng. Thì ra tất cả hoa đào hồng trong nhà nay là được sáng tạo như vậy đó. Hắn mặc chiếc áo thun trắng, trước ngực dùng màu đào hồng xi lên bốn chữ: "Tôi là tội nhân", sau lưng có bốn chữ "Xin tha thứ tôi".

Thấy có tiếng động, "tội nhân" ngẩng mặt lên:

- A, ba người đi chung đây hả, sao về muộn thế này? Hèn chi tôi phone suốt cả buổi chẳng thấy ai nghe, buộc lòng phải qua đây vừa đợi vừa làm công việc trang trí lại trong nhà, nhưng chờ mãi chẳng thấy có ai về, tôi đã phải làm việc một mình suốt buổi chiều nay.

Hắn khom lưng nhấc mấy chậu hoa sát cửa qua một bên, rẽ ra một hành lang, rồi cúi đầu xuôi tay cười hả hê:

- Kính mời quý vị

Nhi và A Tử chỉ liếc mắt nhau rồi lặng lẽ bước vào, riêng Đường thì tâm tình rất phức tạp, chàng dờ khóc dờ cười trước rùng hoa, càng không khỏi ganh tị khi đối diện với tên "tội nhân", sao hắn lại có chìa khóa riêng của căn nhà này? Tuy nhiên trong thâm tâm chàng vẫn có đôi phần thương hại hắn bởi mặc cảm "chính mình cũng là kẻ có tội". Bây giờ thì dù muốn dù không cũng phải đương đầu với cảnh ngộ oái ăm này, đành theo gót hai nàng vào nhà.

Khi cánh cửa khép lại, trong nhà mùi hoa ngào ngạt pha lẫn với mùi sơn ngộp nghẹt. Thế Sở lắng xặng một hồi, xong hắn chạy vào phòng tắm bùng một chậu nước ra, trên mặt nước lênh bành nhiều đóa hoa hồng cũng toàn là màu đào hồng. Hắn đem chậu nước đó tới trước mặt Nhi cười gượng:

- Xin thứ tội cho anh, bằng không thì anh sẽ uống hết chậu canh "Bông Hồng Đoạt Vía" này. Thú thật cùng em, hôm nay cũng chẳng mua đâu được thứ đào hồng, nên anh đã phải xi cho những đóa hoa màu trắng trong chậu thành màu đào hồng, hể ai mà uống vào bụng chắc là toi mạng thiệt đấy.

Nhi cứ đứng chung hững, trường hợp này chẳng biết xử trí ra sao. May nhờ A Tử giải vây kịp thời, nàng giật lấy cái chậu

trong tay Thế Sở, đưa thẳng vào toilet dốc hết vào bồn cầu, bấm nước ào ào cho trôi đi Xong trở ra phòng khách nghiêm chỉnh bảo:

- Thế Sở, chúng ta già đầu cả rồi, chớ có tái diễn những trò trẻ con nữa Anh có chịu ngồi xuống đây nói chuyện người lớn không?

- Vâng.

Thế Sở vẫn cười liếng thoảng như con nít, hấn nhìn Nhi hỏi:

- Nhưng mà em có hứa tha thứ cho anh không?

Nhi không còn can đảm nhìn thẳng vào mặt Thế Sở, những khi nàng cúi đầu xuống thì thị tuyến lại chạm vào những chậu hoa la liệt trên sàn nhà, vội ngoảnh đi chỗ khác thì cả trên vách, trên bàn, trên cửa sổ đâu đấy cũng toàn là những hoa, hoa đào hồng cả.

- Anh...

Bó buộc nàng phải trả lời, như lăm bắm một mình:

- Là một kẻ điên.

- Đúng thế

Thế Sở tiếp lời ngay:

- Bởi vậy em đâu có bắt lỗi một thằng điên làm gì, phải không em?

Nhi càng bối rồi Đến lúc này Đường thấy không thể im lặng được nữa, bèn bước lại gần Nhi bảo:

- Tôi nghĩ rằng, Nhi đã bỏ qua chuyện đó rồi, còn nhắc làm

gì.

Thế Sở như một tội phạm vừa được ân xá, vội vàng vỗ vai Đường, khoan khoái:

- Mộ Đường, tôi cảm ơn anh nhiều. Bạn tốt là được việc ở chỗ đó, chắc chắn anh đã bênh vực cho tôi nhiều lời tốt đẹp trước Nhi rồi, nếu không thì làm sao cô em chịu thứ lỗi cho tôi một cách dễ dàng như vậy.

Hắn lại lém lỉnh đến nắm tay Nhi bảo:

- Em biết không, mới chỉ có mấy ngày thôi mà anh cảm thấy dài đằng đẵng như mấy trăm, mấy ngàn thế kỷ! Anh chẳng những có với em mà còn có lỗi với A Tử nữa.

Rồi hắn xoay người sang A Tử cúi đầu tạ tội như diễn kịch:

- Tôi là thằng điên, xin quý vị rộng lượng hải hà Mộ Đường, để hôm nào tôi qua phòng mạch anh xin vài viên thuốc trị bệnh, kéo cứ hay phạm lỗi lầm...

Đang đóng kịch tự cho là hay, hắn thấy Nhi lùi dần ra.

- Nhi, em đừng cự tuyệt anh như thế, đừng chường bộ mặt tiên nga của em mà. Nào, lại đây với anh đi.

Hắn vừa nói vừa xắn tới, định vồ nàng vào lòng. Nhi vội né qua một bên, chân nàng vấp phải chậu hoa, suýt nữa là té nhào nếu Đường không kịp dang tay ra đỡ. Nàng thừa thế ngã mình vào lòng chàng luôn.

- Thế Sở! Anh hãy ngồi xuống đi, chúng tôi có chuyện muốn nói với anh.

A Tử la lớn lên để cản hắn lại.

- Thế Sở.

Đường cũng vội vàng tiếp lời A Tử trong khi chàng ôm chặt Nhi vào lòng:

- Chớ có lỗ mãng! Tôi cũng có câu chuyện định nói với anh...

- Ủa

Thế Sở hết sức bất ngờ, đứng sững lại hỏi:

- Nhi, sao em chẳng nói gì hết, sao bữa nay em có lắm người đại diện phát ngôn như thế này

Nhi vui đầu vào ngực Đường nói nhỏ nhẹ:

- Một Đường, anh cứ nói với anh đi

- Này Nhi

Nét mặt của Thế Sở đã bắt đầu đổi sắc, hấn thét lên:

- Có gì em cứ nói thẳng với anh, giữa hai ta đâu cần đệ tam nhân chuyển lời!

Bó buộc nàng phải ngẩng mặt lên bảo với Thế Sở:

- Chẳng là anh đã bảo giữa hai ta đã kết thúc rồi sao Chẳng phải là anh chê tôi như đứa con nít chưa lớn lên sao

- Cái đó hả

Hấn nhún vai:

- Là lời nói của người điên, mới đây anh chẳng đã giải thích rồi sao Em còn chấp làm gì một kẻ tội lỗi nói chuyện khùng? Trước kia chính em cũng từng nói với anh những lời như vậy,

song chúng ta nào có kết thúc thật đâu Thì đang gây nhau ai cũng nói quàng mà.

- Nhưng mà.

Giọng Nhi rất thấp, những rõ ràng từng chữ:

- Bây giờ đã muộn, đã quá muộn rồi

- Em nói vậy nghĩa là sao

Sắc diện Thế Sở càng tái thêm, Nhi kê má lên vai Đường khẽ bảo:

- Mộ Đường, anh cứ nói thẳng với anh đi cho rồi

Đường siết chặt Nhi vào lòng như sợ mất nàng, rồi nhìn Thế Sở nấn ra từng chữ một:

- Tôi và Nhi đã yêu nhau

Trong phòng yên lặng giây lát, tia mắt đỏ ngầu của Thế Sở bám chặt vào mặt Đường, hấn hét to:

- Anh nói dối!

- Tôi nói thật!

Đường trả đũa

- Láo!

- Thật!

Thế Sở hít mạnh một hơi vào buồng phổi, trống ngực đánh thành thạch, hấn ngấm Đường và Nhi, nhưng miệng lại gọi:

- A Tử!

- Thế Sở!

A Tử cảm thấy sự thể có chiều nghiêm trọng, ra sức kéo Thế Sở trở lại, khuyên rằng:

- Đấng trượng phu trọng lễ công bằng, ăn nhò thua chịu, việc gì đến nấy?

Thế Sở đứng rũ rượi ra như gà cồ vừa đấu bại. Sau một chặp khá lâu mới lên giọng trầm ảm:

- A Tử, cả đến cô cũng đã nói như vậy, thế là tôi đã mất Nhi hẵn rồi!

Vừa dứt lời, hần lê từng bước nặng nề, kéo cửa ra đi một cách âm thầm. Trong nhà, ba người còn lại giữa rừng hoa, ai nấy đều tiu nghỉu, thín thút.

CHƯƠNG 10

Đêm ấy, Đường ở lại ngủ trong căn nhà "ảo tưởng" đó. Sốt là sau khi Thế Sở ra đi rồi, chàng tự động tiếp tay với hai cô gái thu dọn "chiến trường", dời những chậu hoa ra ngoài hành lang, tháo những chùm hoa trên vách, trên rèm, trên trần nhà và dẹp chữ LOVE mà Thế Sở đã sắp bằng bông hồng trên bàn ăn. Trong khi làm công việc này, cả ba người đều im lặng, có lẽ ai cũng ngại mở miệng e lỡ lời chẳng.

Chừng sau một tiếng đồng hồ, chuông điện thoại reo lên, làm cho cả ba đều giật mình, A Tử nhìn Nhi, thấy nàng đang bận lần mò, nhặt nhanh những cây đinh ghim còn rơi rớt khắp nơi, không có ý đi nghe dây nói, nàng đành phải nhắc ống nói lên.

- A lô! anh Thế Sở đó hả?

Nàng hạ thấp giọng bảo:

- Làm ơn cho tôi xin đi, chúng tôi sắp đi ngủ bây giờ, đừng có quấy rầy nữa mà.

Chẳng rõ bên kia đầu dây đã nói gì, A Tử quay lại gọi Nhi:

- Nhi, nè, chuyện của mày, mày lại giải quyết đi

Nhi còn do dự, không muốn nghe điện thoại

- Nhi!

Đường bảo:

- Phải can đảm đương đầu với hấn, em không thể lánh mặt suốt đời được.

Nàng gắng gượng cầm ống nói lên, những chỉ "A lô" một tiếng rồi im luôn. Nàng chỉ nghe mà không nói và nét mặt mỗi lúc một tái đi Thành linh nàng cúp dây nói, gục đầu trên chiếc máy điện thoại

- Thế nào Hấn nhục mà em hả?

Đường chạy lại đỡ mặt Nhi lên, lúc đó mới thấy nàng đã lệ đầm má hồng.

Chàng cả kinh, rút袖子 xoa ra lau nước mắt cho nàng:

- Hấn mắng em? Hấn buông lời thô bỉ với em phải không?

Nhi chỉ lắc đầu, còn chưa kịp nói gì thì chuông điện thoại lại reo, nàng nhắc lên nghe chừng hai giây lại cúp đi Nàng gục đầu xuống nước mắt lại trào, nàng cố bịt miệng lại để tránh khóc ra tiếng. Hiện tượng này làm cho Đường đầu khổ vô cùng, chàng nhắc ghế ngồi ngay trước mặt, vịn vai nàng nói trong âu lo:

- Sao em không nói thẳng với hấn, nói vắn gọn với hấn rằng em không muốn nghe điện thoại của hấn nữa

Nhưng Nhi chỉ có lắc đầu, chỉ lắc đầu mà thôi Khổ nổi tiếng chuông điện thoại đáng ghét đó lại reo lên nữa Lần này Đường nhanh tay chụp lấy ống nghe trước khi Nhi có phản ứng. Chàng có ý muốn nghe xem Thế Sở toan nói những gì, nhưng lạ thay trong ống nghe chỉ có tiếng nhạc thay vì lời người Một bản nhạc êm đềm, một bài hát dịu ngọt quen

thuộc chính là giọng hát chứa đầy tình cảm của Nhi:

- Em theo anh tới góc biển chân trời,

Dầm mòn muôn ngàn ngọn núi,

tự xóm lạ cho đến nhà anh;

Em theo anh tới chân trời góc biển,

Dẫm nát bao chuỗi trắng ngày,

từ mái đầu xanh cho đến tóc bạc răng long.

Đường sững sờ nhìn Nhi, nàng cảm lòng không động, thút thút rằng:

- Đó là cuốn băng củ mà em đã tự ghi lấy, và tặng cho anh khi hai đứa đang yêu nhau

A Tử xấn tới, quyết nhiên bứt đứt luôn đường dây điện thoại

- Thế này là xong hết, đừng để hấn lợi dụng điện thoại quấy rầy chúng ta nữa, tội mình cứ việc đi ngủ yên.

Điện thoại thì yên hấn rồi, những cỗi lòng của Đường chưa yên. Rõ ràng là giọt nước mắt của Nhi đâu phải rơi vì chàng, nỗi niềm này chưa chất quá thay! Chàng ngồi im lìm, tìm chẳng ra lời lẽ nào để an ủi người yêu Vô thức nhìn ra cửa sổ thì chạm phải ngay một loại hoa sen mã đề màu đào hồng đặt trên khung cửa Thế gian này làm gì có sen mã đề đào hồng? Lại là tuyệt tác của Thế Sở. Chàng cảm thấy chán ghét màu đào hồng vô tả.

- Mộ Đường

Đoán được tâm trạng người A Tử vỗ vai chàng bảo:

- Dẫu sao anh cũng phải dành chút thời giờ cho Nhi, tình cảm con người đâu như cái công tắc điện, muốn mở thì mở, muốn tắt là tắt được? Nhi giao thân với Thế Sở đã lâu ngày, họ để lại cho nhau khá nhiều kỷ ức, những kỷ niệm đó khi thành linh bị xóa đi, dĩ nhiên là có vết thương lòng. Anh là bác sĩ, thừa hiểu điều đó.

Lời của A Tử chí lý, nhưng "ta là bác sĩ tâm thường". Đường tự nghĩ rằng dù hiểu đi chẳng nữa vẫn cứ thấy ghen ghét làm sao

- Nhi

A Tử lại vỗ vai Nhi khuyên rằng:

- Thôi nín đi cưng, Thế Sở nổi khùng đây đâu phải là lần đầu tiên, đáng lẽ mày nên sẵn sàng về tâm lý để đối phó mới đúng. Nghe tao, mày cứ mặc kệ nó đi, chẳng bao lâu thì nó sẽ bãi binh đình chiến, có điều là mày phải lấy lập trường kiên định mới được. Thôi đừng khóc nữa cưng ời

Nhi vẫn cứ nức nở, Đường vẫn cứ im lìm. A Tử đành bó tay. Trong nhà im lặng một cách dễ sợ. Cuối cùng là Đường đứng dậy bảo:

- Thôi để tôi về, hai cô đi ngủ sớm đi, khuya quá rồi

A Tử thấy vậy vội gọi Nhi:

- Nhi, mày định khóc tới bao giờ đây. Mày mà khóc hoài như vậy là Mộ Đường sẽ giận đó. Mày hông nghĩ coi, thưở nay có đứa con gái nào mà khóc cho bạn trai củ trước mặt bạn trai mới mà định dôn Mộ Đường vào chân tường nào đây

Đường hết sức thán phục A Tử, đứa con gái này sao mà am

tường về tâm lý của người con trai quá vậy. Quả Nhiên lời nói của A Tử đánh thức Nhi, nàng ngược lên nhìn Đường có vẻ khùng hoảng, rồi nhanh nhẩu chạy lại ngã mình vào lòng chàng, vùi đầu vào ngực chàng, ôm chặt eo lưng chàng, nghẹn ngào rằng:

- Mộ Đường, anh đừng giận em, xin anh chớ giận em, em khóc đây chính em cũng chẳng hiểu là vì lẽ nào. Nếu anh mà giận em thì thật tình em chẳng còn sống nổi nữa.

Chàng vuốt nhẹ mái tóc ngắn của nàng, khẽ bảo:

- Cứ việc khóc đi để trút hết nỗi niềm trong lòng em. Nhi, em vốn là cô "Sương nữ đa tình", nếu em chẳng khóc cho một mối tình đã chiếm ngự một thời gian khá dài trong đời em, tức là em quá bạc tình. Anh hiểu cho em lắm, em cứ khóc đi, anh chẳng giận em đâu, chỉ có điều là hễ em rơi lệ bất cứ vì lẽ nào cũng sẽ làm cho anh đau lòng xót dạ, bởi....

Chàng hơi ngưng ngậm tiếp:

- Anh yêu em tha thiết!

Hai cánh tay nàng càng xiết chặt vào lưng chàng, mặt nàng càng úp sát vào vai chàng, nức nở rằng:

- Anh nói vậy càng làm cho em khóc thêm.

Rồi nàng khóc thật, khóc lướt lướt, đôi dòng lệ thủy ướt đầm vai áo chàng.

- Mộ Đường, em là đứa bé hay khóc, không thực tế, chưa lớn lên, giá như có ngày nào đó em làm điều gì có lỗi với anh...

Chàng thấy ớn lạnh xương sống, thẳng lưng ngắt lời nàng:

- Chớ có nói đại Đêm nay em quá xúc động và quá mệt mỏi rồi, thôi

- Em hư lắm phải không. Em tự thấy em rất hư và rất dễ sợ, em đã làm cho Thế Sở đau khổ lại làm cho anh đau khổ, và cũng là cho bản thân em đau khổ nữa

- Nhị

Chàng dỗ ngọt:

- Em hãy đi tắm rồi đi ngủ cho khoẻ, sáng mai lại một ngày mới đến với chúng ta, mọi việc đều sẽ mới hết.

Nàng ngược lên nhìn chàng, cặp mắt đã sưng đỏ, đôi má hoeen lệ, với giọng run run:

- Anh... anh xác nhận là anh không giận em?

- Vâng, anh xác nhận, em đừng thắc mắc nữa

Nàng ngấm kỹ lại chàng một lần nữa, rồi bảo:

- Em vâng lời anh, em sẽ đi tắm rồi đi ngủ đây Mai là ngày chủ nhật anh hãy qua sớm nghen anh, vì em...

Nàng kề gần tai chàng như nói lén:

- Em hơi ngại cái anh khùng đó lại đến nữa

- Em cứ yên chí đi tắm rồi đi ngủ đi, còn phần anh thì ngủ sofa đây được rồi

A Tử cười rằng:

- Mộ Đường, anh làm sao ngủ salon nhà này lâu dài cho được. Nếu tâm tình của Nhị cần anh ổn định lại bằng lối này

thì thật là nhọc sức quá đi

Nàng đẩy Đường bảo:

- Thôi về đi, để mọi người đều ngủ yên được một giấc cho thoải mái

Nhi ngẫm nghĩ rồi cũng bảo:

- A Tử nói đúng, anh không thể luôn luôn ở bên cạnh canh chừng em được, rủi có chuyện gì thì em cũng phải tự đối phó lấy. Anh cứ yên chí về bên đi, Thế Sở chẳng tài nào bắt cóc em được đâu

Song, Đường vẫn không thể yên lòng bỏ về được khi nghĩ tới hành động điên cuồng của Thế Sở, gương mặt khóc mếu của Nhi và thái độ lừng khừng nhưng tâm địa lương thiện của A Tử. Chàng cương quyết:

- Cứ để cho tôi ngủ lại ở phòng khách đêm nay đi, có ngủ tại đây tôi mới yên chí phần nào, chớ biểu về bên đó thì làm sao tôi ngủ yên cho được.

Thấy vậy, hai cô gái không kiên trì ý kiến nữa, họ xúm nhau ráp hai chiếc sofa chập lại đôi, rồi vào phòng ôm chăn gối ra cho Đường. Xong đâu đó, A Tử vào phòng riêng ngủ trước, Nhi thì còn cà kê bên ngoài khá lâu, nàng bá cổ hôn trán chàng, thở thê:

- Em yêu anh...

Cử chỉ đó làm cho trái tim chàng đập mạnh, lôi nàng vào lòng khẽ hôn một hồi, rồi mới lập đi lập lại bên tai:

- Hãy cam đảm lên Nhi, em phải thống hạ quyết tâm, phải cân nhắc cho thật kỹ càng về tình cảm chìm sâu trong đáy

lòng em.

- Em chẳng cần cân nhắc gì nữa, thể xác và tâm hồn em đều thuộc về anh rồi, chỉ có một điều là em thay đổi quá nhanh, chính em cũng giật mình. Song, nếu nói theo cách khác là...

Nàng nhìn mặt chàng ra vẻ tư lự:

- Mọi việc xảy ra cũng tại anh hết, có đúng không?

- Tại anh?

- Đúng thế tại trời sanh anh ra tuần tú, đoan trang, ôn tồn, uyên bác và lại đa tình... chẳng khác chi một khối từ thiết lớn có sức thu hút quá mạnh, thu gọn cả người em đi. Cho nên chẳng phải tại em thiện biến mà là tại em có cái duyên gặp gỡ anh.

Chao oi, Nhi, em lại rót một vò rượu mạnh làm anh say nữa rồi!

- Anh nào có tốt đẹp đến trăm phần trăm như em đã đánh giá Nhi, em chớ nên đem những ảo tưởng, mà phủ lên người anh, làm như vậy là rất nguy hiểm đó. Trên đời có lắm người đã yêu một cách cuồng nhiệt, rút cuộc lại yêu phải cái ảo tưởng của mình....

- Là Thế Sở!

Đột nhiên nàng nhắc tên người yêu cũ.

- Em nói sao

Chàng không hài lòng lắm.

- Giờ em đã hiểu

Như đã vỡ lẽ, nàng bảo:

- Bao năm qua, Thế Sở là ảo tưởng của em, có lẽ em chưa bao giờ yêu anh ấy thật sự, từ trước tới nay anh ta khéo dàn cảnh theo ảo tưởng của em, nào là ra vẻ con người lãng mạn, nào là diễn trò trẻ con không thiết thực, đâm đầu yêu ảnh một cách mù quáng. Bây giờ nghĩ lại những gì mà ảnh đã làm đều không phải là do bản ngã của ảnh, thật ra thì.

Nàng trầm tư một lúc rồi nói tiếp:

- Đối với con người thật của ảnh, em chưa hiểu biết được tí nào

- Có vậy sao

Chàng nắm tay nàng khẽ hỏi

- Đúng thế anh ạ

Với vẻ thành thật, thẳng thắn, nàng kể tiếp:

- Em chưa rõ về tính chất việc làm của ảnh, chưa hiểu về tư tưởng của ảnh, chưa quen biết về bạn bè cũng như về hoàn cảnh gia đình của ảnh, thậm chí về cá tánh của ảnh. Thế mà trước đêm nay em lại chưa hề nghĩ tới việc nên tìm hiểu cho nhau, nhất mực chỉ biết theo đuổi những trò chơi điên cuồng, ấu trĩ do ảnh bày ra

Nàng thở dài:

- Cũng may là ngày nay em đã vỡ lẽ rồi

- Em đã hiểu thật rồi ử

- Dù cho chưa hiểu được hết thì cũng đã hiểu phần nào rồi

Đột nhiên nàng mỉm cười, một nụ cười rất hiếm giữa lúc này:

- Em mong rằng, đối với em anh hãy kiên nhẫn, rồi tự tự dạy bảo cho em lớn khôn lên nhé.

Vừa dứt lời, nàng xoay lưng đi thẳng vào buồng riêng. Nằm trên sofa, suốt đêm Đường không làm sao chợp mắt được, hình dáng của Nhi, của A Tử, và của Thế Sở nữa cứ quanh quẩn trong tim óc chàng và bên tai chàng cứ văng vẳng những lời "Anh ngồi nghiêm nghị ở đấy như vị thần hộ mạng của em... Anh đóng nhiều vai trò khác nhau trong đời sống của em, là ân nhân cứu mạng, bạn tri kỷ, kẻ an ủi mình và là đối tượng để thổ lộ tâm tình... Chị nghĩ coi, nếu có một người đàn ông nào mà đóng nhiều vai trò như Thế trong đời sống của chị, thì làm sao chị không yêu người đó được " của Nhi; "Đây là thời buổi nào Mới có ba hôm mà người yêu phản bội, bạn bè lừa nhau, là thời buổi nào đây hỡi ông trời!" của Thế Sở và "Mộ Đường, vậy anh hãy nắm cho vững nó, thậm chí phải o bế nó, chớ để nó bị tổn thương lần nữa, đồng thời anh cũng nên cẩn thận thì lấy, coi chừng đừng để chính anh bị tổn thương nghe" của A Tử Tiếp theo lại là tiếng nói của Nhi "... anh như cánh đồng xanh tươi quảng đại, tràn đầy nhựa sống... Đường lúc bay bổng trên mây cao sắp rớt xuống đất là em chạy thẳng đến cánh đồng xanh của anh...". Rồi lại tiếng nói của Thế Sở "Bạn tốt là được việc chỗ đó, chắc chắn là anh đã bênh vực cho tôi nhiều lời tốt đẹp trước Nhi rồi, nếu không thì làm sao cô ta chịu thứ lỗi cho tôi một cách dễ dàng như vậy được? Rồi tới lời cảnh tỉnh của A Tử, "Tôi dám đoan chắc chỉ trong ba ngày nữa là chúng nó sẽ hòa lại ngay, tôi chừng đó anh là chàng ngọc sẽ xử sự như thế nào đây"

Âm thanh của ba người đó như bom nổ liên hồi, làm cho khối óc của Đường như muốn nổ tung ra, không làm sao ngũ yên

cho được, mãi gần đến sáng chàng mới thấy Thế Sở hóa thành con chim đại bàng khổng lồ, vũ bộ cánh to màu đào hồng bay tới trước mặt mình cười khanh khách:

- Nhi vốn ưa thích màu đào hồng, anh xem kia, tôi đem những đám mây trắng kia xi thành đào hồng hết.

Từng đám toàn là mây đào hồng như một đại dương đào hồng. Rồi bỗng nhiên Nhi xuất hiện trong bộ thời trang đào hồng, mái tóc của nàng cũng như nhuộm thành đào hồng, luôn cả nước da cũng là màu đào hồng nốt.

Nàng cỡi con tuấn mã đào hồng, phóng nhanh tới trước mặt chàng tươi cười:

- Em vừa phóng ngựa qua cánh đồng xanh bát ngát của anh, bây giờ thì em sẽ lên trên tầng cao, cỡi mây đào hồng mà bay đi với Thế Sở.

Nàng vừa dứt lời là con đại bàng đã vũ cánh đưa cặp móng chân to ra bốc nàng bay thẳng lên tầng mây cao như chiếc trực thăng, rồi khuất đi tận nơi chân trời xa xăm. Chàng kinh hoàng thất sắc, quơ tay thét:

- Nhi xuống đây! Nhi hãy xuống đây với anh.

Đường chợt tỉnh giấc bởi tiếng kêu gào của chính mình. Có bàn tay dịu hiền đang lắc nhẹ chàng:

- Một Đường, Một Đường, anh làm sao đó, gặp cơn ác mộng hả?

Chàng mở mắt ra trời đã sáng choang. Nhi với bộ pyjama trắng đang đứng trước mặt chàng và bàn tay mịn màng của nàng vừa vuốt lên mặt chàng như một người mẹ hiền.

- Ồ! Nhi đây rồi!

Chàng thở ra một hơi dài, cảm thấy yên lòng.

- Anh mơ thấy gì đấy mà cứ gọi Nhi

A Tử vừa tự trong bếp bước ra hỏi

- Tôi mơ thấy

Chàng tự thấy ngượng ngùng nếu kể ra chuyện chiêm bao vừa rồi

- Chẳng có chi đâu Chàng ngồi dậy vươn vai, nhớ lại suốt đêm nằm trên sofa thật khó chịu, bây giờ cái lưng bị cắn hầy còn hơi đau

Chàng thò tay vào lần mò, lôi tự trong khe ghế ra cái vật gì cứng ngắc trong khi hai cô gái cũng trở mắt nhìn vào, hóa ra là một con nai cổ dài, đồ chơi màu đào hồng, trên cổ có để o một tấm bảng nhỏ, phía trước đề buồn chữ "Tôi là tội nhân" và phía sau có bốn chữ "Xin tha thứ cho tôi".

Như bị rết độc chích vào tay, Đường phản ứng tự nhiên, ném con nai ra xa đến tận

góc tường, trúng vào đồng bóng hồng mà đêm qua chàng đã quét gom ở đó.

- Sao mà âm hồn của Thế Sở cứ đeo đuổi hoài vậy!

Tự nhiên chàng thoát ra một câu như vậy

- Thật, âm hồn đó khó tan thật!

A Tử đứng trước cửa sổ quay lại bảo:

- Xem tên khùng đó đang đứng ở dưới kia kìa!

Cùng lúc Nhi và Đường chạy tới trước cửa sổ nhìn xuống. Quả Nhiên, Thế Sở đang đứng tựa cột đèn đối diện bên kia lề đường, trong tay hắn đang cầm một gói gì đó không rõ, điều đáng kể nhất là chiếc xe nhà được sơn thành màu đào hồng hời nào rồi

Đường nhìn lên trời cao

- Anh ngó gì đó?

Nhi hỏi

- Ngó mây

- Mây

Chàng nắm tay nàng khẽ bảo:

- Thế Sở dù có biệt tài đến mấy cũng chẳng có cách nào nhuộm đám mây trắng ra thành đào hồng được.

- Ủa

Nhi chưa hiểu ý chàng.

- Lúc nào trời còn xanh, mây còn trắng thì anh chẳng lo em bị hấn bốc lên và bay đi

Như nói thầm một mình, rồi chàng nhìn Nhi bảo:

- Nhi em, có lẽ chúng ta sẽ có một ngày dài đằng đằng và phải đối phó với mọi thử thách gay go

Nãy giờ A Tử lẳng xăng chạy tới chạy lui, bây giờ thì nàng đã bụng được nôi cháo ra đặt trên bàn ăn.

- Tôi nghĩ rằng các người cần phải ăn để lấy sức mà đương đầu với một ngày dài đăng đẳng.

Đường thấy A Tử sắp tới bốn bộ bát đĩa, thắc mắc:

- Cô định làm gì vậy

- Để tôi xuống dưới đó thỉnh anh hùng lên ăn sáng một thể cho được việc.

A Tử thản nhiên nói tiếp:

- Đây là một cuộc cạnh tranh công bằng, tôi không muốn có người phải ra sức chiến đấu trong khi nhịn đói. Hơn nữa, người dưới lầu kia chỉ có rắc rối với Nhi thôi, vẫn còn là bạn của hai chúng ta, trên nữa năm nay chúng ta đã cùng đi ăn, đi chơi với nhau, chia ngọt xẻ bùi cho nhau nên tôi chẳng đành lòng để người bạn đó đứng mãi dưới kia mà nhịn đói được và chẳng tôi có nhẫn tâm làm như vậy đi nữa, thì chắc chắn anh ta cũng sẽ tự ý lên đây bây giờ.

Vừa dứt lời là nàng chạy xuống lầu đi ruốc khách thật. Thế Sở bước vào nhà với sơ mi trắng và quần tây đen gọn gàng, không có những chữ "Tội nhân" và "xin tha thứ"... Dường như hẳn mới gọi đầu cạo râu, mặt mày sáng sủa, tinh thần tươi tỉnh, chẳng có chút vết tích nào khả dĩ gọi là "thất tình" hay "mất ngủ" gì cả.

- Chào quý vị!

Hắn vui vẻ chẳng khác gì bình nhật, làm như giữa bốn người chưa hề xảy ra chuyện gì đáng tiếc:

- Tôi đem "dầu chá quẩy" đến cho các bạn đây, có cả món xôi nếp mà Nhi thích ăn nữa

À thì ra cái gói trong tay hắn là gói đồ ăn biết thế thì A Tử đâu cần xuống mời làm gì?" Khi Đường thầm nghĩ như vậy thì chàng phát giác phần lượng của gói đồ chẳng ít, như vậy dù chẳng mời hắn cũng sẽ lên đây ăn sáng như thường.

- Mộ Đường.

Thế Sở kéo ghế ngồi đối diện với Đường, duỗi thẳng cặp giò ra bảo:

- Tôi thành thật xin lỗi anh.

Hắn tươi cười một cách tự nhiên, tỏ ra ôn hoà nhã nhặn khác hẳn với thái độ thô lỗ, bê bối trong đêm qua:

- Đêm qua tôi hơi thất thường, mất bình tĩnh, buông những lời trái tai, xin anh miễn chấp chộ Thật ra tôi là con người rất trọng tình bạn, đã một ngày là bạn thì suốt đời anh vẫn là bạn của tôi vậy

- Tôi rất lấy làm sung sướng được nghe những lời của anh vừa nói

Đường nhìn Thế Sở có cảm giác là lạ, hắn thay đổi quá nhanh, thật dễ sợ tuy nhiên, đối phương đã có "phong độ" như vậy thì mình cũng nên tỏ ra lịch sự với người ta:

- Đúng ra là tôi xin lỗi anh mới phải thường rằng "Quân tử bất đoạt nhân chi ái", đáng lý tôi phải giữ một khoảng cách...

- Đừng giải thích!

Thế Sở ngắt lời Đường và tiếp theo với thái độ nghiêm chỉnh:

- Chúng ta chẳng cần bàn luận đến quân tử hay phi quân tử, trên chiến trường tình ái vốn chẳng có quân tử nào hết, nếu ai

mà đòi làm quân tử thì chắc chắn là kẻ đó sẽ thất bại, là hèn nhát! Vậy chúng ta nên dẹp cái giáo điều "ngụy quân tử" của giai cấp sĩ phu Trung Quốc qua một bên đi, hể "cua gái" là mạnh ai nấy cậy vào bản lĩnh của mình. Mộ Đường.

Hắn gật gù:

- Tôi rất khâm phục anh!

Đường ngăn cả người, tên này đang đóng kịch đây. Nhưng thái độ của hắn thì khá "thành khẩn" đấy!

- Thế Sở, nghĩa là anh muốn nói chúng ta vẫn còn là bạn thân như cũ, chẳng có gì thay đổi bởi bởi sự biến chuyển của Nhi

Hỏi như vậy là Đường vẫn còn thắc mắc. A Tử xía vào:

- Thay đổi là hắn rồi!

Nàng nhìn Đường, lại nhìn Thế Sở.

- Tuy nhiên, nếu hai anh không gương cung tuốt kiến nữa thì tại hạ cùng Nhi sẽ sống an lành.

- Yên chí đi!

Thế Sở nhìn sang Nhi bảo:

- Nhi, chớ có cầm mãi gói xôi như vậy, cô quên rồi sao Chúng ta đã từng "ước pháp tam chương", cô có thích cũng chỉ ăn được nửa gói thôi, kéo rồi lại la đau bụng.

Cũng may từ trong túi áo hắn móc ra một lọ thuốc:

- Tôi đã đem sẵn theo đây cho cô rồi, thằng này biết trước mà.

Đường mỉm cười, đã hiểu được phần nào về Thế Sở, chàng

đưa tay ra đỡ lấy lọ thuốc đỏ, xem nhãn hiệu và lời chỉ dẫn, xong nhìn Nhi bảo:

- Chẳng sao đâu, Nhi, em có thể ăn hết gói xôi đỏ, lát nữa chúng ta đi dạo bước một hồi, cử động chút cho thức ăn dễ tiêu Còn lọ thuốc này là thuốc loại trị bao tử trung hòa, và lại dạ dày của em không thừa chất chua, tốt hơn hết là đừng có uống nhiều

- Ồ!

Thế Sở cười khoan khoái và bắt đầu húp cháo, hần húp hết cả tô cháo rồi mới nói:

- Tôi quên mất anh là ông bác sĩ, nói nhất định là không sai Được rồi!

Hần đặt bát, bỏ đũa xuống, nhìn Đường:

- Xem chừng tôi phải bàn giao Nhi lại để anh lo cho nàng.

- Anh chẳng cần bàn giao

Đường quả quyết:

- Nhi thừa sức tự chủ bản thân, tự ý đi về hướng nào mà cô ta chọn lấy

Thế Sở nhìn lại Đường một hồi khá lâu rồi nghiêm mặt bảo:

- Con người anh xem ra chẳng đơn thuần.

Hần đảo mắt:

- Tôi chịu thua anh, mà không chịu thua cũng chẳng được, vốn dĩ đã thua rồi, nhưng chẳng sao, chúng ta vẫn là bạn thân như thường. Tôi chỉ làm lạ, tại sao có những cặp vợ chồng lại

coi nhau như kẻ thù, sau khi họ ly dị.

Hấn xoay lại hỏi Nhi:

- Nhi, hôm nay có chương trình gì? Chẳng là tuần rồi đã hẹn tôi chủ nhật này đưa cô về Cao Hùng thăm mẹ cô, vậy cô định đi không? Chiếc xe tôi vừa cho vào garage kiểm lại, đã rửa sạch sẽ, xăng nhớt đầy đủ cả.

Hấn cười nhí nhảnh:

- Cũng đã xi mới lại rồi! Thế nào Tôi sẵn sàng làm tài xế đưa hai cô về Cao Hùng. Mộ Đường, nếu anh có rảnh thì mời anh cùng đi cho vui!

CHƯƠNG 11

Giương mặt Nhi xám xịt ngay từ khi Thế Sở bước chân vào nhà, nàng ngồi ủ rũ, nãy giờ chỉ cúi đầu ăn xôi chẳng cười chẳng nói, bây giờ thì lại đem cái bánh nướng xé tan ra từng miếng nhỏ, xé bánh vụn và hột mè ra đầy bàn, rồi dùng ngón tay bút gom lại, rẽ ra một cách vô thức. Khi nghe Thế Sở hỏi, nàng giật mình chẳng biết trả lời làm sao

Thấy vậy Đường bảo:

- Bữa nay Nhi không về Cao Hùng, vì chúng tôi đã có chương trình riêng, ăn xong đây chúng tôi sẽ đi ngay

- Chương trình riêng?

Thế Sở gặng lại

- Phải, chương trình riêng... nghĩa là?

Đường trả lời thẳng:

- Chương trình thuộc về riêng tôi với Nhi mà thôi Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ được.

Thế Sở tựa lưng sát vào ghế, nhìn mặt Đường bảo:

- Một Đường! Anh có vẻ chẳng chịu chơi

- Hử

- Tôi đã bảo chúng ta vẫn là bạn, nếu đúng vậy thì tại sao anh

lại gạt tôi với A Tử ra ngoài

- Tôi chẳng quan tâm bị ai cho ra rìa

A Tử cướp lời Thế Sở:

- Chỉ xin các ông đừng lôi tôi vào vòng chiến thôi!

- Chẳng là đã "ngưng bắn" rồi sao

Thế Sở bảo:

- Đâu có còn "chiến sự" nữa mà lọ

- Vậy

Đường đáp:

- Tôi mong được như vậy

- Thế thì.

Thế Sở nhìn Đường lại bảo Nhi:

- Tại sao lại không thích tôi tham dự chương trình của hai người?

- Chẳng phải là không thích.

Đường cũng nhìn thẳng vào Thế Sở:

- Thế Sở, bộ anh nhất định buộc tôi phải nói thẳng?

- Thì cứ nói thẳng đi

- Tôi phải đề phòng anh!

Đường nói toạc móng heo:

- Anh là đối thủ lợi hại, bất cứ về mặt nào, dáng dấp, phong thái, cách ăn, lối nói và cả cơ trí của anh đều thuộc vào hạng siêu việt, trận này tôi chỉ thắng bởi cái sơ hở của anh, chứ chưa thắng hẳn về thực lực của anh, khi anh đưa hết tiềm lực ra, thì rất có thể chuyển bại thành thắng, cho nên thú thật với anh, tôi phải tách Nhi ra xa anh!

- Anh nói cũng có lý, Đường.

Thế Sở nhìn chăm chăm vào mặt đối phương:

- Bây giờ tôi đã biết, anh là một đối thủ rất lợi hại!

Bỗng nhiên hắn cười khanh khách, ra vẻ rất hào phóng:

- A Tử nói đúng, đấng mày râu ăn nhò thua chịu! Được rồi, anh ưng làm sao thì làm, tôi sẽ không gây trở ngại cho anh.

Hắn xoay qua A Tử:

- A Tử, bây giờ tôi chỉ còn cách mời cô chung vui với tôi trong ngày nghỉ tuần này thôi

- Không! Không!

A Tử đáp lại ngay:

- Xin lỗi, bữa nay tôi có sắp đặt riêng, tôi có hẹn với người ta

Thế Sở lại bị một vố đau, hắn gặng lại:

- Có hẹn, với bạn trai hả?

- Đúng.

A Tử rất thản nhiên:

- Nhưng chỉ là một đứa con trai thôi, chưa thể gọi là bạn trai được, mới quen đây mà.

- Ủa!

Thế Sở lại tựa sát lưng vào ghế:

- Nói vậy là cô cũng có chương trình riêng?

- Đúng Thế

Thế Sở phản kháng tiêu cực:

- Được rồi, các người cứ đi thực hiện chương trình riêng của các người đi, để tôi ở lại rửa chén cho

- Thế Sở!

A Tử dặn dò:

- Tôi lưu ý anh, nếu anh còn phá phách căn nhà này, sơn phết tùm lum hay bày thêm đồng rác nữa thì đừng trách chúng tôi giận anh.

Nét mặt Thế Sở xám lại, nhìn Nhi bảo:

- Nhi, mới hồi nào những thú vui mà chúng ta cùng chế ra, bây giờ trở thành rác rến! Tôi đã hiểu

Hắn chống bàn đứng dậy từ từ:

- Chính tôi là đồng rác lớn nhất trong nhà này, thôi thì để tôi dẹp nó đi cho các người mát dạ

Khi tiến gần tới cửa, hắn quay lại bảo:

- Chúc cho chương trình riêng của các người thành công mỹ

mãn.

Thế Sở đi rồi, Nhi mới thở ra một hơi dài như vừa thoát nợ. Hôm đó, Đường lái xe đưa Nhi đi chơi suốt ngày Họ dọc theo xa lộ Tân Hải mới được khai thác xuyên qua Động Dơi, bãi tắm Hải Tân, Thạch Môn, Kim Sơn và Dã Liễu, dọc đường ngưng lại từng chặng để ngắm cảnh, hóng gió biển, dạo bãi cát, xem sóng khơi dưới ánh nắng vàng... Nhắm mùa hè, nơi bờ biển là cả một biển người, bãi tắm càng đông nghẹt. Hai người không có mang theo đồ tắm đi bơi, nên chỉ thả bước quanh bờ biển, thưởng thức cảnh trí và hô hấp không khí trong lành của biển cả rất thoải mái Thế nhưng Nhi tỏ ra rất trầm mặc, có lẽ bị ám ảnh bởi Thế Sở, lúc nào cũng như thất hồn mất vía, thần sắc bất an, mỗi lúc ngưng xe đều hoảng hốt ngó quanh tứ phía như đang lo ngại chuyện gì. Thấy vậy, Đường hỏi:

- Nhi, em nghĩ ngợi gì đó?

- Không, chẳng có gì

Mặc dầu nàng đã trả lời một cách thản nhiên, nhưng chàng thấu hiểu tâm trạng của nàng:

- Em chẳng nên buồn vì hắn, em mà buồn thì anh vui làm sao được?

Chàng thầm nghĩ nên đổi đề tài để xoay chiều tâm lý, bèn chỉ ra biển hỏi:

- Em có thích biển không?

Nàng ngó ra biển cả ngút ngàn theo hướng chỉ của chàng:

- Em tin rằng phần đông người ta đều thích biển.

Chàng tiếp lời ngay:

- Bởi vì không gian của đời sống ngày nay quá ư hạn hẹp, bao hỉ nộ ai lạc của con người đều chỉ được diễn ra trong khuôn khổ nhỏ bé trong các gian phòng chung cư, nghĩa là phần đông con người hiện đại là sống trong ba gian phòng: phòng khách, phòng ăn và phòng cà phê nhạc, ai có thêm được cái văn phòng nữa là khá lắm rồi! Ấy Thế mà hai hôm trước anh đọc báo thấy bài phê bình về cuốn phim Tam Phòng, cho là không đúng với tinh thần "tả chân", anh nghĩ buồn cười!

- Có lẽ bài bình luận chê cuốn phim đó quá khô khan chẳng?

Nhi vốn thích thú về điện ảnh, nàng tiếp:

- Cái mà người viết bài cho là còn thiếu sót đó là cái giường!

- O!

Đường hơi bất ngờ:

- Thật vậy sao

- Em cũng chẳng rành lắm, tuy nhiên, đôi khi em thấy kẻ viết bài phê bình chưa chắc có cốt ý phê bình một cái gì, mà chỉ có phê bình bởi lẽ gọi là phê bình đó thôi!

- Đúng lắm đấy!

Chàng tán thưởng rằng:

- Đây là nhân tính, chê kẻ khác là một phương tiện hay nhất để đề cao cho chính mình. À, mà biến...

Chàng sực nhớ cái chủ đề vừa rồi bị lãng quên:

- Khi người ta bị đóng khung muốn ngộp thở trong ba gian

phòng là họ nghĩ ngay đến biển cả, đôi khi biển rất là "nhân tính" đó.

- Biển mà cũng có nhân tính, em chưa hiểu

- Em coi kìa

Chàng kéo nàng lại trước mặt, hai tay vịn vai xoay nàng trực diện với biển:

- Biển có khi dịu hiền, có lúc sôi động, ba hồi trong thấu đáy, lắm lúc lại thâm trầm chẳng biết đâu mà lường... Điều chính yếu là bao giờ nó cũng biến, cũng động, em nhìn xem những bọt sóng kia, cái sau nối liền cái trước, lớp mà em đang thấy đã khác hẳn với lớp vừa rồi Em từng thấy gì hay thay đổi nhanh chóng như thế chưa Đó là con người, con người là như thế đó!

- Nhưng mà cũng có khá nhiều người không thay đổi, chẳng hạn như bà Xẩm, ngoài đầu hẻm suốt đời đi giặt quần áo cho người ta, ngày nay máy giặt đã tràn ngập thị trường, Thế mà bà ta vẫn còn đi giặt quần áo thuê.

- Xin lỗi, cái mà em thấy bất biến đó là đời sống chưa phải là đời người

Chàng đưa nàng về hướng sạp bán hàng, và tiếp:

- Trên thực tế thì dù là đời sống cũng đang biến động, chỉ vì nhiều người không để ý đó thôi Riêng về tâm thái của con người thì thiên biến một cách dễ sợ, có khác chi biến cả đậu

Nhi dừng gót ngược mặt nhìn Đường:

- Thật em không hiểu nổi, anh là bác sĩ y khoa sao lại chịu khó nghiên cứu về biển, về nhân tính? Còn ghép hai thứ đó

lại với nhau

- Có gì lạ đâu, bởi con người có óc liên tưởng.

Chàng mỉm cười:

- Hồi anh đi học, anh thường đến bờ biển cắm trại với bạn bè, đấy là một lối thoát,

từ phòng giải phẫu, gian nghiên cứu vi trùng, theo dõi bệnh trạng, phân tách nhân

thể cấu tạo trốn ra ngoài để nhìn biển, rồi liên tưởng đến sinh mạng.

- Một lối thoát thi vị nhỉ! Còn những bạn hữu đó của anh đâu

- Biến đổi cả rồi...

- Biến đổi.

-Phải, họ đã biến đổi như làn sóng biển. Có đứa xuất ngoại, có đứa lấy vợ sanh con, có đứa vào làm trong y viện lớn, có đứa mở phòng mạch riêng như anh... Tóm lại là ai cũng biến đổi, ai cũng bận việc cả, ngẫu nhiên gọi nhau qua điện thoại hỏi thăm kẻ như còn thân mật. Điện thoại đã rút ngắn khoảng cách giữa người nọ với người kia thật, nhưng nó cũng nói dài thêm khoảng cách đó.

- Đúng!

Nàng hoàn toàn đồng ý:

- Bởi nhờ điện thoại có thể nói chuyện với nhau mỗi lúc càng thưa ị Các bạn học cũ của em cũng vậy, chỉ gọi nhau qua dây nói thôi, ít khi được thấy mặt nhau

Đang nói chuyện, bất giác đã tới sạp bán hàng. Tại đó, đông nghẹt du khách, kẻ mặc đồ bơi, người khoác khăn tắm, chen chân nhau mua thức ăn thức uống. Đường hỏi Nhi:

- Em dùng thứ gì? Chắc là khát nước rồi, thích uống Coke hay nước cam?

- Cô em chịu ăn kem nhất.

Từ đâu thành linh có tiếng nói của ai, một dáng người lớn tướng, đứng che ngang trước mặt, trong khi một phần kem bánh kẹp đã đưa kề tận miệng Nhi

- Thế Sở!

Nàng lùi lại hai bước, kinh ngạc:

- Anh bén gót chúng tôi

- Hãy ăn kem đi kéo tan hết, Nhi!

Thế Sở ra bộ thân mật và vui vẻ:

- Hai thằng đực rựa mình dùng nước ngọt nhé....

Đường nhìn Thế Sở gần như không dám tin ở cặp mắt mình. Thiệt là "âm hồn bất tán" mà, những về mặt khác chàng lại cảm thấy có chút thương hại, có phần khâm phục về "tinh thần bất khuất" của Thế Sở.

- Nhi

Đường vỗ vai nàng bảo:

- Ăn đi, người ta đã có nhã ý mời thì em cứ ăn đi

- Có thể chứ.

Thế Sở mỉm cười:

- Đề nghị chúng ta qua bên kia ngồi nghỉ mát đi, phơi nắng tự này giờ rồi cũng nên nghỉ cho khoẻ, kia kia, tôi đã thuê sẵn chiếc dù ở bên, hãy sang nghỉ chân đi kéo Nhi lại chóng mặt.

Đường lữ khóc lữ cười, chẳng biết nói làm sao Nhi đã cầm lấy kem, lớn lên cúi đầu xuống ăn như lữ ăn xôi hời sáng. Đường đỡ lưng nàng đưa sang phía cầm dù của Thế Sở. Tới nơi, Thế Sở khui nước ngọt đưa cho Đường một lon, cười toe toét.

- Nhi có xuống bơi không? Trong xe tôi có sẵn bộ đồ bơi của cô.

Nàng vội lắc đầu từ chối Giờ thì Đường đã hiểu ra, sợ dĩ dọc đường Nhi cứ hay ngó quanh với vẻ lo âu là vì nàng có dự cảm Thế Sở sẽ theo gót. Chàng uống hết nước ngọt, ném lon vào sọt rác, rồi nhìn mặt Thế Sở bảo:

- Cảm ơn phần kem và nước ngọt của anh, bây giờ chúng tôi xin phép đi đây, mong anh giữ lời hứa cho, đừng quấy rầy chúng tôi nữa, anh mà cứ theo đuổi như vậy là trở ngại cho chúng tôi lắm.

Nụ cười của Thế Sở đã biến mất, hắn không đáp Đường mà lại hỏi Nhi:

- Nhi, này giờ tôi có gây trở ngại cho cô không?

Nàng lặng thinh.

- Thế Sở!

Đường đáp lời thế cho nàng:

- Biết điều thì anh đừng làm khó Nhi nữa

- Được rồi

Thế Sở nói lại Đường:

- Cầu ai nấy qua, đường ai nấy đi, tôi chẳng có theo dõi ai cả, chẳng qua là mục kích bạn gái tôi À không, lại nhầm nữa rồi

Hắn tự tát vào má cái bốp:

- Là bạn gái cũ của tôi đang dãi nắng, chẳng đành lòng mới thuê cho cây dù; thấy cô nàng phải nhịn khát khô môi, sốt ruột mới mua cho một phần kem đó thôi Là con người trọng về tình cảm, lần lúc tôi hành động không có lý trí, cái gọi là "dần lòng chẳng dặng" đó mà. nếu nghĩ rằng tôi gây trở ngại cho hai người thì tôi xin lỗi, tuyệt đối là vô tình thôi

Nghe hắn lý luận thật là dễ sợ Mộ Đường vội kéo tay Nhi:

- Chúng ta đi thôi!

Nàng đi theo chàng một cách thụ động tiến về bãi đậu xe Cả hai âm thầm bước lên xe, niềm vui của họ đã bị Thế Sở đoạt mất rồi Chiếc xe màu đào hồng đậu cách đó chỉ có mấy bước. Nhìn chiếc xe đó, Nhi càng xốn xang nổi lòng, nước mắt cứ muốn trào ra được. Đường liền nổ máy cho xe chạy ngay. Dọc đường chàng để ý nhìn kiếng chiếu hậu xem chiếc xe đào hồng đó có đuổi theo không, chạy được hơn nửa tiếng đồng hồ mới xác định được là Thế Sở không đuổi theo nữa Tuy nhiên để chắc ăn hơn, chàng đã bỏ qua hai trạm du ngoạn, phóng thẳng một mạch tới Dã Liễu luôn, nhìn lại kiếng chiếu hậu một lần nữa rồi mới yên chí đậu xe lại

- Thôi xuống đây chơi đi

Nhi ngoan ngoãn bước xuống theo lời Đường, hai người dắt

tay nhau vào khu thắng cảnh "Quái Thạch", chàng trấn an nàng:

- Hãy vui lên đi Nhi, hấn cố tình quấy rối để trả thù, chúng ta chớ dại gì chịu ảnh hưởng bởi hấn.

Nàng nhìn chàng gượng cười:

- Vâng, em nghe anh.

Nàng ngược lên nhìn trời, xem mây rồi ngó ra biển:

- Cũng là bờ biển, nhưng chẳng giống tí nào

- Đúng thế, lúc này là bãi cát, bây giờ là thạch ngạn, ý vị của hai loại này hoàn toàn khác nhau bãi cát bình thản, bờ đá cheo leo, trong thơ cổ có câu:

Kinh đào phách ngạn,

Quyên khởi thiên đôi tuyết.

(Sóng dậy vỗ bờ,

Cuộn lên ngàn đống tuyết.)

Chàng chỉ cho nàng xem những bọt sóng trắng đang cuộn cuộn dưới nham thạch:

- Đó em thấy chưa "Quyên khởi thiên đôi tuyết".

Nàng nhìn chàng bảo:

- Anh thật là bác học đa tài

- Không đây là câu thơ có lẽ ai cũng đã từng đọc quá, chỉ vì lâu ngày rồi quên đi thôi, đại khái trong giáo khoa bậc trung

học đều có, anh chẳng bác học mà là "con một sách", cha anh thường gọi anh là "thằng học trò ngớ ngẩn".

Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Anh nào có ngớ ngẩn, cái gì anh đã học đều ứng dụng vào đời sống thực tế và học một hiểu mười, thật là thông minh tuyệt đỉnh...

- Lại nữa rồi, Nhi, em lại rót cho anh say nữa rồi!

Nàng cười, lần này nàng cười thật. Thấy có cô gái bán vỏ sò dưới gốc "quái thạch", nàng điu chàng chạy tới hoan hỉ bảo:

- Đi chọn mua vỏ sò với em đi, em thích chơi vỏ sò lắm, anh biết không, em đang làm collection đó, những chỉ chơi loại nhỏ thôi, em không thu thập thứ lớn.

Bỗng nhiên, nàng khựng lại, trở to mắt. Thế Sở từ phía sau quái thạch hiện ra như cái bóng ma, hấn xòe bàn tay trước mặt Nhi, trong lòng bàn tay đó đã nắm sẵn một số vỏ sò nhỏ đủ màu. Khác với lúc ở bãi cát, mặt hấn bây giờ tái nhợt, đầu tóc bị gió biển thổi tả toai, trong cặp mắt âm đạm có chứa niềm ai oán, ý khẩn cầu, xem ra cô đơn, tiền tụy, thiếu nạo

- Vỏ sò đây!

Hấn nói nhỏ nhẹ như đứa trẻ sợ bị rầy:

- Tôi đã chọn những cái mà cô chưa có.

Nhi chùn chân, bắt đầu tháo lui, Đường đỡ nàng lại

- Trời ơi!

Tiếng than của nàng rất nhỏ:

- Chết tôi mất.

CHƯƠNG 12

Sau đó, Đường kiểm lại những gì đã diễn ra trong thời gian qua, nghĩ rằng câu "Chết tôi mất!" phải là mình nói mới đúng. Chàng nghĩ mãi không ra tại sao cục diện lại trở nên rối ren và hỗn độn như thế này. Chỉ biết là bắt đầu từ hôm "tặng vỏ sò" thì "ba bạn" lại hành động như trước, đi chơi với nhau như cũ.

Nguyên do chính có lẽ là vì Nhi "chẳng đành lòng". Nàng thường nói với chàng:

- Anh không thấy tội nghiệp cho ảnh saõ thiết tưởng chúng ta cũng nên giúp cho Thế Sở sống qua quãng thời gian đau khổ, anh đồng ý chứ? Đàng nào cũng sẽ là bạn với nhau từ giờ về sau

Rồi từ hôm đó trở đi, bất cứ hoạt động nào của Đường và Nhi cũng có chân Thế Sở cả, và hẳn luôn luôn tỏ ra khiêm tốn lễ độ, vui vẻ nhã nhặn, biết chiều ý người khiến cho Đường không còn có nào để từ chối hẳn chen vào đời sống của mình. Sự thật thì chàng cũng đã nhiều lần từng phản đối chuyện đó, nhưng lần nào Nhi cũng tỏ vẻ buồn lòng:

- Mợ Đường, anh vốn là con người độ lượng, khí khái và hào phóng, sao lại chẳng dung nạp được "thủ hạ bại tướng"?

"Nhi ơi, anh cũng như mọi người đàn ông khác, đâu có độ lượng, hào phóng như em tưởng, hẳn là cái gai trong mắt anh, hẳn là mối đe dọa lớn của chúng ta" nhưng than ôi,

những lời "ích kỷ" đó làm sao nói ra cửa miệng với Nhi được?

Công việc của Đường ngày càng bề bộn thêm, phòng mạch của chàng ngày nào cũng đông khách. Sao thời buổi này thiên hạ lắm bệnh quá vậy, làm sao như đi khám bác sĩ là một thứ "mốt" chẳng bằng. Có hôm sau giờ tan sở, Nhi tới phòng mạch thăm chàng cũng phải cảm thán:

- Bây giờ tôi mới biết nguyên do tại sao rạp chiếu bóng vắng khách, té ra thiên hạ đổ xô đi khám bệnh ráo!

Hàng ngày cứ 9 giờ sáng mở cửa ra là bắt đầu bận rộn cho đến 11 giờ khuya Đường đã dành hết ngày giờ quý báu nhất của mình cho bệnh nhân, chàng cặm cụi làm việc đến nỗi không làm sao nhín chút thì giờ để gọi một cú điện thoại

Hết tháng 8 rồi tháng 9 lại trôi qua, Đường sức nhớ dạo này Nhi ít khi tới phòng mạch thăm chàng như trước, tuy nhiên đôi lúc nàng có gọi điện thoại đến giải thích rằng:

- Em biết anh đang bận việc nên không qua làm rộn anh. Vậy sau giờ nghỉ mời anh qua bên này chơi

Nghĩ cũng có lý, nếu bảo ngày nào cũng tới phòng mạch ngồi nhìn những người già, đứa trẻ bệnh hoạn bước ra rồi bước vào, thật là một chuyện nhàm chán quá đi, điều đó chàng rất thông cảm với nàng, nhưng đã nhiều lần chàng bắt gặp nàng ngồi cạnh kè Thế Sở, chuyện trò vui vẻ trong căn nhà "ảo tưởng" thì cảm thấy khó chịu làm sao Thế rồi quả bom nổ chậm đã phát nổ vào một đêm cuối tháng 9.

Đêm đó, khi Đường bước vào nhà "ảo tưởng", sau khi phòng mạch chàng nghỉ việc là đã quá 11 giờ khuya, đang lúc Nhi và Thế Sở ngồi chung một chiếc sofa, còn A Tử thì đi chơi với

bạn trai tới giờ đó còn chưa thấy về. Từ đầu mùa hè năm nay, A Tử đã quen biết một chàng trai làm trong hãng buôn, nghe nàng gọi tên là Cao Khải, nhưng nàng bảo rằng, Cao Khải chỉ là hên danh chứ không phải tên thật, bởi vóc người chàng cao lóng khổng nên có chữ "Cao", còn về chữ "Khải" thì A Tử cười nắc nẻ rằng:

"Các bạn nghĩ là hiểu ngay". Thấy A Tử liên hệ với Cao Khải rất mật thiết, Nhi thường đề nghị:

- Chị đưa anh ấy đến cho tụi này biết mặt coi

Nhưng lần nào A Tử cũng trả lời liếng thoảng rằng:

- Tao không muốn cho anh ấy bị tiêm nhiễm cái trò chơi "Tam Nhân Đồng Hành" của tụi bây. Quả thật "Tam Nhân Đồng Hành" là một trò chơi rất nguy hiểm giữa Đường với Nhi và Thế Sở. Đêm đó, Đường mục kích cảnh chướng tai gai mắt sao khỏi nổi máu ghen? Chàng bận việc suốt ngày, chỉ mong được hưởng giây phút yên tĩnh, êm ái, tại sao Thế Sở lại đến chiếm ngang xương?

- Thế Sở, anh đến đây được bao lâu rồi

Giọng nói của Đường có mùi thuốc súng.

- Tôi đi đón Nhi về vào lúc vừa tan sở.

Nhưng Thế Sở trả lời một cách bình thản:

- Chúng tôi cùng đi ăn gỏi cá, món Nhi thích nhất, sắm một món đồ chơi, đây anh xem nè.

Đường nhìn kỹ lại đó là một con diều hâu hình chim đại bàng màu đào hồng.

- Để cuối tuần này chúng ta đi thả điều chơi,

Thế Sở có vẻ phấn khởi tiếp:

- Như anh đã biết, mùa thu là mùa thả điều

- Ủa, đã sang thu rồi sao

- Ờ, mùa thu Đài Loan đến có hơi muộn, nhưng bây giờ là cây phong ở Sam Lâm Khê đã trở màu đỏ rồi

- Sam Lâm Khê?

Đường bõ ngõ hỏi:

- Sam Lâm Khê ở đâu vậy

- Ồi cha!

Nhi than dài một tiếng, vẫn ngồi rút mình trong sofa Đem đó nàng mặc chiếc áo cánh hở cổ ngắn tay với quần short để lộ cặp đùi dài thông thọt. Nhắm lúc Thế Sở khom lưng quần dây điều, chẳng hiểu là vô tình hay hữu ý, cùi chỏ của hắn cứ hay chạm vào bắp vế nàng.

- Sao anh quê quá vậy

Nàng nhìn Đường cười bảo:

- Cả thắng cảnh Sam Lâm Khuê cũng chẳng biết ở đâu Để em mách cho nè, Sam Lâm Khuê ở huyện Nam Đầu, từ Khê Đầu lái xe vào chừng một tiếng đồng hồ là tới Vào mùa thu này, lá Phong thu ở đó đều trở thành màu đỏ khắp sườn đồi trong rất ngoạn mục. Trên đồi còn có những hoa Thạch Nam, hoa Ngu đóa, gộp chung lại y như là Tú Cẩu Ngoài ra còn có hai dòng thác, nhiều thần mộc (Cổ thụ thật lớn) và khúc sông

nhỏ để diu khách thả câu

- Bộ em rành chỗ đó lắm sao

Đường nhường mắt hỏi

- Dĩ nhiên, hồi tháng mười năm ngoái tụi em có đến đó ở chơi những ba ngày, do Thế Sở lái xe, chẳng những đến Sam Lâm Khuê mà còn tới cả Phượng Hoàng Cốc nữa cơ. Lần đó đi chơi thiệt là vui!

- Bối vậy

Thế Sở tiếp lời:

- Chúng tôi dự định cuối tuần này đi thăm lại cảnh cũ. Rất may mắn vừa phải lúc tôi thực hiện xong một loạt tiết mục phim truyền hình, được nghỉ phép cả tuần lễ Nhi cho biết là có thể xin được ba ngày phép cộng với ngày thứ bảy và chủ nhật là có đủ năm ngày liền. Còn anh, Mộ Đường?

Đường nhìn Thế Sở rồi lại nhìn Nhi:

- Trong chương trình của các người có cả tôi nữa sao

- Sao anh hỏi kỳ vậy

Nhi vẫn tươi cười tiếp:

- Anh là vai chánh trong chương trình này, tụi em đều đi đến qua đó rồi, chỉ còn mình anh là chưa thôi

-Nhi

Chàng bước tới trước sofa nhìn nàng bảo:

- Bộ em nghĩ rằng, cả đám bệnh nhân của anh họ sẽ hện nhau

đừng ai sinh bệnh để cho ông bác sĩ này có dịp đi chơi

Lập tức nụ cười của nàng biến mất, như nói thầm:

- Làm bạn với bác sĩ thế này thật là chán, chẳng bao giờ chịu nghĩ xã hội
- Nhi, ngay từ ban đầu em đã biết rõ anh là bác sĩ cơ mà.

Chàng có vẻ bất bình.

- Đúng! Là một ông bác sĩ vĩ đại, bác sĩ bắt hủ, bác sĩ cứu nhân độ thế.
- Nếu em có bất mãn về nghề nghiệp của anh,

Chàng ngắt lời nàng và lôi nàng ra từ trong sofa, bởi cánh tay cũng như bắp đùi nàng lúc nào cũng nằm trong tầm hoạt động của Thế Sở. Chàng tỏ thái độ cứng rắn:

- Thì anh xin lỗi, không thể đổi nghề vì em được.
- Vậy anh sẽ làm gì cho em?

Nàng đứng thẳng người trực diện với chàng, đặt đôi tay lên vai chàng:

- Từ trước tới giờ em chẳng thấy anh làm được gì cho em cả.

Câu nói của nàng làm cho bầu không khí trong căn nhà "ảo tưởng" trở nên căng thẳng.

- Vậy sao

Chàng bác lại:

- Nếu em chẳng nhìn thấy thế là em đui, em chẳng nghe thấy

đó là em điếc, nếu em chẳng cảm thấy là em ngu!

Nhi ương ngạnh phản pháo:

- Có thể em đui, em điếc, em ngu, nhưng sự thật là em chưa thấy anh đã làm được cái gì cho em. Anh hằng bảo yêu em hơn mạng sống của anh, Thế mà chỉ xin anh nghỉ phép đôi ngày để đi chơi với em cũng chẳng đáng...

- Nhưng bệnh nhân thì làm sao mà xin nghỉ phép với bệnh tật của họ?

- Nói vậy là anh nhất định không chịu đi Sam Lâm Khuê?

- Thôi được rồi Nhị

Từ trong sofa, Thế Sở nhảy ra bảo:

-Đường không rảnh thì mình rủ A Tử và Cao Khải cùng đi, đã từ lâu tôi ao ước biết mặt anh Cao Khải đó. Có những bốn người chúng ta lên đồi thi đua thả diều, xuống suối thi đua câu cá. Như vậy cho dù ông bác sĩ không đi, chúng ta vẫn chơi vui như thường.

Nhi bá vào cổ Đường, áp sát thân hình mềm mại vào người chàng và trở lại với giọng dịu ngọt:

- Một Đường, anh đi với em đi anh, anh có thể treo bảng tuyên bố có việc phải nghỉ ba ngày, thiết tưởng những con bệnh tự họ sẽ biết đi tìm bác sĩ khác, Ở Đài Bắc, đâu phải chỉ có một ông bác sĩ này thôi

Chàng hơi giao động bởi lời lẽ âu yếm của nàng, nhưng:

- Em cũng nên nhớ là, đặt vấn đề du ngoạn ưu tiên trước công việc chính là sự thiếu cân nhắc. Từ ngày gặp em đòi

sống của anh đã bị xáo trộn nhiều rồi

- Là sự bất hạnh của anh chẳng?

- Ôi!

Chàng chỉ than nhẹ một tiếng.

- Anh đang hối hận?

- Không, chẳng bao giờ

Chàng lắc đầu

Nàng lại cười duyên, ánh sáng trở lại:

- Vậy thì chúng ta cùng đi Sam Lâm Khuê nhé.

- Em nhất định phải đi. Không đi không được sao

- Vâng.

Nàng vẫn giữ lập trường:

- Em đã phấn khởi suốt đêm về chuyến du ngoạn này, em đã hoạch định chương trình tỉ mỉ rồi

- Mộ Đường

Thế Sở đỡ lời nàng:

- Anh chớ làm cho Nhi cụt hứng, cả đến phục trang du ngoạn cô ta cũng đã sắm đầy đủ rồi

Thấy Thế Sở xen vào, Đường lấy làm bực tức:

- Nghĩa là dù tôi không đi, các người cũng vẫn thực hiện chương trình đã vạch sẵn?

Thế Sở im miệng lại, Nhi cũng gần như nín thở.

- Có đúng vậy không?

Đường lớn tiếng hơn nữa:

- Nếu tôi không đi, các người có đi không? Nhi, em nói đi!

Nàng trở mắt nhìn chàng:

- Chỉ có chuyện đi chơi mà anh làm gì dữ vậy?

Nàng cảm thấy bất bình, chớp mắt lia lịa:

- Bộ anh cho là anh không đi thì em cũng không được đi

- Ủ!

Đường buộc miệng trả lời không lưỡng lự. Cả 3 người đều im lặng. Nhi nhìn Đường một hồi, rồi từ từ buông tay xuống, trở lại ngồi vào sofa Bất ngờ, Thế Sở vỗ vào đùi nàng một cái, cười bảo:

- Nhi đừng giận, Mộ Đường chẳng qua là nói vậy thôi!...

- Thế Sở!

Thế Sở vốn tưởng đó là một tuyệt chiêu khả dĩ hoá giải cuộc xung đột vừa rồi, nào ngờ Đường đột nhiên thét lên, lớn tiếng đến nỗi chính chàng cũng phải giật mình.

Ngọn lửa căm hờn đã nén tự lâu trong lòng chàng, giờ đây bộc phát như hoả diệm sơn phát nổ, chẳng còn cách nào ngăn chặn nổi, chàng chỉ thẳng vào mũi Thế Sở:

- Mày cút đi cho tao! Thế Sở, mày nghe đây, chuyện gì giữa tao với Nhi, tại tao tự giải quyết với nhau, đâu cần mày xía

vào, hãy im cái mồm của mày đi, chớ xen vào việc của tui tao! Bây giờ thì mời mày ra khỏi nhà này để tao nói chuyện riêng với Nhi!

Như quả bom hạng nặng phát nổ làm chấn động cả gian nhà. Mặt Thế Sở đỏ gay, gân cổ phình lên, trái lại mặt Nhi tái mét, cắt không ra máu Thế Sở đứng thẳng người dậy trong tư thế sẵn sàng, gân cổ hổi:

- Đường, anh bảo tôi rút đi phải không?

- Ồ!

Đường quát tháo:

- Tao biểu mày rút đó!

Sợ hai còn gà cồ chọi nhau, Nhi nhảy ra đứng chặn trước mặt Thế Sở. Hấn hỏi:

- Nhi, cô có muốn tôi rút đi không?

Nàng xoay lại nói với Đường:

- Một Đường, anh lấy tư cách gì để đuổi Thế Sở? Đây là nhà của em, Thế Sở là bạn em, anh bằng vào đâu mà biểu người ta rút? Anh tưởng yêu nhau là anh có quyền lũng đoạn cả đời sống em, mặt sát thú vui của em, có quyền đuổi cả bạn bè của em hả? thế là anh tự phụ, anh hiếp đáp người quá đi!

Lời của Nhi như nước lạnh tưới vào đầu, Đường tê tái cõi lòng, nhưng cơn giận vẫn không nguôi:

- Cô nói đúng, Nhi, tôi không có tư cách đuổi bạn cô, không có quyền lũng đoạn đời cô, làm mất thú vui của cô.

Chàng bước tới trước mặt nàng:

- Nhưng có một điều cô nên nhớ, trong đời cô chỉ được quyền có một người đàn ông thôi, không là tôi thì là nó, cô không thể bắt cả hai tay mãi như thế được! Bây giờ thì cô cứ chọn đi, nếu cô giữ nó lại thì tôi rút! Cô nói đi, Nó hay là tôi.

Nỗi đau thương trong lòng Nhi hiện lên rõ nét mặt. Nàng cũng lớn tiếng lên:

- Anh nhất định đòi tôi chọn trước cảnh này! Anh là kẻ độc tài, là một bạo chúa! Anh ích kỷ, chẳng hiểu tôi tí nào, chẳng có chút máu văn nghệ mà chỉ biết có hành nghề thôi! Giữa tôi với anh là hai Thế giới cực đoan...

- Đủ rồi!

Đường ngắt ngang lời Nhi:

- Như vậy tức là cô đã chọn rồi! Thế Sở, chúc anh vui vầy hạnh phúc! Nhưng Nhi, lần sau mà cô có tự tử nữa thì xin lỗi, chớ có gõ cửa nhà tôi! Chào các người!

Chàng xông ra cửa và khép lại thật mạnh tay. Tiếng "ình" của cánh cửa làm cho con tim chàng vỡ tan như mảnh kiếng bị đập nát.

CHƯƠNG 13

Sau trận kịch chiến thua không còn manh giáp, suốt đêm Đường không tài nào chợp mắt nổi. Song, thời gian có bao giờ chịu ngưng lại vì chàng mất ngủ hay vì chàng tan nát cõi lòng, công việc hàng ngày cũng không thể đình lại vì chàng thất tình, bệnh nhân cứ đến như bình nhật... cho nên sáng hôm sau vẫn dẫu vào đấy, mọi sinh hoạt vẫn diễn ra y như cũ. Bệnh nhân đã đến như thường lệ thì Đường vẫn bận việc như ngày nào. Chẳng có chứng bệnh nào đáng gọi là nan y cả, không là ông già bà lão áp huyết cao, thì những đứa trẻ viêm cuống họng cũng như cảm cúm bốn mùa chẳng khi nào dứt. Thế cũng tốt thôi, bận công việc có thể giúp cho người ta khỏi nghĩ ngợi, lãng quên nỗi buồn phiền, song cứ thấy có những cơn đau nhói thoáng qua như mũi dao găm thọc vào tim chàng, cơn đau vô hình vô dạng đó đã đến với chàng những mấy mươi lần trong một ngày, bản thân tuy là danh y, chàng cũng đành bó tay.

Cơm trưa chỉ nếm qua rồi bỏ, cơm chiều lại càng thấy vô vị hơn, đời sống bỗng dưng trở nên nhạt nhẽo, trống rỗng. Lần khi chàng ngăn ngõ đang lúc khám bệnh cho người ta, chỉ vì một ảo vọng nằm trong tiềm thức. Tiếng chân ngoài cửa chắn đó có phải là nàng không? Bóng người ngoài cửa sổ đó có phải là nàng không? Tiếng cười, giọng nói trong phòng khách đó có là của nàng chăng? Không, đều không phải, mọi hiện tượng quanh đây chẳng có gì liên hệ đến Nhi cả, hẳn là giờ này nàng đang bay bổng trên tầng mây cao với con đại bàng

đào hồng.

Đến lượt hai cô y tá ca đêm tới làm việc. Hễ có mặt Chu Châu và Bội là có tiếng nói tiếng cười Bội hí hờn đẩy cửa vào:

- Lý y sư, con Chu Châu nó mời ông ăn bánh đám hỏi đây nè.
- Ủa!

Chàng nhìn ra cửa thấy Chu Châu đang ôm hai hộp bánh bước vào, vẻ vui mừng hiện lên trên gương mặt tròn trĩnh của nàng. Nàng đặt hai hộp bánh trên nắp đỏ có chữ Hỷ vàng đó lên trên bàn giấy chàng, cười nắc nẻ:

- Lý y sư, em đã đính hôn vào ngày chủ nhật tuần rồi, vì phòng mạch bận việc quá em không dám xin nghỉ phép. Nguyên ý em định mời ông dự lễ, nhưng thấy ông ít thì giờ quá.

Nàng cười hồn nhiên như đứa trẻ ngây thơ:

Để gì có được một ngày chủ nhật, nên không dám gây trở ngại cuộc hẹn cùng cô Nhi... Và lại theo tục lệ tỉnh ta thì đính hôn chẳng qua là một hình thức, phần nhiều là chỉ tặng bánh báo tin cho bà con thân hữu mà thôi. Chừng đến ngày thành hôn đương nhiên là mời ông dự tiệc vui.

Chàng ngấm nhìn Chu Châu, cái mồm liếng thoắng, hay cười hay nói, cặp mắt hiền hoà với đôi má bụ sữa đã quen thuộc từ hồi nào Chu Châu bình thản sẽ đem lại cho chồng nàng một nếp sống bình thản, chỉ có an hòa và êm ái, chẳng có phong ba bão táp động trời, anh chàng nào được làm chồng Chu Châu hẳn là có phước lắm đấy.

- Vị hôn phu của cô tên họ là gì?

Chàng nghĩ lại thật là mình quá sơ ý đi, lâu nay coi Châu và Bội như người nhà, ấy thế, đến lúc nàng đã đính hôn mà mình chẳng rõ chú rể là ai, vậy cả năm trời mình đã bận rộn với những gì?

- Anh ấy cùng họ với ông, cũng họ Lý, học về kỹ nghệ.

Nàng tươi cười đáp:

- Hiện đang làm kỹ sư trong một nhà máy

-Ồ, mà quen nhau như thế nào vậy

Chàng cũng gượng cười cho vui

- Cái đó hả....

Hoàng Nhã Bội cười ngất ngưỡng:

- Là do cái ao cá nhà nó đấy mà, nào có bỏ hoang đâu!

- Nghĩa là sao?

- Đừng nghe nó nói tầm bậy

Chu Châu cũng cười nắc nẻ:

- Số là Lý Mậu Sinh là bạn của ông anh em, làm chung trong công xưởng Nam Hà. Vào giữa tháng ba năm nay, ông anh đưa đám bạn đồng nghiệp về quê chơi, họ tổ chức câu cá, đàn hát, ăn thịt nướng ngoài trời thật là vui nhộn. Từ đó trở đi, hầu như chủ nhật nào họ cũng đến, kịp sang hè thì em với Lý Mậu Sinh từ chỗ quen biết sát lại gần nhau. Có một hôm em với anh ấy hợp sức câu được một con cá thiệt là to

Không đợi Chu Châu nói hết, Bội bật cười:

- Nói tới nói lui vẫn là cái ao cá của nhà mày, còn chối vào đầu nữa. Kể ra cái ao cá đó cũng lạ thật, chuyên môn đóng vai "Nguyệt Lão". Này Chu Châu, bận sau cho ta đến câu cá với nghe

- Làm như chưa hề biết nhà tôi bao giờ.

- Thì bận đó toàn là bạn gái không hà. À chắc là mày không muốn cho tao gặp mặt anh chàng Mộ Đường chó gì, bộ sợ tao hạ thủ.

- Đừng nói vậy, còn anh chàng ký giả họ Lưu của mày đâu, nói làm sao đây. Giữ bí mật trên nữa năm nay tưởng người ta không biết hả?

- Ê, ê, không được bật mí à ghen...

Hai cô y tá nín nhau cười rúc rích.

- Sao, Nhã Bội

Lý Mộ Đường nhìn nàng hỏi:

- Nói vậy là cô cũng có bạn trai rồi, chừng nào mời bánh đây

- Mời bánh?

Đôi má nàng ửng hồng, dáng mặc cỡ của thiếu nữ thật dễ thương.

- Sớm lắm cũng phải giáp tết.

- À há.

Chu Châu la lên:

- Té ra mày cũng sắp đính hôn, vậy mà cứ giấu kỹ, Lý y sư

không hỏi là chẳng bao giờ mày chịu nói ra

Bội trốn mặt vào phòng thuốc:

- Mày có hỏi bao giờ đâu mà nói, chẳng lẽ tao phải khua chuông lên loan báo cho thiên hạ hay rằng tao sắp đi lấy chồng?

Chu Châu bụm miệng cười, nói với Đường:

- Nó chửi xéo em đó, khi nhiều người biết em có bạn trai thì nó nhạo em là khua chuông làm quảng cáo

Đường rất lấy làm tiếc khi hai cô giúp việc cho mình sắp sửa vu qui, thiên hạ đều biết, duy chỉ có mình chẳng hay biết gì cả, bởi những tháng gần đây trong bộ "Tự điển" của chàng chỉ có chữ "Nhi" mà thôi Hai chữ Băng Nhi vừa xuất hiện là tim chàng lại nhói lên, bất giác phải hít một hơi dài

- Lý y sư

Chu Châu ngạc Nhiên hỏi:

- Bộ ông thấy khó thở hả? Sắc diện hôm nay lạ vậy

- Không, chẳng có gì đâu

Chàng rất cảm ơn sự quan hoài của Chu Châu Để đánh lạc hướng, chàng hỏi:

- Tính ngày nào thành hôn đấy

- Sau Tết ta,

Chu Châu thành thật thưa rằng:

- Có lẽ đến ngày đó em xin từ chức với ông.

- Từ chức?

Chàng bất ngờ:

- Bộ chồng cô không đồng ý để cô đi làm bên ngoài. Cô là một y tá tốt, nếu từ chức vì lẽ kết hôn thì thật là đáng tiếc.

- Mậu Sinh vốn chẳng quan trọng về vấn đề em có đi làm hay không, sở làm của anh ở thị trấn Tam Trung, tụi em có thể thuê nhà ở Đài Bắc, không có gì trở ngại cả. Tuy nhiên, em tự xét rằng, đã lấy chồng thì nên coi chồng là cột trụ gia đình, phần em phụ trách trông nom về việc nội trợ là hơn. Và lại em vốn chẳng có tham vọng gì lớn lao với sự nghiệp riêng... Nói cách khác một khi đã quyết chí thành lập gia đình thì em coi gia đình, tức chồng em như là sự nghiệp của em vậy, em không muốn có chuyện bất hòa xảy ra giữa vợ chồng bởi em đi làm ở bên ngoài, em nghĩ rằng, xã hội này vẫn là xã hội lấy đàn ông làm trọng tâm đúng không?

Đường hết sức ngạc nhiên về lập luận vừa rồi của Chu Châu. Đây là "phái nữ thời nay" ư? Từ hồi nào mà quan điểm của nữ giới hiện đại lại thay đổi, từ chỗ "bước ra nhà bếp", rồi bây giờ lại "chui vào nhà bếp"? Nói gì thì nói, người đàn ông nào mà cưới được Chu Châu là kẻ có phước thật. Khi chàng định nói thêm vài lời tốt đẹp với nàng thì có bệnh nhân tới, nàng vội ra phòng khách làm việc, đi được hai bước ngoảnh lại cười rằng:

- Tối mai em sẽ đem thêm hai hộp bánh nữa để mời cô Nhi của ông và A Tử.

Nàng còn bồi thêm một câu:

- Ước sao được ăn bánh của ông và cô Nhi trước ngày em

nghĩ việc.

Con "đau tim" của chàng lại phát lên, lần này thật là nặng, tự lồng ngực thấu đến tứ chi, ngũ tạng và cả 360 kinh huyết! Sau giờ nghỉ, đêm đã khuya, Đường lên "cư xá độc thân" ngồi vào chiếc ghế đu dưới ánh đèn sàn. Đầu óc chàng mông lung, Tự Nhiên lại nghĩ về việc Chu Châu lấy chồng, rồi liên tưởng đến cái ao cá của nàng, về hôn phu của nàng. Nghĩ về Chu Châu có cái lợi là để khỏi nhớ tới Nhi, nhưng than ôi, tại sao hai chữ "Nhi" cứ hiện lên luôn hồi làm cho con "đau tim" của chàng càng lúc càng nặng thêm. Nhi..., Nhi... như bốn móng sắt của con tuấn mã không cương, đang bôn tẩu dẫm bẩy cỡi lòng chàng.

Bỗng tiếng chuông cửa reo lên, chàng giật mình, à Nhi đây rồi! Chàng lật đật bật người dậy, sơ ý gạt ngã cây đèn sàn, vội đỡ cây đèn lại, chạy ra mở cửa thật nhanh. Người đứng trước cửa không là Nhi mà là A Tử

- A Tử Chàng khê gọi tên A Tử thay cho lời chào không mấy niềm nở, nhưng trong lòng cũng thấy phần nào an ủi, bởi A Tử là người bạn gái thân cận nhất với Nhi, ít ra cũng có thể giúp chàng xua bớt nỗi niềm cô quạnh bi thương.

A Tử bước vào nhà khép cửa lại, với thái độ nghiêm nghị nhưng lời lẽ ôn tồn:

- Mộ Đường, nghe nói anh với Nhi đã rã gánh?

- Ờ

Chàng đánh trống lảng:

- Cô dùng cà phê hay trà?

- Đừng có bày đặt!

Nàng đẩy chàng vào sofa:

- Anh ngồi xuống đi, trà nước để tôi

Nàng đi pha trà rất quen tay, thấy trên bàn có hai hộp bánh:

- Đám hỏi của ai vậy

- Chu Châu

- A Châu hả

Chẳng hay tự hồi nào A Tử và Chu Châu trộm dùng cái tên của hai nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung gọi nhau là A Tử và A Châu

- A, tôi biết rồi, cô ta đính hôn với Mậu Sinh chẳng? Vậy là tốt lắm, hai đứa nó rất xứng đôi vừa lứa, Mậu Sinh trung hậu thành thật, A Châu nhu mì đa tình.

- Té ra cô đã biết chuyện của A Châu

- O, tôi rất quen thuộc với A Châu và Nhã Bội

Nàng ngồi vào đối diện với chàng, trang trọng bảo:

- Nhưng đêm nay tôi đến thăm anh không phải nói chuyện A Châu mà là về chuyện Nhi

Nhi! Tiếng gọi đó lại làm cho con tim chàng nhói lên.

- Nhi đã nói với cô rồi

- Vâng.

Nàng ngồi ngay ngắn lại, hai tay bợ ly nước trà nhìn chàng:

- Mộ Đường, anh quyết ý chia tay với Nhi sao

"Chia tay", chàng không khỏi rùng mình, chỉ có hai chữ đơn giản như vậy mà chẳng khác nào hai lưỡi dao sắc đang rướm máu!

- Chuyện đó không do tôi mà do quyết định của Nhị Tôi, chẳng còn cách nào để tiếp tục duy trì cái thế "tam giác" đó nữa, sớm muộn gì Nhi cũng phải chọn lấy một trong hai người đàn ông và nay cô ta đã chọn Thế Sở!

- Anh bất ngờ!

- Tôi

Chàng nghĩ rằng, trước mặt A Tử, ta chẳng cần dấu điểm ẩn tình hay cố giữ tự ái của người đàn ông, nên nhận thật rằng:

- Chưa kịp nghĩ tới bất ngờ, chỉ thấy có đau khổ!

A Tử thở dài:

- Còn nhớ chẳng, khi anh tỏ tình yêu Nhi, tôi đã vội khuyên ngăn anh, hòng cứu vớt những gì bất hạnh, song đã quá muộn bởi lẽ anh đã lún quá sâu

- A Tử

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Bộ ngay lúc đó cô đã thấy trước được cái kết cuộc của ngày nay

A Tử nhìn chàng với vẻ đồng tình, thương hại:

- Chẳng là tôi đã từng nói với anh rằng, rồi đây hai đứa nó sẽ

hoà lại và tôi cũng đã từng hỏi anh, chừng đó sẽ tự xử ra làm sao Tôi, thật sự tôi đã cảnh giác anh rồi, gọi cho anh lưu ý rồi

- Nghĩa là.

Chàng lắc mạnh cái đầu cho khối óc sáng suốt lại một chút:

- Cô đã dự kiến tất cả, thấy trước tôi thế yếu

- Không hẳn như vậy, có lần tôi đã ước tính tiềm lực của anh rất hùng hậu

- Nhưng cô đã ước tính sai?

Chàng hỏi mà tự thấy mình yếu kém:

- Tôi vẫn đấu không lại Thế Sở, tôi chẳng có cách nào làm cho Nhi hết lòng yêu tôi, Thế nhưng...

Chàng bực tức dứt tóc:

- Nhi đã cùng tôi hứa hẹn sống chết có nhau, không lẽ tình yêu lại yếu hèn như thế ư? Hay là chính tôi đã lầm, nên kiên nhẫn để có thì giờ thông thả cho Nhi lựa chọn, cứ duy trì một thời gian nữa cái Thế: "tam nhân đồng hành"? Song...

Chàng uốn mình vào sofa, nhìn lên trần nhà:

- Tôi không còn chịu nổi nữa A Tử ạ! Họa chẳng tôi quá ích kỷ Nhi nói đúng, tôi quá ích kỷ đi, trong con mắt chẳng dung nạp được một hột bụi Tôi...

Chàng nhắm mắt lại:

- Tôi phải làm sao đây thứ tình yêu này đã dày vò tôi quá lắm rồi!

- Mộ Đường,

Nàng nghiêng mình qua, nhiệt tình khuyên:

- Tưởng anh cũng nên tự trách, tự thân làm gì quá đáng, đêm nay tôi qua đây cốt là để nói thật, nói rõ và nói hết tất cả, nếu anh có bị đau khổ thì thà là cho nó thấm thía luôn một lần, còn hơn là bị dày vò triền miên!

- Cô định nói sao

Chàng hốt hoảng.

- Tôi nghĩ rằng... Nhi chưa hề yêu anh!

Nàng nói toạc rạ

- Cái gì?

- Mộ Đường, anh vẫn chưa hiểu Nhi tí nào,

Nàng tiếp ngay:

- Trong tâm mắt của Nhi, ngoài Thế Sở ra chẳng có người đàn ông thứ hai nào hết, tánh tình của cô ta rất lãng mạn, rất cương liệt, có tính văn nghệ, tính trẻ con lại hết sức si tình, rồi tình cờ cô ta bắt gặp Thế Sở, một anh chàng cũng lãng mạn, cương liệt không kém gì Nhi và cũng có tính văn nghệ, tính trẻ con, vừa hợp với bản tính của cô ta. Do đó, họ yêu nhau đến mức thất điên bát đảo, chết đi sống lại Song, điều mà làm cho Nhi đau khổ nhất là tình yêu của Thế Sở không được chuyên nhất, hắn thiện biến "kiến dị tư thiên" (thấy lạ đổi mới). Vì vậy mà hai đứa nó đã nhiều phen gây nhau, chia tay nhau rồi lại hòa nhau, thậm chí đã có lần tự tử

- Những chuyện đó tôi đã biết tự lâu rồi

Chàng coi như chẳng đáng kể.

- Vâng.

Nàng chịu khó kể chậm rãi:

- Những cái đó anh đã biết thì bây giờ tôi xin kể cho anh một câu chuyện mà anh chưa hề biết. Nhi thay đổi lần thứ nhất là vào đầu năm ngoái, bỗng nhiên cô ta yêu một chàng soạn kịch bản TV chỉ trong vòng ba ngày sau khi gây gổ với Thế Sở, đồng thời tuyên bố chia tay với Thế Sở làm hấn hoảng hồn, bèn cho ra hết thập phần công lực mới dành được Nhi trở lại. Mọi tình như kịch bản giữa anh chàng soạn kịch Nhi chỉ duy trì được có hai tuần lễ thôi. Lần thứ nhì là vào mùa hè năm ngoái, nguyên do cũng tại Thế Sở sanh tật cũ, một lần nữa Nhi đi luyện ái với một anh chàng khác cũng trong vòng 3 ngày, đối phương là một sinh viên đại học, còn nhỏ hơn cô ta 2 tuổi. Dĩ nhiên Thế Sở phản công quyết liệt thì cậu sinh viên non tay đó phải chịu thua hạng cao thủ. Mọi tình này đại khái duy trì được non một tháng. Còn anh..

Nàng nhìn lại Đường rồi từ từ tiếp:

- Kể như đã phá kỷ lục, lâu nhất rồi!

Chàng xanh mặt, thẳng lưng hỏi:

- Cô muốn ám chỉ tôi

- Không, không phải ám chỉ mà là muốn nói rõ với anh, anh vốn có nguồn tư tưởng sâu sắc, năng lực phân tách sự việc rất vững vàng thì đừng nên tự che mắt mình. Thật ra cũng chẳng phải Nhi chơi thủ đoạn xấu bụng mà chỉ vì nó quá yêu Thế Sở, một khi nó phát giác ra, hể nó có gì thay đổi là Thế Sở phải bó tay chịu hàng, thì nó nhắm vào cái chỗ yếu đó để

nắm chắc đối phương bằng cách "khích tướng", cho nên lịch sử cứ tái diễn. Tôi là kẻ bàng quang, đã thấy rõ từng màn một, và đây là màn thứ ba

Đường ngã lưng vào sofa, nhắm mắt lại Bây giờ chẳng phải đau tim nữa mà là đau đầu, xây xẩm cả mặt mày, ớn lạnh xương sống và toát cả mồ hôi hột, như bị ai xô mạnh xuống vực thẳm băng lạnh, chìm mãi, chìm mãi không tới đáy

Chàng bám chặt vào thành ghế lấy sức cưỡng mình lại Nhi, chàng thầm gọi, tên người con gái mà giờ chàng mới thấy là một con người quá tàn nhẫn, thật quá tàn nhẫn đi!

- Mộ Đường

A Tư đặt bàn tay dịu hiền lên tay chàng.

- Đừng đụng tới tôi!

Như bị chạm phải dòng điện, chàng rút nhanh tay lại, ngóc đầu lên nhìn nàng, bi thống, bồn chồn với giọng run run:

- Tại sao Tại sao cô lại nói với tôi những chuyện này Tại sao không để cho tôi còn chút ảo tưởng, còn chút từ ái. Tại sao cô lại bán rẻ bạn cô mà không chịu cảm miện lại, nuốt luôn những bí mật đời tư của Nhi vào bụng đi. Tại sao lại kể trắng trợn cho tôi nghe

- Tại vì

A Tư đứng dậy dần mạnh ly nước trà lên bàn:

- Tôi không đành lòng thấy anh cứ tiếp tục mơ mộng! Tại vì với tôi, anh là người con trai hơn hẳn cả hai người bạn trai của tôi trước đây, nên tôi không muốn để anh phải chịu đau khổ xét ra chẳng đáng!

- Vậy lâu nay cô đã làm gì? Sao không cho tôi biết sớm, ngay từ đầu

- Đã thử rồi

Nàng nói một cách đầu đón lòng:

- Những đã quá muộn, tôi nào ngờ một người con trai đoan trang, bác học, có chủ kiến như anh mà vẫn bị Nhi chinh phục nội trong ba ngày! Anh còn nhớ chăng? Tôi đã từng chế anh hoang đường, đã từng mỉa anh là chàng ngốc và còn nhớ chăng? Anh đã nói với tôi những gì? Anh bảo rằng, anh yêu Nhi hơn cả mạng sống của anh! Lúc đó tôi ớn lạnh cả người. Sự việc đã diễn biến tới mức đó, tôi chỉ còn cách từ bỏ buộc mình phải tin là sự thật, tin rằng, lần này Nhi yêu anh thật, chứ không còn đóng kịch cho Thế Sở xem nữa, bởi lẽ tôi nhận thấy anh hơn hẳn nhiều mặt, cho nên tôi kỳ vọng và thành thật cầu chúc cho anh cùng Nhị Nào ngờ đâu

Nàng khựng lại, nhưng chàng đã hiểu: nào ngờ đâu anh ngốc thật, tưởng mình là cánh đồng xanh bát ngát chứa đầy nhựa sống; nào ngờ đâu anh chàng ngốc thật, khi Nhi rót cho một ly rượu là đã say đến nỗi không còn phân biệt được bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng gì ráo; và nào ngờ đâu, cô gái gọi là Nhi đẹp như tiên nga, lại...

Trong lúc chàng đang suy tư hôn trầm thì lời của Nhi lại văng vẳng bên tai: "xin anh cho em sống lại vì anh!" Chàng dằn tay lên ngực tự hỏi, Nhi là đứa con gái tàn nhẫn như vậy thật sao. Cô ta có đủ bản lĩnh bóp nghẹt những kiêu hãnh và lòng tự tin của bất cứ người con trai nào bên cạnh cô ta hay sao

- Tôi biết anh sẽ hận tôi đã vạch cho anh thấy hết mọi chân

tướng.

Nàng ngừng giây lát rồi tiếp:

- Nhưng, một là anh cứ tiếp tục ôm lấy ảo tưởng, chịu khó chờ ngày Nhi trở về với anh; hai là anh đừng tin vào câu chuyện tôi vừa kể, hay là.

Nàng đổi giọng một chút:

- Chính tôi đã nhầm, Nhi không hề đóng kịch, cô ta yêu anh thật tình... Dù có nói sao đi nữa, sở dĩ đêm nay tôi bất chấp mọi hậu quả đến đây kể cho anh nghe những gì tôi được biết về Nhi là chỉ do một động cơ thúc đẩy.

Nàng càng tỏ ra thành khẩn:

- Anh vốn là con người cương nghị, lý trí và sâu sắc, tôi không muốn thấy anh bị lún sâu, bị đau khổ bởi mỗi tình vụ vợ như vậy.

Chàng hít mạnh một hơi, nhìn ra cửa sổ.

- A tử

Sau một phút im lặng, Đường chậm rãi rằng:

- Tôi chẳng cương nghị, càng không dám tự nhận là lý trí sắc sảo hơn ai, đồng ý với cô, có lẽ tôi đã bị lún quá sâu. Tuy nhiên, cô cứ yên chí đi, sáng mai tôi vẫn sống như thường và làm việc như thường.

Lại hít mạnh một hơi nữa, chàng tiếp:

- Rồi tôi sẽ trở lại với cái tôi, và chẳng trái đất vẫn còn nguyên vẹn, thái dương cũng chưa đựng vào quả hành tinh nào khác,

vậy chưa phải là ngày tận Thế đâu!

Đúng, đâu phải là ngày tận Thế, trên bầu trời sao vẫn trong, trăng vẫn sáng, đăng hoa muôn ngàn nóc gia của thành phố Đài Bắc vẫn còn chói chang kia mà, ai bảo là ngày tận Thế? Suốt đêm đó chàng cứ đứng trước cửa sổ nhìn sao, ngắm trăng mãi, A tử đã ra về lúc nào chẳng hay.

CHƯƠNG 14

Sau đó một tuần, Đường viết cho Nhi một lá thư:

Nhi,

Trước hết anh xin kể một cốt truyện đời xưa: Trung Quốc có rất nhiều truyện truyền kỳ, đây là một truyện ngắn, thật ngắn, xuất xứ từ sách "Lang Hoàn Ký". Ngày xưa, có chàng thư sinh tên là Trần Hưu Văn. Một hôm, thư sinh ngồi đọc sách một mình trong thư phòng đang lúc ngoài trời cơn mưa phùn, gió thổi hạt mưa li ti phiêu phất như trùn tơ mịn. Bỗng có cô gái đi dưới đám mưa, nàng vừa đi vừa thâu gom hạt mưa lại và quay thành sợi tơ, rồi tiến thẳng vào thư trai đưa cuộn tơ đó cho thư sinh, bảo rằng:

- Đây là "Băng Ti", em xin biếu chàng dệt may áo Băng.

Vừa dứt lời là cô gái biến mất. Ngày sau, Trần Hưu Văn đem Băng Ti may thành áo, chế ra quạt, mang mặt trợn đời, coi đó là vật quý nhất đời mình.

Nhi,

Đây là một cốt truyện thật ngắn đã được kết thúc như vậy. Nhưng anh thường suy tư, chàng thư sinh Trần Hưu Văn có thể dứt bỏ được cái áo mưa đó chăng? Có thể quên lãng được cô gái quay tơ mưa chăng? Bức tranh đêm mưa với những hạt mưa li ti thơ mộng đã in sâu vào tâm não có thể phai mờ được chăng? Và, có lẽ nào cô gái quay tơ đó đã khuất dạng

thật sao

Đây là truyện đời xưa của Trung Quốc, có ai tin nổi những ghi chép đó? Hẳn là dân tộc Trung Quốc vốn có lối sống lãng mạn của họ, lãng mạn một cách đẹp đẽ và lãng mạn một cách không thực tế tí nào. Tiếp theo, anh xin kể cho em nghe một cốt truyện tương tự thời nay, đã xảy ra đầu năm nay, vào một đêm gió bắc mưa phùn. Có một y sĩ ngốc tên Lý Mộ Đường, đang ngồi cô đơn trong phòng mạch bỗng có cô gái xuất hiện, đôi tay nàng cầm bó tơ muốt thướt tha trong bộ da phục màu trắng, bước vào cửa tươi cười, đem bó "băng ti" đó tặng cho Đường. Đây mới chỉ là lớp mở màn.

Nhi,

Cho phép anh nói trước với em, anh là con người như thế nào. Trước ngày em xuất hiện trong cơn mưa đêm, anh vốn là một người đàn ông tầm thường, cố gắng làm việc, theo đuổi một đời sống chân thật, không lãng mạn, không ảo tưởng và càng không mơ ước viễn vông. Anh chỉ giao dịch với vi trùng bệnh tật, khí quan nhân thế, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lãng mạn thì làm sao biết được chuyện lãng mạn sẽ làm thay đổi nếp sống của anh?

Anh vẫn coi những tiểu thuyết ái tình được miêu tả như thần thoại là thứ công cụ để giải trí đó thôi, không thể tin, không làm sao tin được và cũng chẳng muốn tin làm gì. Rồi em xuất hiện, khiết bạch như băng tuyết, nhiệt tình như núi lửa, sắc đẹp như tiên nga, tình đậm như bài thơ thì làm sao anh không rung động, khỏi bị thu hút cho được? Em đã mở rộng tầm mắt cho anh, đưa anh vào Thế giới lãng mạn của em, một Thế giới có đủ sắc thái ly kỳ làm anh say đắm cả tâm hồn. Anh nghĩ rằng ngay từ đêm hôm anh say đắm cả tâm

hồn. Anh nghĩ rằng ngay từ đêm hôm đó em đã khoác chiếc áo được dệt bằng tơ mưa lên vai anh rồi Nhi, anh đâu phải là sắt đá vô tri, mà là bằng xương bằng thịt, khi chiếc áo băng ti đến tự cảnh thượng giới phủ lên người anh là đã gói chặt cõi lòng anh.

Nhi,

Ngày nay nhớ lại, nhớ lại kể tự khi được em khoác cho chiếc áo vô hình đó trong đêm mưa, là anh đã bị cuốn vào Thế giới thần thoại của em trong trạng thái không tự chủ được. Anh mong sao bức thư này được viết thật mạch lạc, song khi cầm bút lên là lòng anh xao xuyến, bụng rối như tơ vò, xin em chịu khó se lại cho có manh mối hơn. Anh đã viết nhiều dòng trên cốt để em thấy rõ anh là một y sĩ tầm thường, không có ảo vọng, mơ mộng về tình yêu lãng mạn mà đã bị em nắm gọn trong lòng bàn tay như thế nào. Ngày Nhi, đừng tưởng rằng em đã cho anh uống thuốc say, đừng tưởng rằng anh tin mình là cánh đồng xanh... Điều ấy chẳng phải vậy đâu, thật sự em đã lướt được anh là bằng những cuộn tơ mưa trong đêm mưa phùn, và từ đêm đó trở đi anh chưa hề cởi chiếc áo tơ mưa ra, và cũng từ đó anh đã yêu cô gái quay tơ mưa bằng mạng sống của mình, nàng đó là Băng Nhi. Có một thời gian khá lâu anh đã tự dối lòng mình, anh đi du ngoạn chung với em, với A tử và Thế Sở, mục kích em với Thế Sở yêu nhau, âu yếm nhau mà anh tự cho mình là bàng quang ngoài cuộc, chẳng dính dấp gì tới chuyện đó cả. Đó Nhi ạ, ngay khi mở đầu anh đã nói là có một chàng y sĩ ngốc, ngu si khờ khạo như vậy thì đâu có xứng với chiếc áo tơ mưa của em cho.

Song, chuyện sắp tới đã tới với anh. Còn nhớ chăng? Đêm đầu tiên em bước chân vào "cư xá độc thân" của anh, và khi nói câu "xin anh cho em sống lại vì anh" là lòng anh đã say,

hồn anh đã lảng lảng, cả tâm linh anh đã bị chinh phục bởi lời đường ngọt của em. A, Nhi, đêm đó em đã khoác chiếc áo "băng ti" thứ hai lên người anh. Rồi trong những ngày tháng tiếp theo, em đã quay tơ mưa, quay tơ nắng, quay tơ sương và quay tơ trăng, em là cô gái quay tơ rất tài tình bởi trời sanh. Em đem những bó tơ đó dệt thành áo, rồi khoác từng cái lên người anh, em đã tô điểm cho anh bằng những chiếc áo tơ muôn màu. Có lần anh tưởng rằng nhờ anh tỏa ra hào quang sáng lạn nên đã thu hút em, nhưng sự thật đâu phải vậy, những tua sáng đó là do nơi từng lớp áo tơ mà em đã se, đã dệt cho anh, chứ đâu phải do anh tự tạo ra. Giá như có ngày nào em thu hồi từng lớp, từng lớp áo tơ đó đi thì em sẽ thấy ngay thân hình chân chính của anh là một thân hình tầm thường.

Nhi,

Chẳng hay anh đã nói rõ được với em chưa những cảm nghĩ của anh? Tuần rồi, anh cùng em chia tay nhau. Phải nói là từ trước đến nay anh chưa từng bị đau khổ như thế này, bình sinh đây là lần đầu tiên anh nhìn nhận có những chữ "tan nát cõi lòng" được miêu tả dưới ngòi bút của nhà văn. Những chữ nghĩa đó chẳng khoa học tí nào, trong Đại tự Điển Y Khoa chưa hề có ghi thứ bệnh được gọi là "bệnh nát lòng", em nghĩ coi, "nát lòng" là hiện tượng gì? Sức xung kích dù có mãnh liệt đến mấy cũng không thể làm cho "nát lòng" được. Chẳng hiểu do tên "ngu xuẩn" nào đã phát minh ra cái danh tự không logic đó, những mà thôi, anh cũng đành phải nhìn nhận là tan nát cõi lòng thật, bởi đó là một bệnh trạng đã quá rõ rệt đang hành hạ chính bản thân anh.

Sau ngày chúng ta chia tay, A tử có đến thăm anh. A tử thật tốt bụng, lại cũng là một "chức nữ" khéo quay tơ dệt vải,

nhưng chuyên môn dệt thứ bằng bó thương. Nàng gấp rút muốn bó vết thương lại cho anh khi thấy lòng anh tan nát, thậm chí còn lấy kim xỏ chỉ khâu lại vết thương lòng cho anh, những than ôi, nàng càng khâu càng làm cho lòng anh nát thêm rạ nàng bảo rằng, "Thà cho nó thắm một lần này còn hơn là phải đau khổ triền miên". Do đó, Nhi ạ, anh đã biết rõ hết các câu chuyện về chàng soạn kịch TV, về cậu sinh viên Đại Học và luôn cả câu chuyện của anh nữa. Giờ đây anh ngồi viết bức thư này cho em, xin em hãy tin rằng anh đã bình tĩnh như thường. A tử hởi anh có hờn em không? Ô, Nhi, làm sao anh hờn em được? Nếu em không khoác cho anh những chiếc áo bằng ti đó thì làm sao anh biết được một Thế giới khác? Hơn nữa, cho anh, đâu phải bất cứ người phạm tục nào đều có thể có được. Em xem kia, trên Thế giới này hãy còn hàng ngàn hàng vạn người đàn ông chưa hề được hưởng diễm phúc đó, nên họ càng đang ra sức nguyên rũa "lãng mạn", "tình yêu" và "mơ mộng". Thú thật, nguyên anh cũng là một trong những người đó, nhưng không đâu Nhi ạ, anh còn chẳng hờn em chút nào cả. Anh xin thành thật, hết sức thành thật rằng, bất cứ em ở bên cạnh ai, đối với em, anh chỉ có cảm kích, cảm kích vô cùng!

Bây giờ anh xin phép bàn về Thế Sở một chút. Thế Sở vốn là người con trai ưu tú, đã bảnh tướng, sáng dạ, nhiệt tình lại có khiếu khôi hài. Đó là mẫu người con trai rất được con gái ưa chuộng, dĩ nhiên dễ được cảm tình của Nhị Tuy nhiên, tưởng cũng cần nhắc nhở em một điều, em đến từ thượng giới thần tiên, vốn không thuộc vào hạng phạm tục, em có bản lãnh se to mưa và thích đem khoác áo bằng ti mà em đã dệt lên mình người chàng trai nào cận kề em. Anh Thế Sở giao hữu với em đã lâu năm dĩ nhiên trên người anh ta đã dày đặc nhiều lớp áo bằng ti, do đó, em đã nhìn thấy một Thế Sở sáng chói

nhưng em lại quên những tia sáng đó là do tơ mưa tỏa ra, nên em đã yêu say đắm cái thể chất chói lọi đó. Điều bất hạnh hơn nữa là, Thế Sở vốn thuộc người phàm, một khi bị những lớp áo băng nén nặng muốn ngộp thở thì anh ta phải chống lại do bản năng, tìm cách cởi bỏ những lớp áo đó đi. Vì anh ta đột nhiên ảm đạm, khiến em lấy làm đau khổ và mang nặng vết thương lòng.

Kỳ thật, Thế Sở cũng là người vô tội, đi luyện ái với "nàng tiên" đương nhiên là đau khổ rồi, thử hỏi Thế Sở vốn người phàm tục thì làm sao nhập tịch thần tiên được? Nói chung là cả đám con trai chúng tôi đều là người phàm cả, cho nên khi Thế Sở luyện ái với "nàng tiên" cảm thấy mệt sức quá thì khắc phải đi tìm cô gái trần Thế nào đó giúp cho mình bớt căng thẳng thần kinh, đỡ mệt mỏi về thể xác. Rồi mỗi khi thấy chàng "biển" là em công cụ "ứng biến". Đó là những màn kịch mà các người đã diễn lại trong thời gian qua và anh tin chắc, sau lượt anh, màn kịch này vẫn còn tái diễn chưa ngưng đâu, cho nên anh rất lo ngại cho em.

Nhi,

Lá thu này viết quá dài dòng, anh còn hoài nghi em có hiểu được chân ý của anh không. Trong những ngày qua anh suy đi nghĩ lại rất lo ngại cho em. Nhi, em đã se tơ mưa, dệt áo băng, nhiều năm rồi, có thể một ngày nào đó em không còn hứng thú dệt áo băng nữa, thì chừng đó em sẽ sống bằng cách nào với ngày tháng còn lại

Nhi,

Trên Thế gian này đâu đấy đều là kẻ phàm tục cả. Trước ngày anh quen biết em, anh đã từng nghĩ tới chuyện cưới một cô gái như mì hiền thực, sống một đời bình thản và êm đềm, tuy

đạm bạc nhưng có hạnh phúc. Song, sau khi gặp gỡ em và hôn hạnh được em khoác cho những chiếc áo băng, thì tầm mức tình cảm của anh đột nhiên thăng lên tới đỉnh của ngọn núi cao, rồi thình lình rơi xuống vực thẳm trong đầu sôi lửa bỏng, khi trở mình, dứt chiếc áo băng ra, đứng trước tấm gương trần nhìn lại bộ mặt thật của mình, thì tự anh đã thấy rõ mình vốn là kẻ phạm tục cũng như ai. Do đó, anh không đưa đòi thứ ái tình đầu sôi lửa bỏng nữa, mặc dù anh biết chắc thứ tình đó vẫn còn tồn tại, những anh chỉ cần một đời sống bình thản thôi. Đó là những lý do khiến anh viết lá thư này cho em. Em có xác định em là "tiên nga" chăng?

Em có xác định sẽ còn tiếp tục "se tơ mưa, dệt áo băng" nữa chăng? Muốn sao cũng được Nhi ạ, đó là quyền của em. Tuy nhiên, em cũng nên nhận rõ bản thân và nhận rõ những người chung quanh mình. Em có thể tiếp tục se tơ mưa, nhưng nên tìm một người nào khả dĩ "nhận thức" được em, nhận thức trời sanh ra em không phạm tục thì người đó sẽ ngưỡng mộ em, chiều chuộng em mà không bị ngộp thở bởi chiếc áo băng của em. Theo anh nghĩ, có lẽ Thế Sở chưa nhận thức được em, chưa hề nhận thức em thật sự. Vậy thì cứ cánh trên đời này đã có ai nhận thức được em chưa? Có, có một y sĩ ngốc đã nhận thức được em phần nào, sau khi đã trải qua một trận đầu sôi lửa bỏng rất khủng khiếp! Nhưng y sĩ đó cũng là một người phạm, chẳng có mang chút "tiên cốt" nào hết, cho nên cũng chẳng xứng đáng với em.

Nhi ạ, thật tình là anh lo ngại cho em lắm, nếu em cứ tiếp tục đóng vai "tiên nga" thì e rằng khó mà chịu nổi luồng khí lạnh trên cao xanh! Anh chẳng rõ giới "thần tiên" có phải chịu giới hạn về tuổi đời không? Còn người phạm tục chúng tôi thì khi đến tuổi già là mất hết cái hào khí, hăng say của tuổi thanh xuân. Giá như "nàng tiên" cũng sẽ già nữa theo luật thời gian,

thì cũng chẳng còn hơi sức đâu mà se tơ mưa, dệt áo bằng nữa, và chùng đó nàng cũng sẽ cô quạnh, thê lương, chỉ e "nàng tiên" sẽ bi ai, thống khổ hơn người phàm trước cảnh éo le đó.

Vậy em nên kịp suy nghĩ cho tương lai của em đi!

Cuối thư một lần nữa anh xin cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh sống qua một quãng thời gian đẹp tuyệt vời, cảm ơn em đã ban cho anh chiếc áo bằng, anh sẽ xếp nó lại thật kỹ trong rương lòng và giữ suốt đời, nhưng chẳng bao giờ mặc nó nữa. Chung qui anh đã cởi chiếc áo đó ra cam chịu làm người phàm tục.

Chào chân trọng

Ngày 11 tháng 10 năm 2000

Kẻ yêu em muôn thưở

Lý Mộ Đường

TB: Nếu có ngày nào em thấy chán nản đời sống "thần tiên" thì cứ việc đến tán gẫu với anh cho đỡ buồn. Anh tuy phàm tục nhưng cũng hiểu được phần nào về "tiên cảnh" của em.

TTB: Nếu ngày nào em thấy có hứng thú về đời sống phàm tục, thì em cũng nên tìm đến anh. Anh sẽ mời em ly rượu ngọt và bàn về tương lai của người phàm tục.

CHƯƠNG 15

Thư của Đường được đưa thẳng vào thùng thư của Nhi

Mười ngày trôi qua, thời tiết trở nên lạnh hơn, chập tối có cơn mưa phùn, hạt mưa nhỏ như tơ, là một đêm hiu quạnh, sâu nảo. Sau giờ nghỉ việc, đêm đã khuya, Đường tắt đèn khóa cửa, lê bước chân mỏi mệt lên lầu vào "cư xá độc thân". Chàng khựng lại trước cửa nhà, hết sức ngạc nhiên.

Nhi đang tựa cửa đứng chờ. Nàng mặc chiếc áo đầm màu trắng, không phấn son, mái tóc đã dài hơn nhiều càng tỏ ra khiết bạch cao nhã. Tay nàng chập đôi trước váy với nụ cười đoan trang, hiền hậu

- Nhi, em đến lúc nào vậy sao không vào phòng mạch anh?
- Em đã ước tính thì giờ, đợi chẳng bao lâu Em nghĩ rằng đã đến lúc trước cửa nhà anh có một người đàn bà phàm tục đứng chờ.

Tim chàng đập mạnh liên hồi. Ấy chớ, đừng có say, lịch sử hay tái diễn đấy!

Chàng mở cửa, cả hai cùng bước vào nhà. Chàng và nàng ngời đối diện nhau

- Ồ! Nhi, em đến tán gẫu hay có chuyện gì?
- Em đã dùng đến ba ngày để đọc kỹ bức thư của anh.

Nàng nhìn chàng với lời lẽ chân thành:

- Em đã đọc đi đọc lại cho đến khi trả bài được, rồi sau đó em dùng ba ngày để suy tư cho đến khi tự cho là đã hiểu được hàm ý trong thơ. Xong, em lại dùng thêm ba ngày nữa để phân tách bản thân, xem mình là "tiên nga" hay người phàm, phải chăng còn thích thú việc se mưa thành tơ? Xét tới xét lui, cuối cùng đã nhận rõ về mình, cho nên hôm nay, buổi sáng em đã đi gặp Thế Sở và tối nay đến thăm anh.

- Vậy hả

Nhịp tim chàng đập mạnh, nhìn nét mặt nàng cho thấy trong ôn tồn có chứa phần cương quyết, dường như đã chọn định một việc gì đó. những chàng vẫn có cái cảm giác bồi hồi, huyền hoặc, phập phồng đến nỗi chẳng biết phải nói gì hơn.

- Giữa em với Thế Sở....

Nàng tiếp:

- từ trước tới nay chưa hề có dịp bàn thảo nhau một cách bình tĩnh và lý trí như hôm nay. Dĩ nhiên là mở đầu câu chuyện hơi khó, bởi anh ấy là người không bao giờ chịu nói chuyện một cách chân chính và thẳng thắn. Dù vậy, chung qui em cũng đã...

Nàng thở ra như trút được gánh nặng trên vai:

- Trình bày tự sự cho anh hiểu rồi. Giữa em với anh sẽ còn là bạn tốt mãi mãi, nhưng chỉ hạn định ở ranh giới bạn hữu thôi, không thể tiến thêm một bước nào nữa. Tóm lại, là em với anh đã chấm dứt mối tình như diễn kịch suốt ba năm qua với tâm tình bình thản và hoà thiện.

- Lại một lần kết thúc?

Chàng cố ý hạ giọng hỏi nhỏ:

- Dự tính kết thúc chừng bao lâu Em xác định là kết thúc, kết thúc thật ư?

Chàng nhìn chăm chú vào mặt nàng khi đặt câu hỏi này

- Em biết là em là người có tiền án, nhưng lần này xin anh hãy tin ở lòng chân thành của em.

Chàng trầm lặng ngẩng nhìn nàng tự trên xuống dưới, trong khi nàng cũng ngẩng chàng tự dưới lên trên. Sau cùng vẫn là chàng không nhin nổi:

- Em nhìn gì đó?

- Nhìn một phàm nhân nhận thức được "tiên nga".

Nàng mỉm cười:

- Trên Thế giới này làm gì có tiên nga, đúng không? Tất cả những "tiên nga" đều là do ảo mộng của người phàm.

Tuy không trả lời ngay nhưng trong thâm tâm chàng rất thán phục.

- Cho nên,

Nàng nhấn mạnh:

- Cô gái mà anh gọi là cô gái se tơ mưa đó, chẳng qua là xuất hiện trong giấc chiêm bao của chàng Trần Hữu Văn mà thôi. Như anh đã biết, người Trung Quốc ngày xưa hay mơ mộng lắm, đời nay lại có ông bác sĩ cũng hay mơ mộng do cái di truyền về đặc tính của ông cha mình.

- Ồ, em định nói gì đây

Nàng nói rõ từng tiếng một mấy chữ đó, rồi ngẩng cổ nhìn chàng:

- Anh đã nhần, khi nào em thấy có hứng thú sống theo đòi phạm tục thì anh sẵn sàng bàn với em về tương lai của người phạm tục cơ mà.

Nhịp tim chàng lại đập mạnh, hơi thở càng gấp rút hơn:

- Em biết chẳng, tương lai của người phạm rất ư là phạm tục?

- Chẳng hạn như chuyện thổi cơm, đun nước pha trà khi nhà có khách chứ gì?

- Không hẳn như vậy. Mỗi gia đình đều có nếp phạm tục riêng, những nếp sống của người phạm tục cũng có thể dung hòa nhau được. Nói cách khác, trong nếp sống của người phạm tục có rất nhiều điểm tương tự.

-Ví dụ như

Nàng đỡ lời ngay:

- Chủ nhật tuần này em theo anh về Đà Trung ra mắt cha mẹ và các em của anh, thì chủ nhật sau là tới lượt anh phải theo em về Cao Hùng để cha mẹ em cùng các em của em biết mặt anh.

- Nhi!

Cơ hồ chàng không dám tin ở lỗ tai của mình.

Nàng cất giọng cao hơn:

- Rồi sau đó, chúng ta cần có hai người chứng và một tờ hôn thú. Hai người chứng đã có sẵn, Thế Sở và A Tử. Thế Sở có cậy em chuyển lời đến anh, sở dĩ ảnh chịu thua anh là vì ảnh chưa hề biết có truyện cổ tích gọi là "Lang Hoàn Ký". Và lại, ảnh còn chưa muốn làm những chuyện phạm tục, phải đi ký vào tờ hôn thú, phải dìu nhau bước vào lễ đường, nhưng ảnh thành thật cầu chúc cho hai tạ Và ảnh còn bảo những chuyện đó tuy phạm tục những cũng đòi hỏi người ta phải đủ can đảm mới làm nổi

Nàng ngưng lại giây lát, rồi nhìn chàng hỏi thẳng câu chót:

- Em đã nói hết rồi, những chưa rõ anh có bằng lòng cùng em đi làm những chuyện phạm tục đó không? Phạm tục đến đâu đi kết hôn!

- Nhi, sao em đột nhiên dám có một quyết định quan trọng như vậy

- Bởi lẽ em đã rơi từ trên tầng mây cao xuống mặt đất rồi Em đã suy nghĩ kỹ từ đầu tới cuối, phải tốn đến 9 ngày trời mới thấy rõ mình là ai và đã yêu ai thật tình. Mộ Đường, khi em đã biết mình là người phạm, em thấy em rất hạnh phúc bởi đã có một người phạm khác hiểu biết em, chăm chú đến em và không ngại tổn công thức tình em. Em biết trong đời em đã làm nhiều chuyện đại đột, nhưng em có đại gì lại đi bỏ qua hạnh phúc của em, thứ hạnh phúc mà xét ra Thế Sở chẳng bao giờ có thể cho em được. Khi em đã biết rõ em là một đứa con gái phạm tục thì em ao ước được làm những việc phạm tục bởi người em yêu, chẳng hạn như sanh con đẻ cái

Nàng ngưng lại để nhìn kỹ hơn nữa nét mặt phản ứng của chàng. Bỗng nhiên tỏ vẻ lo âu:

- Hay là hay là em đã hiểu lầm chân ý trong thư anh? Hay là anh còn chưa nghĩ tới chuyện... thành lập gia đình?

- Đều không phải,

Chàng có vẻ suy tư, rồi trả lời rằng:

- Anh đang nghĩ tới một vấn đề khác.

- Ủa

Nàng cảm thấy nguy, ngược dài cổ lên nhìn chàng chờ đón hạ hồi phân giải

- Anh đang nghĩ về... căn phòng tân hôn của chúng ta có nên hay không cho sơn màu đào hồng, bởi anh rất chán ghét cái màu sắc đó!

- Ô!

Nàng đưa đôi tay lên bá vào cổ chàng, hớn hờ:

- Chúng ta sẽ chọn lấy màu xanh cỏ, hệt như cánh đồng bát ngát của anh, quảng đại bao la, chứa đầy nhựa sống.

- Chao ôi, Nhi, "cốt tiên" em vẫn còn, lại ném thêm một chiếc áo băng cho anh nữa!

Chàng nhoi cổ lên làm như bị nàng khoác vào chiếc ái vô hình đó thật vậy. Thôi kệ, giờ phút này ta cứ đóng vai thần tiên cũng chẳng sao đâu, dù là người phạm ngẫu nhiên đôi khi được đóng vai thần tiên cũng thấy thú vậy.

Cốt truyện của chúng ta được kết thúc nơi đây, kết thúc theo lối rất phàm tục.